

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

CHRISTINA DODD

Înșelătoria

Capitolul 1

Suffolk, 1806

– Madeline... îmi dau seama că abia ai ajuns acasă după călătoria ta îndelungată prin străinătate și că meriți să te odihnești, dar mă tem că nu este posibil.

Madeline de Lacy, marchiza de Sheridan, viitoarea ducesă de Magnus, mușcă din prima friptură de vită englezescă bună de care avea parte după aproape patru ani, mestecă, înghiți și zâmbi încântată, pe deasupra însoritei mese de mic dejun, către englezul cu chip onest, obraji roșii și aspect de buldog.

– Ce este, tată?

– Te-am jucat la o partidă de pichet și am pierdut.

Ea îl privi fix. Punându-și cu grijă cuțitul și furculița de o parte și de cealaltă a farfuriei, se uită la lacheul năucit, încrămențit în timp ce se aplecase pentru a-i turna lui Magnus cafeaua de dimineață.

– E suficient, Heaton. Pune carafa pe bufet. O să te chemăm dacă avem nevoie de tine.

După plecarea lui Heaton, ea își privi tatăl și repetă – deoarece nu dorea să se strecoare vreo neînțelegere.

– M-ai jucat la o partidă de pichet și ai pierdut?

El continuă să mănânce, tacâmurile de argint licărind în aer și scoțând clinchetul obișnuit.

– Aș zice că n-are rost să îndulcesc lovitura. Nu cu tine, draga mea. Ești o fată rezistentă. O fată inteligentă. Întotdeauna am spus asta. Mă bucur că e așa.

Bazându-se pe acea faimoasă inteligență, ea zise:

- Ce-ar fi să-mi dai detaliile acestei mize extraordinare.

- Am avut ghinionul să joc fără a ști că el avea deja un pichet, ceea ce m-a făcut să...

Madeline trase aer în piept pentru a se întări.

- Nu, tată. Vreau să spun... de ce m-ai pus drept miză la un joc?

- Ei bine, *el* a sugerat asta.

- El fiind...?

Domnul Knight.

Iar tu ai fost de acord pentru că...?

Tocmai pierdusem toată averea noastră și toate domeniile. Numai tu mai rămăseseși.

Era uimitor cât de raționale își făcea să pară propriile acțiuni.

- Deci, din cauza unui șir de ghinioane, ai mizat tot ce aveam... inclusiv pe unicul tău copil?

- Da. La vremea aceea, mi s-a părut o mișcare deșteaptă.

Sprâncenele ei se ridicară. După moartea mamei, cu 17 ani în urmă, când Madeline avea cinci ani, viața ei se schimbase, devenind dintr-o fiică protejată o fată care trebuia să facă față frecvențelor dezastre pricinuite de iubitul ei tată. La 12 ani, știa deja cum să conducă o gospodărie, cum să plănuiască o petrecere, cum să se descurce cu tot felul de dezastre sociale.

Dar pentru asta *nu* era pregătită. Totuși, bătăile inimii îi rămaseră regulate, fruntea, netedă, iar mâinile, relaxate în poală. Se mai confruntase cu catastrofe de proporții olimpice – aproape toate fiind rezultatul inconștienței tatălui ei. Atitudinea ei nu avea să fie afectată acum.

- Cum așa?

- Dacă te câștiga, cel puțin aveai bunurile noastre sub control, sau măcar sub controlul soțului tău. Magnus mestecă gânditor. E aproape ca și când ți-aș fi dat domeniile ca zestre.

- Doar că, dacă domeniile ar fi fost oferite ca zestre, aș fi avut avantajul de a-mi cunoaște soțul și de a fi de acord cu acea căsătorie.

Era un aspect pe care tatăl ei trebuia să-l accepte, deși nu-și punea mari speranțe în asta.

– Așa este, dar, serios, ce diferență ar fi fost dacă îl cunoșteai pe tip. Ai fost logodită o dată. L-ai iubit. Și s-a dovedit a fi un dezastru! Cum îl chema? Flăcăul ăla cu păr castaniu și ochi al naibii de tulburători. Ridicându-și privirea spre tavanul aurit și decorat cu heruvimi, Magnus își mângâie bărbia. Era de o sută de ori mai potrivit decât acest domn Knight, dar l-ai părăsit. Ai lăsat Londra fără cuvinte pentru cel puțin – chicoti – opt secunde. Până atunci, n-am știut că îți poate sări țandăra. Cum îl chema?

O fisură apărură în calmul ei, iar pumnii i se încheștară.

– Gabriel Ansell, conte de Campion.

– Așa-i. Dumnezeule, n-o să uit niciodată. Ai fost magnifică în mânia ta! Mi-ai amintit de mama ta când se înfură.

Madeline nu dorea să audă asta. Nu-i plăcea să i se amintească de furia ei sau de pierderea controlului, sau de acea noapte și de ceea ce urmăse. După aceea, pentru prima dată în viața ei, lăsase buna-cuviință deoparte. Se dusese în străinătate pentru a uita și nu se întorsese până nu izbutise asta. Nu se mai gândea la Gabriel. Abia dacă își amintea numele lui.

– Mama ta era aidoma ție. Mereu calmă, doar că, atunci când o lua razna, oceanele se cutremurau. Răsucindu-se spre ușa închisă, Magnus strigă: Mai vreau pește afumat!

Luând clopoțelul, care se afla lângă cotul ei, Madeline sună. Majordomul răspunse chemării. Fără îndoială, Heaton dăduse fuga la bucătărie pentru a împărtăși extraordinarele vești personalului casei. I se adresă cu voce calmă lui Uppington:

– Excelența Sa ar mai dori niște pește afumat.

Orice era bun ca să-i umple gura și să-l împiedice să mai vorbească despre Gabriel. Despre Lord Campion.

Uppington făcu o plecăciune. În graba lui de a face față unei alte „situații” create de Magnus își încheiase greșit haina.

– Da, doamnă.

Le umplu din nou farfuriile.

Madeline își îndreptă atenția spre mâncare. Pofta de mâncare a unei femei mai puțin formidabile ar fi fost distrusă de Magnus, dar, dacă Madeline i-ar fi permis tatălui ei să-i strice pofta

de mâncare ori de câte ori le pune în primejdie averea, ar fi ajuns să arate ca o fantomă. Iar acesta nu i se părea un lucru înțelept.

– Mai doriți ceva, doamnă? întrebă Uppington.

– Nu... deocamdată, nu.

Se gândi însă că poate ar trebui să-i ceară o crosă de crichet sau orice obiect contondent cu care să-i bage mințile în cap părintelui ei. De fapt, era mult prea târziu. Știa asta... altminteri poate că ar fi încercat. Era renumită pentru loviturile ei eficiente.

– Papa, ai pierdut cumva și diadema reginei?

– Nu! Nu e a mea, ca s-o pierd. Magnus păru cu adevărat alarmat. Este a ta, o vei purta când vei fi ducesă. Mama ta a purtat-o când a fost făcut portretul de la nuntă. Însăși Elisabeta s-ar întoarce să mă bântuie dacă aș pierde diadema la cărți.

Diadema reginei îi fusese dăruită uneia dintre strămoșele lui Madeline, una dintre doamnele de onoare ale reginei Elisabeta I, pentru că îi salvase viața acesteia. Din aur solid și incrustată cu pietre prețioase, diadema valora o avere în bani și sentimente, iar regina decretase că, indiferent de sexul său, cel mai mare copil al familiei avea să moștenească titlul. Astfel, în ultimii 222 de ani existaseră duci de Magnus, desigur. Dar existaseră și trei ducese de Magnus – fete născute primele în familie și devenite ducese prin propriul drept.

Nu se putea abține. Trebuia să întrebe.

– Juri că se află în seif?

El se supără.

– Jur că este în seif, iar ducii – și ducesele – de Magnus își respectă întotdeauna cuvântul dat.

Ea nu și-l respectase.

– Nu știu cum m-am descurcat fără tine cât timp ai fost plecată, draga mea. Magnus o bătu ușurel pe braț. Ce să facem astăzi? Este o zi bună pentru vânatoare. Sau poate că ai dori să te duci călare în sat și să o vizitezi pe bătrâna ta guvernantă, doamna Watting.

– Watling, îl corectă Madeline. Aș vrea să aflu mai multe despre această miză.

Sincer uimit, el întrebă:

- Ce altceva ar mai fi de știut?
- Poate numele noului meu... soț? Sau voi fi amantă?
- Amantă? protestă Magnus indignat. Dumnezeuule, fetițo, crezi că îmi lipsesc total înțelepciunea și prudența?

Madeline se abținu să-i dea un răspuns.

- Firește că nu-i vei fi amantă! Individul ori se va însura cu tine, ori nu-i vei fi nimic!

- Ce ușurare! Se minună de nepăsarea tatălui ei față de ceea ce era un dezastru economic și social. Îl cunosc?

- Nu. Este american, sau cel puțin a venit din Colonii.

- Cred că și-au dobândit independența, rosti Madeline pe un ton sec.

Magnus flutură din mână, indiferent.

- N-o să dureze. Nu, familia lui Knight este originară de-acolo, iar el a venit la Londra anul trecut. Și-a făcut un renume în cluburi. Nu e popular, dar a trebuit să joc cu el. N-am putut rezista.

Exact asta era problema. Magnus nu putea rezista provocării nici unui joc. Bărbatul se încruntă.

- Are un noroc drăcesc la cărți.

Nu mai spuse nimic altceva, de parcă asta ar fi trebuit să satisfacă orice fel de curiozitate ar fi avut ea.

Cineva care nu-l cunoștea pe Magnus ar fi putut crede că era un monstru de dezinteres părintesc. Dar Madeline știa care era realitatea. El o iubea atât cât îi îngăduia firea sa superficială, dar îi lipseau atât capacitatea de concentrare, cât și simțul responsabilității. Din fericire, Madeline fusese întotdeauna o femeie cu o voință puternică și de o prudență neobișnuită.

- Este bătrân, tânăr, jucător profesionist, negustor?

- Bine, nu e demn de fiica unui duce sau de o ducesă de drept, dar este al naibii de greu să găsești pe cineva demn de noi, nu-i așa? Chiar și mama ta, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, era doar fiică de marchiz.

- Atunci, este... gentleman? Sau atât de gentleman cât poate să fie un american?

- Nu este ieșit din comun. Se îmbracă bine, își comandă hainele la Worth, are o tabacheră decorată cu email, o casă în Berkeley

Square, e frumos și apreciat de doamne. Magnus își șterse puțin gâlbenuș de pe mustață. Are accentul ăla blestemat, dar bărbații îl respectă.

Madeline interpretează corect ultima remarcă.

- Știe să-și folosească pumnii.

- Boxează. Are un croșeu de stânga foarte puternic. L-a bătut măr pe Oldfield, iar Oldfield știe să se bată.

Madeline își termină mâncarea în tăcere, gândindu-se din răsuputeri în tot acest timp. Nu avea nici o intenție să se mărite... cu nimeni. Singura ei aventură pe tărâmul dragostei se sfârșise dezastruos. Ridicându-și privirea, văzu că Magnus se uita la ea încruntându-se îngrijorat.

- Uite ce e, Mad, dacă tu chiar nu vrei să te măriți cu individul ăsta, nu trebuie s-o faci. Am un plan...

Familiarizată cu planurile tatălui ei, care de obicei presupuneau să joace cărți și să creeze alte dezastre, Madeline exclamă:

- Dumnezeuule, nu! Dându-și seama că fusese complet lipsită de tact și că probabil îl pusese în gardă pe aiuritul ei tată, adăugă: Și eu am un plan. O să mă duc la Londra și o să-i explic domnului Knight că ar fi ridicol să ne căsătorim.

Capitolul 2

- Arată de parcă Red Robin s-ar fi dezintegrat de când am stat ultima dată aici, spuse cu voce tremurătoare Eleanor de Lacy, însoțitoarea și verișoara lui Madeline în timp ce privea din trăsura luxoasă, cu arcuri solide.

Promisiunea lunii martie de a avea zile mai lungi se pierduse într-un ocean de ceață, iar lumina care strălucea la geamurile hanului era estompată de păclă. Voci de bărbați se revărsară puternic pe ușa deschisă. Din câte văzu Madeline, curtea era plină de mizerie. Totuși, vizitiul ei nu începuse să-i blesteme pe rânđași, așa că probabil aceștia făceau treabă bună.

Asta era tot ce conta cu adevărat. Ca bidiviii lor să fie bine îngrijiți pentru a putea pleca mai departe spre Londra în dimineața următoare.

– Dacă n-am fi plecat atât de târziu, am fi putut face drumul într-o singură zi.

– A trebuit să împachetăm haine potrivite, răspuse Eleanor senină în convingerea ei. Domnul Knight va asculta cu mai multă bunăvoință o lady elegantă decât o fetișcană emancipată, iar tu așa ai arăta dacă nu facem ce e de făcut.

– Presupun că da, admise Madeline necăjită.

Eleanor era expertă în toate chestiunile feminine. La 24 de ani, Eleanor era drăguță, mult mai drăguță decât Madeline. Cu un păr negru strălucitor, un ten ca de porțelan și ochi albaștri languroși, Eleanor arăta ca o prințesă dintr-un basm. Madeline avea și ea părul negru, dar chipul îi era bronzat fiindcă nu se ostenise să poarte o bonetă care s-o ferească de soare, iar ochii ei albaștri nu erau languroși, ci plini de neastâmpăr. Totuși, cele două verișoare aveau reputația de a semăna foarte mult, mai ales când erau îmbrăcate în costume de călătorie negre, precum în seara aceasta.

Din păcate, copilăria petrecută într-o sărăcie lucie, plus pierderea mamei și căsătoria nereușită a tatălui ei o făcuseră pe Eleanor să fie timidă și nesigură pe sine.

Totuși, Madeline ținea mult la ea. Mângâindu-i repede umărul lui Eleanor, Madeline spuse:

– Fruntea sus, draga mea! Gândește-te la hanul contrabandiștilor din Portugalia.

Madeline întinse mâna spre lacheul ei și, ajutată de acesta, coborî din trăsură.

– O, Doamne! Eleanor o urmă. Dar noi nu am avut nici un fel de așteptări de la acel han.

– Și s-a confirmat că n-am avut de ce să ne așteptăm la ceva bun.

Vreme de o clipă, în fața ușii de la intrarea în hanul dărăpănat, cele două verișoare schimbară un zâmbet. Ce altceva puteai face amintindu-ți de o noapte groaznică petrecută într-un pat plin cu ploșnițe, știind că trupele franceze de la parter se puteau decide

oricând să ia prizonieri englezi? Deși cele două verișoare aveau personalități complet diferite, se înțelegeau una pe cealaltă. După ce petrecuseră împreună patru ani în cele mai primejdioase condiții întâlnite vreodată de vreun englez, indiferent de sex, descoperiseră că legăturile puternice dintre ele deveniseră și mai trainice.

Dickie Driscoll, îngrijitorul cailor lui Madeline și omul care le însoțise prin Europa, veni repede lângă ea.

– Condițiile par foarte proaste, domnișoară Madeline.

– Da, dar ne aflăm prea departe de Londra pentru a ne continua drumul pe întuneric.

Madeline își întoarse privirea spre trăsură. Venise în toată splendoarea ducală, cu o trăsură elegantă, cu însoțitori călare, cu doi lachei, cu cel mai bun vizitiu al tatălui ei... și cu Dickie. Tot acest echipaj avea să o țină în siguranță. Asta și pistolul încărcat ascuns în punguța ei de catifea neagră. Îl bătu pe Dickie pe umăr.

– Ia-i pe oameni, duceți-vă la bucătărie și luați-vă ceva cald de mâncare. Mai sunt patru ore până la Londra. O să pornim devreme.

Femeile intrară în sala principală. O explozie de cântec și o duhoare de trupuri nespălate o făcură pe Eleanor să se sperie, însă Madeline o apucă de braț și o trase mai departe prin încăpere.

Domnul Forsyth, hangiul, se grăbi spre ele printr-un nor de fum de țigară albastru.

– M'lady! Făcu o plecăciune grăbită și vorbi repede, pöstându-se între ele și restul sălii, pentru a le feri de privirile celorlalți. Ce plăcere să vă revăd după atât de mulți ani! Pot insista să trecem în salonul privat?

– Da, te rog.

Madeline își lungi gâtul și cercetă mesele aglomerate cu bărbați de genul celor întâlniți în călătoriile ei. Bărbați grosolani, mercenari cărora le plăcea să se bată, să bea, să se culce cu prostituate.

– Pe aici.

Aproape fără nici o pauză, domnul Forsyth înșfăcă o lumânare și le conduse printr-un coridor îngust. Nu dorea ca ele să zăbovească în sala principală, iar după părerea lui Madeline, asta era o dovadă de bun-simț din partea lui.

– Să te ocupi, te rog, de oamenii mei.

– Sigur că da, m'lady. Puteți conta pe mine și pe nevastă-mea, ca întotdeauna. Aruncă o privire chinuită peste umăr. Au promis că vor pleca dimineață, și abia aștept să se întâmple asta. Am ascuns-o pe fiică-mea în dormitorul nostru și am încuiat ușa, și vă rog să mă scuzați, m'lady, nu că aș vrea să îi zic unei doamne de calitate dumneavoastră ce să facă, dar v-aș ruga să rămâneți în salonaș, iar după ce vă terminați cina, să vă duceți direct în cameră, pe scara din spate, și să încuiați bine ușa.

– Aceștia nu sunt oaspeți bine-veniți? Îndrăzni Eleanor.

– Nu aș fi putut să-i trimit la plimbare, plus că plătesc foarte bine, dar sunt aici de patru zile și au făcut o cocină din tot locul.

Deschizând ușa, se dădu îndărăt pentru a le permite femeilor să intre înaintea lui. Un foc vesel ardea în cămin, iar în fața lui se afla un scaun confortabil și o banchetă. Dacă doamna Forsyth punea o cină gustoasă pe masă, totul avea să fie perfect.

– Cum adică n-ai fi putut să-i trimiți la plimbare?

Madeline se îndreptă spre foc, trăgând-o pe Eleanor după ea.

– Au venit să lucreze pentru domnul Thurston Rumbelow, gentlemanul care a închiriat Chalice Hall anul acesta. Treaba lor este să se asigure că nu se va întâmpla nimic neplăcut la Jocul Secolului.

Madeline se răsuci repede spre Forsyth.

– Jocul Secolului? Ce vrei să spui?

– N-ați auzit, m'lady? Încântat de șansa de a împărtăși o bîrfă atât de succulentă, domnul Forsyth rosti: Numai despre asta se vorbește, așa mi s-a zis.

Madeline spuse cu asprime:

– Am fost plecată din țară.

– Un joc de cărți! Magnifice partide de pichet. E ceva exclusivist. Jucătorii sunt admiși doar pe bază de invitații, și trebuie să plătească în avans 10 000 de lire. Vine toată lumea bună care

joacă. Ambasadori, comercianți, nobili exilați din Franța – sunt zvonuri că vor veni și cei mai de seamă nobili englezi! Bănuiesc că va veni și prințul însuși, deși unii zic că nu.

Cei mai de seamă nobili englezi? Prințul făcea parte din familia regală, nu din nobilime. Cel mai înalt titlu al unui nobil englez era cel de duce, iar ducii erau cu adevărat rari. Aceștia erau frații lui Prinny, după cum era poreclit prințul, câteva persoane răspândite prin toată țara care moșteniseră niște titluri din vechime... și tatăl lui Madeline, ducele de Magnus. Inima i se strânse. Cel mai grav era că tatăl ei îi spusese că avea un plan pentru a o salva de domnul Knight...

Remarcând consternarea lui Madeline, Eleanor o ajută să-și scoată pelerina, pălăria și mănușile, apoi rosti:

– Domnule Forsyth, eu nu știu cine e acest domn Rumbelow.

Domnul Forsyth aprinse lumânările dintr-un sfeșnic și răspunse vesel:

– Domnul Rumbelow este un gentleman bogat... E nevoie de o avere ca să închiriezi Chalice Hall. E cea mai mare casă din comitat!

– Dar cine este familia lui? Madeline se așeză. De unde vine?

– Domnul Rumbelow e un adevărat mister. Domnul Forsyth ațâță focul. Un gentleman generos cu oamenii simpli. Nu s-a zgârcit la nici o cheltuială pentru această petrecere – a luat butoaie întregi cu bere și vin și le-a cumpărat de la negustorii locali, nu a trimis după ele la Londra. A angajat fete din sat pentru a ajuta personalul casei să se ocupe de curățenie – au trecut vreo doi ani de când n-a mai fost închiriată – și, cu toate că nu sunt încântat de oamenii pe care i-a cazat aici, se revanșează chiar mai mult decât e cazul pentru pagubele pe care le pricinuiesc.

– Un gentleman enigmatic, care cere 10 000 de lire pentru participarea la jocul din casa lui, iar jucătorii, fără să-l cunoască, sunt dispuși să plătească și chiar au încredere să o facă în avans. Madeline zâmbi cu o superioritate de sfinx. N-o să înțeleg nicio dată încrederea unui jucător în onoare.

Domnul Forsyth păru deconcertat. Ca oricare alt bărbat de pe lumea asta, dorea ca mitul banilor câștigați ușor să fie adevărat.

- Bine... dar... a invitat și familiei.

Luată prin surprindere, Madeline rosti:

- Serios?

- Da, neveste și fice, și fii. Le-a promis că se vor distra, că vor vâna și vor dansa. Orchestra sosește cu poștalionul de mâine. Va fi o adevărată petrecere care va dura câteva zile, una cum nu s-a mai văzut aici de mulți ani.

Domnul Forsyth le adresează o tentativă de zâmbet. Madeline îl făcuse să se îngrijoreze, dar nu putea fi învinovățit pentru dificultățile ei.

- Deci, este un lucru foarte bun. Ce a pregătit doamna Forsyth pentru cină?

În mod evident ușurat, domnul Forsyth rosti:

- Nu e ceva deosebit, pentru că trebuie să hrănim o grămadă de oameni, dar avem o tocană de miel bună, cu pâine albă și o roată de brânză Stilton. Doriți și vin fierț?

- Da, mulțumesc. Madeline așteaptă până când domnul Forsyth făcu o plecăciune și ieși din cameră, după care sări în picioare și începu să se plimbe prin cameră. Nobilul e tata!

În stilul ei liniștitor, Eleanor spuse:

- Haide, Maddie, n-ai de unde să știi asta.

- Cine altcineva ar putea fi?

- E altcineva. De unde să ia Magnus 10 000 de lire?

- Tata mi-a zis că are un plan pentru a rezolva lucrurile. Tot ce știe să facă e să joace.

- Și să-ți frângă inima, rosti Eleanor cu voce joasă.

Madeline ridică din sprâncene. Eleanor rar spunea ce gândea și niciodată nu arătase altceva decât un mare respect față de Magnus. Pe un ton amuzat, Madeline spuse:

- Cred că e puțin cam melodramatic.

- Poate, dar asta numai pentru că te-a rănit atât de mult în trecut cu indiferența lui. Ești ca o broască țestoasă care își ițește capul numai când este în siguranță.

Împărțită între amuzament și surprindere, Madeline întrebă:

- Vrei să zici că sunt lașă?

– Doar când vine vorba de iubire, dragă verișoară. Eleanor își mușcă buza. N-am avut nici un drept să vorbesc astfel despre tatăl tău. A fost extrem de cumsecade îngăduindu-ți să mă ții alături atâția ani. Însă indignarea i se manifestă din nou. Dar... să te joace la cărți? E o mare rușine!

– Nu i-ai spus asta în față, nu? Văzând expresia de vinovăție de pe chipul lui Eleanor, Madeline rosti: O, nu! Va considera că și asta este o provocare. Firește că va participa la Jocul Secolului.

Nici nu știa ce să creadă în legătură cu acuzația de lașitate a lui Eleanor. Nu se gândise că se ferea de iubire. În fond, cu doar patru ani în urmă, se dăruise cu toată inima unui bărbat renumit pentru faptul că era un vânător de zestre. Cu siguranță, aceasta era o dovadă de curaj.

Totuși, Madeline simți o ușoară jenă, și de ce ar fi simțit-o dacă acuzația lui Eleanor nu ar fi fost adevărată?

– Uită ce-am spus, o rugă Eleanor. N-am avut nici un drept să vorbesc astfel despre tine.

– Am uitat deja.

Sau ar fi uitat dacă n-ar fi știut că Eleanor vorbise dintr-o grijă profundă, care depășea o simplă relație de rudenie. Pentru că nu puteau conta decât una pe cealaltă, erau mai apropiate decât două surori. Acum, Madeline își dădea seama că nu înțelesese profunzimile minții lui Eleanor.

Hărmălaia din sala principală se auzea vag.

– Cine este acest domn Rumbelow, și de ce a trebuit să angajeze oameni atât de grosolani pentru a face de gardă la petrecerea lui? întrebă Madeline.

– Nu știu, dar poate că este un om respectabil.

Eleanor întinse amândouă pelerinele în fața focului.

– Așa cum sunt mulți jucători – până când pierd totul și trebuie să fugă de cei cărora le datorează bani. Madeline își trecu o mână nervoasă peste păr. Mă întreb dacă nu mă voi număra și eu printre ei.

Punându-și mâinile în șolduri, Eleanor spuse:

– Lord Champion ne-ar putea ajuta.

Madeline își ținu respirația când îi auzi rumele rostite cu voce tare.

- Nu.

Cu o insistență rară pentru ea, Eleanor zise:

- Am crezut mereu că o să vină după tine.

- N-a venit.

- N-a putut. Blocada lui Napoleon ne-a izolat...

- Ție ți-a plăcut întotdeauna de el.

Cuvintele ei sunaseră ca o acuzație.

- Da, mi-a plăcut de el. Era cumsecade. În ochii lui Eleanor licări o furie rară. Dar tu l-ai iubit!

- Nu-l mai iubesc. De ce vorbim despre Gabriel? Cu o undă forțată de veselie, Madeline rosti: E foarte posibil să se fi însurat și să aibă deja trei copii, plus unul pe drum.

- Nu, replică Eleanor pe un ton foarte sigur.

Nu. Nici Madeline nu credea asta. Poate pentru că nu suporta să-și imagineze așa ceva.

Cu o franchețe care nu-i era caracteristică, Eleanor adăugă:

- Ori de câte ori dădeam peste voi, vă sărutați și... Maddie, m-am temut pentru virtutea ta!

Madeline se crispă.

- Ori de câte ori erați împreună, îl doreai atât de mult, încât aproape că puteam mirosi - Eleanor își flutură o mână, descriind cercuri vagi - pasiunea din aer.

Madeline încercă să facă o glumă slăbuță.

- Ce știi tu despre pasiune?

- Știu că sunt o proastă și o mironosiță, dar am detestat să-ți fi însoțitoare atunci. Ți-am fost însoțitoare, iar tu mă trimiteai mereu să mă ocup de treburi ridicole, astfel încât să te poți furișa în grădină, ca să... te săruți. Eleanor își ridică sfidătoare bărbia. Și să te ocupi și de multe alte activități, mă tem.

Plină de remușcări pentru că Eleanor nu își exprimase niciodată aceste nemulțumiri, Madeline spuse:

- Îmi cer scuze, a fost foarte urât din partea mea să mă port cu atâta nepăsare față de tine.

— Nu am nevoie de scuze, îți spun doar de ce cred că ar trebui să-l cauți pe Lord Campion și să-l rogi să te ajute.

— Nu. Eleanor nu cunoștea întreg adevărul, altminteri nu ar fi indemnăt-o să facă așa ceva. Nu-i pot cere nimic. Nu putem decât să-i dorim tot binele.

— Eu i-l doresc.

— Și să rezolvăm singure situația. Să se gândească la Gabriel nu avea să-i folosească la nimic. Sprijinindu-și mâinile pe masă, Madeline privi flăcările. Tata trebuie să depună 10 000 de lire sau echivalentul acestei sume, dar nu mai are decât un singur lucru.

Calmul lui Eleanor dispăru.

— Diadema reginei.

— Mama l-a pus să jure că nu o va înștrăina. Madeline duse o mână la inima care o durea. Nu-l pot lăsa s-o pună drept miză. Nu pot.

— Nu. Firește că nu. Susținerea lui Eleanor fu rapidă și categorică. Se așeză pe banchetă și declară: O să facem ceva ca să-l împiedicăm.

— Da. Mîntea lui Madeline trecu în revistă diverse planuri. Dar domnul Remington Knight așteaptă și va stârni un scandal dacă nu apar în curând.

— Vei reuși să-l convingi că această căsătorie e o prostie?

— Pot fi foarte persuasivă, și ar fi o lașitate să nu încerc.

— Eu... aș putea să plec mai departe fără tine și să-i cer scuze în numele tău.

Madeline știa cât de mult detesta Eleanor să călătorească singură. Eleanor ura să întâlnească oameni noi. Și cel mai mult ura situațiile tensionate, iar ea înțelegea cât de probabil era ca domnul Knight să creeze una. Cu admirație sinceră, rosti:

— Este foarte curajos din partea ta, dar s-ar putea să fie necesar ca eu să... Inspirația îi veni brusc. Își îndreptă trupul atât de repede, încât șnururile corsetului aproape că se rupseră. Nu! Nu, nu asta vei face!

— Cred că trebuie. Eleanor își îndreptă umerii. Îți promit că voi face tot ce pot pentru tine în această misiune. Tu ai făcut atât de multe pentru mine, de-a lungul anilor.

-Sunt pe cale să fac și mai multe. Madeline abia putea respira de entuziasm. Sunt pe cale să te fac ducesă.

Capitolul 3

Eleanor se ridică încet.

- Po-poftim?

- Te vei duce la Londra în locul meu... te vei da drept ducesă.

Eleanor se împletici îndărăt și aproape că se prăbuși peste banchetă.

- Voi pretinde că sunt tu - Madeline de Lacy - în fața omului care se va însura cu tine? E imposibil! Ce-ai obține cu asta? Nu pot!

- Ba da, poți. Madeline o îmbrățișă entuziasmată pe Eleanor. Semănăm foarte mult, iar eu n-am mai frecventat înalta societate de aproape patru ani.

- Iar eu n-am frecventat-o niciodată și n-am cutezanța necesară pentru o astfel de mascaradă.

Madeline replică:

- Nu trebuie decât să-l duci cu vorba pe domnul Knight câteva zile, până voi reuși să-l determin pe tata să renunțe la acest plan nebunesc. Madeline vedea că nu izbutea s-o convingă pe Eleanor, dar trebuia s-o facă. Vei fi o ducesă minunată. Manierele tale sunt impecabile, mult mai rafinate decât ale mele.

- Sunt o lașă îngrozitoare, ripostă Eleanor. Nu sunt în stare să vorbesc cu bărbați.

- Aiurea. Tot ce-ți lipsește este puțin exercițiu.

- Exercițiu? Când trebuie să vorbesc cu un bărbat, mă bălbâi. Iar fiindcă domnul Knight crede că vă veți căsători, s-ar putea să... flirteze.

- S-ar putea să facă mult mai multe decât atât. Madeline o prinse de încheietură pe Eleanor, iar aceasta încercă să scape. Te tachinez! Tot ce trebuie să faci e să-ți fluturi genele peste ochii tăi mari și albaștri și o să-l ai la degetul mic.

- Acum, cine e ridicolă? Eleanor suspină. Când o să vii la Londra, o să anunți că a fost o glumă? Domnul Knight se va simți insultat și se va înfuria.

- Nu la fel de insultat și de înfuriat ca în cazul în care n-aș apărea. Îți va prinde bine să ai parte de o aventură.

Eleanor își frământă degetele lungi.

- N-aș ști ce să fac.

Madeline o sfătuie:

- Ori de câte ori vei avea îndoieli, întreabă-te ce-aș face eu în situația respectivă. Și fă așa.

- Nu pot... și dacă te vede cineva de la petrecere, iar apoi pleacă și vine la Londra, și mă dă în vileag că sunt o impostoare?

- Adică mă dă *pe mine* în vileag că sunt o impostoare. O să te trimit în trăsură cu Dickie Driscoll și cu servitorii. Vei fi minunată!

- Dickie Driscoll n-o să facă una ca asta.

- Dickie Driscoll o să facă tot ce i se spune.

- Hainele mele nu sunt potrivite.

Cel puțin în privința asta, Eleanor avea dreptate. Purta rochii cu croieli și din materiale modeste, în culori întunecate, ca de matroană. Nu pentru că Madeline cerea o astfel de modestie de la însoțitoarea ei, o, nu! Ci pentru că Eleanor insistă că astfel de veșminte erau „potrivite“.

Văzând ezitarea lui Madeline, Eleanor insistă:

- Trebuie să recunoști că așa ceva e imposibil. Cel mai bine ar fi să te strecorei discret la Chalice Hall și să-l convingi să renunțe la miza nebunească, în timp ce eu mă duc la Londra ca să-i explic domnului Knight de ce întârzi.

- Ai dreptate. Este imprudent să risc să spună cineva că m-a văzut în două locuri. E mai probabil ca domnul Knight să ne ierte dezamăgirea provocată dacă nu este făcut de răs în fața tuturor. Avem aceeași conformație. Amândouă aveau 1,70 metri, amândouă erau zvelte și bine făcute. Tu o să iei hainele mele, iar eu, pe ale tale. Și mă voi duce la Chalice Hall. O să mă angajez ca servitoare. Este o deghizare perfectă pentru că nimeni nu se uită niciodată la servitori.

Pe un ton răbdător, dar în care se deslușea exasperarea, Eleanor spuse:

- Ți-am fost însoțitoare vreme de cinci ani, iar în acești cinci ani, m-ai implicat în multe planuri nebunești, dar acesta este cel mai cumplit. Eu *nu pot* fi ducesă, iar tu categoric nu poți fi servitoare.

- Poftim? Plină de ardoare, Madeline întrebă: Cât de greu poate fi să fi însoțitoare?

- Nu e deloc greu dacă ești modestă și discretă. Eleanor se așeză pe banchetă. Dacă nu ești genul dornic să-și dea cu părerea indiferent de subiect. Dacă nu ești genul care vrea să aranjeze lucrurile și oamenii după bunul plac, dacă nu ai obiceiul să comanzi!

Madeline veni lângă ea.

- Vrei să spui că sunt băgăreată?

- Dragă verișoară, în sfârșit m-ai înțeles!

Partea cea mai proastă era că... Eleanor nu era rea. Făcuse o descriere onestă a caracterului lui Madeline și se aștepta ca Madeline s-o accepte. Dar Madeline nu dorea s-o facă.

- Pot fi servitoare.

Eleanor își dădu imediat seama de greșeală.

- Nu încercam să te provoc.

- Dar asta ai făcut. Știu că uneori sunt poruncitoare...

Eleanor își înclină capul pentru a ascunde - fără succes - un zâmbet plin de amuzament pur.

- Dar nu sunt nesuferită.

- Nici n-am spus că ai fi! Doar că... din cele mai cumsecade motive, uneori... vrei să controlezi totul.

Madeline încremeni. Și Gabriel zisese asta. O spusese cu o voce joasă, îngrozitoare. Îi zisese că trebuia să respecte opiniile altora, calitățile altora. Spusese că ea nu făcea decât să calce în picioare sentimentele oamenilor, fără nici un pic de considerație. Dar asta nu era adevărat. Nu era!

- Dacă ai avea personalul potrivit, bănuiesc că ai putea organiza întreaga lume. Zărind chipul lui Madeline, Eleanor întrebă: Ce s-a-ntâmplat?

- Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

Numai că Madeline crezuse că inima i se vindecase, iar acum descoperise că o durea să știe că, fiind în Anglia, Gabriel se afla pe aceeași insulă și că era la distanță de doar o zi de ea. Își aducea aminte de el.

– Ești palidă și... Eleanor își puse palma pe fruntea lui Madeline. Nu ai febră. Ești obosită. Ar fi trebuit să te odihnești mai mult de o zi.

– Nu te agita, Ellie. Mă simt bine.

În ultimii trei ani, ele călătoriseră mai mult și în condiții mai grele, dar cumva faptul că stătuseră atât de puțin acasă le stricase echilibrul. Da, probabil că asta era. Din ce alt motiv să-l fi visat Madeline pe Gabriel în prima noapte petrecută acasă?

– Deci, am stabilit. Eu voi fi însoțitoare, iar tu, ducesă.

– Nu, roști Eleanor într-o negare aproape agonizantă. Nu, te rog, Madeline!

Auziră zgomot de voci de pe coridor. O femeie și domnul Forsyth vorbeau amândoi odată.

Încântată să încheie discuția, Madeline se ridică.

– Se pare că și alți oaspeți sunt prea delicați pentru sala principală. Ni se va cere să împărțim salonul. O tachină: Mă lași pe mine să rezolv asta, verișoară?

– Te rog.

Eleanor se ridică.

Domnul Forsyth deschise larg ușa, iar o femeie de vârstă mijlocie elegantă îl împinse la o parte și se năpusti pe lângă el. Cu o voce și stridentă, și poruncitoare, roști:

– Sunt Lady Tabard, soția contelui de Tabard. Îmi cer scuze că vă invadez intimitatea, dar sala comună este prea comună. Vă supărați dacă eu și fiica mea vom împărți salonul cu dumneavoastră?

Fără să ezite, Madeline făcu o reverență.

– Aceasta este marchiza de Sheridan și viitoarea ducesă de Magnus.

– O... vai!

Lady Tabard făcu ochii mari, iar ea își duse mâna la piept.

Satisfăcută, Madeline observă că Lady Tabard era impresionată și că avea s-o trateze pe Eleanor cu respectul cuvenit.

– Excelența Sa va fi încântată de compania dumneavoastră. Îndreptă o privire excesiv de inocentă spre Eleanor. Nu-i așa, Lady Eleanor?

Eleanor se uită cu reproș la Madeline. Lady Tabard făcu un semn spre coridor și porunci cu o voce ascuțită:

– Haide, fetiço, vino, lasă-ne să ne uităm la tine!

Fiica păși înăuntru. Lord Magnus ar fi numit-o un diamant de cea mai mare puritate, și ar fi avut dreptate. Nu avea mai mult de 18 ani, era minionă, blondă și binecuvântată cu o frumusețe extraordinară, care le punea în umbră pe Eleanor și pe Madeline. Totuși, umerii îi erau căzuți, iar chipul, cenușiu de oboseală.

Eleanor se uită din nou la Madeline, care rosti fără glas: „Ce aş face eu?” În vreme ce Madeline privea cu interes, Eleanor făcu un efort vizibil înainte ca, în cele din urmă, după cum făcea întotdeauna, să cedeze în fața voinței mai puternice a lui Madeline.

– Domnul Forsyth ne aduce cina. Eleanor arată spre masă. Stați cu noi!

– Domnule Forsyth! îl chemă Madeline.

Pășind înăuntru, domnul Forsyth se înclină țeapăn spre Madeline.

– Îmi cer scuze, doamnă.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze, spuse Madeline pe un ton vesel. Te rog, mai pune două tacâmuri.

– După cum porunciți.

Aruncând o privire iritată spre spinarea lui Lady Tabard, se grăbi să se întoarcă pentru a termina pregătirea cinei lor.

– Ce om vulgar! Nici n-a așteptat să mă ajute să-mi dau jos pelerina.

Azvărlind-o pe un scaun, Lady Tabard dezvălui o siluetă durdulie, înveșmântată într-o rochie de muselină brodată cu aur, cu pieptul acoperit. Părul îi era coafat într-o manieră elegantă, în jurul feței, iar culoarea neagră într-o nuanță foarte închisă i se păru suspectă lui Madeline. Era dată cu cremă de pantofi, sau cu funingine? Sau cu niște chimicale îngrozitoare, care miroseau îngrozitor și afectau pielea. Nasul drept și îngust al lui Lady Tabard se strâmbă în timp ce femeia cercetă încăperea, cu nările

fremătându-i a dispreț. Buzele îi erau atât de subțiri, încât parcă nici nu existau, iar tăietura gurii era îngustă și mică, făcând-o să pară îngâmfată. Lady Tabard arătă spre tânăra doamnă care își scotea încet boneta.

– Lady Eleanor... sau să vă spun Excelență?

Madeline interveni repede.

– Ducesei i se zice în ambele feluri.

Era adevărat. Ca urmare a situației unice în care se afla Madeline, de a fi ducesă prin naștere, membrii înaltei societăți i se adresau frecvent cu apelativul „Excelență”. Uneori, făceau asta ca s-o flateze, alteori, din respect, iar câteodată, din sarcasm – deși ea jurase că nu avea să se mai gândească la Gabriel în ziua aceea.

– Ei bine... atunci, Excelență... – Lady Tabard era clar una dintre persoanele care doreau să flateze – dați-mi voie să v-o prezint pe fiica mea vitregă, Lady Thomasin Charlford.

Eleanor tresări, apoi făcu onorurile.

– Încântată să vă cunosc, Lady Thomasin, și dați-mi voie să v-o prezint pe însoțitoarea și verișoara mea...

– Madeline de Lacy.

Madeline nu văzu nici un motiv pentru care să-și abandoneze numele mic. Abia intrase în primul ei sezon când se făcuse de răs, iar lumea bună, desigur, i se adresase întotdeauna folosindu-i titlul. În plus, putea paria că nimeni n-ar fi recunoscut-o acum, cu coafura ei la modă și bronzul căpătat în timpul călătoriei.

Lady Tabard dădu scurt din cap, atât în semn de salut, cât și de nepăsare.

– E atât de greu să găsești ajutoare bune în zilele noastre.

Madeline avu nevoie de un moment pentru a pricepe că Lady Tabard vorbea despre ea în fața ei. Oare ce dorise să spună femeia? Cum îndrăznea să discute astfel despre Madeline? Adevărat, Madeline era de vină, dar Lady Tabard nu înțelegea circumstanțele.

Imitând ostentativ vocea lui Madeline, Eleanor fu de acord:

– Este imposibil, dar Madeline e verișoara mea, așa că, desigur, o țin lângă mine. Consider că a avea pe cineva din familie care să mă servească îmi conferă distincție.

Madeline își mușcă zdravăn buza pentru a nu râde. De parcă ea avusese vreodată nevoie de ceva care să-i confere distincție. Da, Eleanor o pedepsea pentru că o pusese într-o situație atât de neplăcută.

Eleanor adăugă:

- Vedeți dumneavoastră, familia de Lacy este cu adevărat nobilă...

- Serios? Lady Tabard străbătu încăperea și puse stăpânire pe cel mai confortabil scaun aflat aproape de foc. Nu-mi aduc aminte de această familie.

Dacă nu cunoștea familia de Lacy, era clar că femeia obținuse titlul prin căsătorie. Toată lumea cunoștea familia de Lacy – după cum toată lumea știa că nu ai voie să te așezi în fața unei marchize și viitoare ducese.

Cu siguranță, Lady Thomasin Charlford știa, căci tresări văzând gafa mamei sale vitrege.

Apropiindu-se de foc, Madeline șterse canapeaua cu batista. Pe un ton supus, care nu-i era deloc caracteristic, întrebă:

- Lady Eleanor, nu doriți să luați loc?

Cu o atitudine semeață, Eleanor se așeză cu un gest măreț, asemănător cu al lui Lady Tabard.

- Familia de Lacy a venit aici odată cu William Cuceritorul.

Plină de sine, Lady Tabard replică:

- Cei din familia soțului meu au fost cancelari pentru diverși regi.

- Se ocupau de cai, explică Lady Thomasin. Pentru regele Charles al II-lea.

Umflându-se ca o broască, Lady Tabard se răsuci spre fiica sa vitregă, care încă stătea în picioare lângă ușă.

- Te-am întrebat eu, fetițo? Lui Lady Eleanor nu-i pasă cu ce se ocupa familia noastră.

Tânăra nu se clinti. Nu-și ridică privirea. Nu-și ceru scuze.

Madeline se gândi că se lămurise ce hram purta Lady Tabard – și poate și fiica ei. Și mai știa și cât de tare detesta Eleanor grosolană, așa că nu fu surprinsă când aceasta rosti repede:

– Madeline este o adevărată minune când vine vorba de coafat părul.

– Serios? Lady Tabard aruncă o privire spre coafura îngrijită, cu bucle discrete în jurul chipului și la eleganta prindere a părului lung la spate. Da, văd.

– Madeline știe întotdeauna, cu trei luni înainte, care va fi moda anului viitor.

Lady Tabard pufni în timp ce examinează fățiș rochia lui Eleanor.

– Culorile întunecate sunt potrivite pentru tinerele doamne nemăritate?

– Când călătoresc. Lăsând reținerile deoparte, Eleanor brodă povestea în continuare: Mă tem că sunt o grea încercare pentru Madeline. Ea vrea mereu să mă îmbrace după ultima modă, dar eu prefer hainele confortabile.

Faptul că Madeline prefera confortul în defavoarea stilului era o sursă de disensiune între cele două verișoare, iar Eleanor îi aruncă o privire plină de reproș.

– Lady Tabard nu poate fi de acord cu tine, pentru că se îmbracă după ultima modă, interveni Madeline.

Lady Tabard își netezi fusta, în vreme ce buzele subțiri i se arcuie într-un zâmbet condescendent.

– Da, așa este. O examinează pe Madeline așa cum ar fi făcut-o cu un cal pe care intenționa să-l cumpere. Eu aleg și toate rochiile lui Thomasin, dar le aleg să fie simple. Sărmana copilă n-are stilul potrivit pentru a fi cu adevărat elegantă.

Declarația fusese atât de flagrant neadevărată, încât și Madeline, și Eleanor se întoarseră spre tânără. Avea pielea ca alabastrul și obrații delicat rotunjiți ca ai unui bebeluș. Gura îi era un delicat arc rozaliu, iar ochii, mari și căprui ca ai unei creaturi a pădurii. Părul blond îi era coafat ca al mamei sale vitrege, dar în cazul ei avea un aspect diafan. Madeline nu putu citi nimic în privirea ei goală – fata își păzea bine gândurile.

Cu mâna grea pe brațul scaunului, Lady Tabard se așeză mai confortabil.

– Ei bine, fetiço, nu mai sta acolo cu gura căscată. Stai jos!

– Da, mamă.

Thomasin se apropie sfoasă și se așează pe banchetă.

Lady Tabard se confesă suficient de tare pentru ca toată lumea să audă.

- M-am măritat cu tatăl ei, contele de Tabard, cu doar trei ani în urmă, iar ea tot impertinentă este. Încuviință, în mod evident încântată că pomenise titlul soțului ei în conversație. Ne-a trimis înainte, ca să ne odihnim înainte de începerea petrecerii.

Madeline se aplecă în față.

- Petrecerea?

Se duceau la petrecere?

Lady Tabard îi aruncă o privire încruntată, dar i se adresă lui Eleanor:

- Sunteți tânără, Excelență, așa că poate îmi veți îngădui să vă dau un sfat. Însoțitoarele, indiferent cât de strâns înrudite ne sunt, ar trebui doar să se vadă, nu să se și audă.

Nu coborâse vocea, iar Madeline se înroși. Începu să priceapă de ce Eleanor spusese că nu se va descurca în postura de servitoare, deoarece acum tânjea să-i dea câțiva pumni în urechi lui Lady Tabard. Eleanor se uită la ea.

- Despre ce petrecere e vorba, Lady Tabard?

- Vai, de petrecerea domnului Rumbelow! Lady Tabard pocni ușor din buzele subțiri. Este un gentleman foarte bogat.

- Am fost plecată din țară, rosti Eleanor.

- Este cel mai generos, cel mai frumos și celibatarul cel mai dorit. Lady Tabard își miji ochii înguști spre fiica ei. Dă cele mai reușite petreceri din Londra, iar acum, a închiriat Chalice Hall pentru a face senzație.

Madeline tânjea să conducă ea interogatoriul, iar când auzi întrebarea indiferentă a lui Eleanor, aproape că tresări de nerăbdare.

- De unde este? Nu făcea parte din înalta societate când am plecat.

- A sosit la începutul acestui an, din Africa de Sud, cred. Sau din India. Nu reușesc niciodată să fac diferența între ele. Dar nu asta contează. De când a venit, am avut parte de niște petreceri colosale. Serate, baluri! Lady Tabard își duse mâinile la pieptul

generos. A ales-o pe micuța mea Thomasin drept țintă pentru atențiile lui, iar acum, ne ducem la petrecere pentru a consolida relația.

Thomasin se uită la ușa de parcă spera că vreun miracol o va scăpa de purgatoriul reprezentat de vocea mamei vitrege.

Și, într-adevăr, se auziră niște bubuituri puternice. Fata sări în picioare. Ușa se deschise larg, dându-le la iveală pe doamna Forsyth și pe servitoarea de la bucătărie, amândouă încărcate cu mâncare, veselă și tacâmuri. În câteva momente, aranjară masa și puseră vasul cu tocană, pâinea mare, roata de Stilton și vinul fiert în mijloc.

Lady Tabard inspectă masa de pe scaunul pe care stătea.

– Trebuie să protestez, este o mâncare nepotrivită pentru nobilime, cu adevărat nepotrivită.

– Dar e un adevărat ospăț în asemenea circumstanțe, interveni Eleanor. Vă mulțumim, doamnă Forsyth. O să vă chemăm dacă mai avem nevoie de ceva.

Doamna Forsyth îi făcu o plecăciune recunoscătoare lui Madeline, o jumătate de plecăciune lui Lady Tabard, iar în timp ce se retrase rapid, îi aruncă o privire compătimitoare lui Thomasin.

Lady Tabard se ridică de pe scaun. Cele două verișoare schimbă o privire amuzată în vreme ce Lady Tabard încerca să decidă unde era capul unei mese rotunde. În cele din urmă, se instală cel mai aproape de vasul cu mâncare.

Thomasin se așeză la stânga lui Lady Tabard, ceea ce o surprinse pe Madeline. Crezuse că fata va prefera să stea cât mai departe posibil de mama ei vitregă. Dar poate că era mai bine dacă nu se vedeau una pe cealaltă. Madeline își aminti să-i țină scaunul lui Eleanor, apoi se așeză cât mai departe de foc.

– Domnul Forsyth ne-a dat de înțeles că distracția principală la petrecere va fi un mare joc de pichet.

– Așa e, Lady Eleanor. Se poate participa doar cu invitație și depunând în avans 10 000 de lire. Doar câteva persoane selecte vor juca. O, este o onoare că noi am fost aleși. O adevărată onoare. Una de care vom profita, nu-i așa, Thomasin? Lady Tabard o bătu ușurel pe Thomasin pe mână, dar păru mai degrabă un reproș

decât un gest afectuos. Nu am avut noroc să avem însoțitoare, dar în fond nu provenim dintr-o familie la fel de bună ca a dumneavoastră, Lady Eleanor.

- Am avut noroc. Eleanor îi aruncă o privire cu subînțeles lui Madeline. Puține însoțitoare ar fi rămas alături de mine cât timp am colindat Europa, fiind urmărite de armata lui Napoleon, dormind în hanuri pline de ploșnițe, bând apă sălcie și aproape murind de febră în Italia.

Madeline urmări surprinsă cum Eleanor se deschidea ca o floare în vreme ce se supunea cerințelor conversației.

- Da, continuă Eleanor, ducesa de Magnus se poate considera norocoasă să aibă o însoțitoare cu adevărat minunată.

Mai târziu în acea seară, Madeline descoperi cât de convingătoare fusese Eleanor.

- Cum adică Lady Tabard te-a angajat să-i fi însoțitoare lui Thomasin?

Tonul lui Eleanor exprimase o panică pură, serioasă - și fusese puternic.

- Șșș! Madeline privi prin coridorul îngust de la etaj și zise cu voce joasă: Tu i-ai dat ideea. Tu i-ai spus ce coafuri minunate fac.

Eleanor șopti înnebunită:

- Singura dată când ai pus mâna pe un drot, ți-ai ars fruntea.

- Tu ai zis că știi totul despre modă.

- Tu nu dai doi bani pe stil. Depinzi total de sfaturile mele.

- Eu știu asta. Dar ea nu știe!

- Dar au o cameristă cu ele!

- Dar Lady Tabard nu vrea să-și împartă camerista, nu dacă poate să angajeze o însoțitoare dintr-o familie importantă și s-o aibă pe verișoara ducesei de Magnus la dispoziția fică-sii. Madeline rânji văzând disperarea lui Eleanor. Imaginează-ți cât de impresionați vor fi prietenii ei!

- Ești sortită eșecului! prezise Eleanor.

- Trebuie să mă descurc doar o zi sau două, până apare tata. Vreau să-l iau de-acolo înainte de a apuca să piardă... totul. Știa că Eleanor avea să înțeleagă asta. Madeline o conduse spre scări.

Când ești obligată să te descurci în societate, te porți admirabil. Aseară, urmărind cum te porți ca ducesă proclamată, mi-am dat seama că, poate, ți-am făcut un deserviciu silindu-te să stai mereu în umbra mea.

Eleanor își smuci brațul, eliberându-se.

- Nu tu m-ai silit, eu am preferat asta.

Madeline continuă:

- Această turnură a evenimentelor nu e nimic altceva decât soarta. Trebuie să fiu însoțitoarea lui Thomasin. Citind printre rândurile îngâmfării și incredibilei grosolanii manifestate de Lady Tabard, am înțeles povestea lui Thomasin.

- Sărmana fată, murmură Eleanor.

- Da. Thomasin e frumoasă, provine dintr-o familie bună - se pare că mama ei adevărată a fost fiica lui Grevilles de Yorkshire -, are o zestre impresionantă și este cea mai retrasă dintre debutantele acestui sezon. Nu face nimic pentru a stârni interesul unui bărbat.

Era ușor să miști inima duioasă a lui Eleanor.

- Sigur că nu face, sărmana fată! Dacă stârnește interesul cuiva, acesta va avea de-a face cu Lady Tabard.

- Exact. Tatăl lui Lady Tabard a fost negustor.

- Asta nu-i o scuză.

Îeșiră din han, intrând în ceața dimineții. Echipajul familiei Magnus aștepta, lacheii aflându-se la locurile lor, iar vizitiul stăpânind caii năvăși. Dickie coborî de la locul său, cu gura pungită în semn de dezaprobare.

- Mama vitregă a lui Thomasin este disperată, acesta fiind motivul real pentru care participă la acest joc. Au mari speranțe să câștige premiul cel mare, pe domnul Rumbelow.

- Ajung să-i urăsc numele.

- I-am explicat totul lui Dickie Driscoll.

Eleanor apelă la Dickie:

- Cu siguranță, nu ești de acord.

- Nici vorbă, donșoară, dar stăpâna mea e la fel de încăpățânată ca Joann, bătrâna măgăriță.

– Așa este, li se adresează Madeline amândurora. Dickie știe că, dacă apare vreo problemă cu domnul Knight, trebuie să te ia de-acolo. Madeline o împinse pe Eleanor pe scările trăsorii. Eu o să particip la petrecere în calitate de însoțitoare a lui Lady Thomasin. Tu te vei duce la Londra pentru a te întâlni cu domnul Knight. Nu-ți face griji, draga mea! Vei avea parte de o mare aventură! Ce-ar putea merge prost?

Capitolul 4

– Domnișoară de Lacy!

Madeline își dădu seama că ea era persoana în cauză, iar tonul era dezaprobator și dojenitor.

Lady Tabard se uită în interiorul trăsorii, cu nasul ei ca de iepure tremurând de indignare.

– Domnișoară de Lacy, nu știu cum o păcăleai dumneata pe ducesă în numele familiei, dar vei descoperi că eu nu sunt la fel de naivă ca ea. Eu și Thomasin vom merge cu fața.

Madeline privi în interiorul luxos al trăsorii, cu draperiile sale din catifea și banchetele din piele, apoi spuse:

– O! Desigur. Pentru prima dată în viața ei, ducesa de Magnus avea să meargă în trăsură cu spatele. Scuzele mele, Lady Tabard.

Își schimbă repede locul, ferindu-și picioarele în timp ce Lady Tabard se înghesuia înăuntru. Thomasin o urmă, ușa fu închisă, iar Madeline fu smucită înainte când vizitiul dădu bice cailor.

Lady Thomasin se uită urât la Madeline.

– Pe viitor, te rog să ții minte că eu intru prima în trăsură.

– Desigur.

Madeline se simți prost, senzație aproape necunoscută ei.

– Iar în privința acelei rochii...

Madeline își coborî privirea spre fusta din muselină în culoarea cerului. Era a lui Eleanor, în stilul simplu și modest care îi plăcea atât de mult, așa că Madeline nu-și imagină ce obiecții ar fi putut avea Lady Tabard.

— Da?

— Îți face ochii să pară exagerat de albaștri, e aproape vulgar. Când o vei însoți pe Lady Thomasin, vei purta altceva.

— Când voi fi cu Lady Thomasin, nimeni nu mă va observa. Este foarte frumoasă.

Fără un dram de vanitate, Madeline îi zâmbi lui Thomasin. În lumina apoasă a dimineții, chipul umbrat de o pălărie simplă din paie al lui Thomasin părea chiar și mai drăguț. Totuși, ea nu-i zâmbi. Își întoarse capul și se uită pe geam la pădurea pe lângă care treceau.

Deci, Thomasin nu era vanitoasă. Dar era în mod clar nefericită și nesociabilă. Madeline era hotărâtă să se împrietenească cu ea.

Madeline își îndreptă atenția spre Lady Tabard, întrebându-se dacă acesta era izvorul tuturor nemulțumirilor lui Thomasin, sau dacă fata purta povara unei tristeți mai profunde.

— O să încerc, doamnă, dar garderoba mea nu este prea bogată — trimisese majoritatea hainelor lui Eleanor cu Eleanor —, așa că voi fi obligată să port uneori această rochie.

— Când ne vom întoarce la Londra, o voi înlocui cu ceva mai potrivit pentru o însoțitoare. Lady Tabard o studie pe Madeline. Cred că o rochie maro sau ruginie.

Ambele culori în mod garantat i-ar fi făcut lui Madeline chipul pământiu.

— Uite! sări Lady Tabard. Iată lacul. Probabil că ne apropiem de Chalice Hall.

Parcul era mare și, deși nu era bine îngrijit, avea acea sălbăticie caracteristică unei proprietăți din apropierea Canalului, expusă vânturilor și furtunilor care loveau coasta. Pentru a închiria un astfel de loc era într-adevăr nevoie de foarte mulți bani, iar Madeline întrebă:

— Cine este domnul Rumbelow? Când Lady Tabard își coborî spre ea privirea dezaprobatore, Madeline își dădu seama că probabil o considera impertinentă, așa că adăugă: Excelența Sa nu i-a recunoscut numele.

Din câte se părea, menționarea numelui ducesei făcea ca întrebarea lui Madeline să fie acceptabilă.

– Domnul Rumbelow... Lady Tabard își duse mâinile la piept și zâmbi. Un bărbat foarte bogat, cu origini deloc excepționale.

– Serious? Ce origini?

– Este din Țara Lacurilor, iar familia lui locuiește acolo de mulți ani. Sunt de neam bun, descendenții unuia dintre cavalerii regelui. Lady Tabard o atinse cu cotul pe Thomasin. Care rege?

Cu o voce lipsită de inflexiuni, Thomasin răspunse:

– Henric al VII-lea.

Madeline nu era convinsă. Țara Lacurilor era – fusese – un ținut sălbatic cu munți și râuri, iar familiile care locuiau acolo erau despărțite de bariere naturale care făceau să le fie greu să călătorească. Ar fi fost ușor pentru un om să pretindă că familia lui avea un trecut neadevărat, fiindcă, dacă era bogat sau lăsa să pară că era bogat, nimeni n-ar fi verificat vreodată.

Lady Tabard continuă:

– Din păcate, averea familiei s-a irosit, iar salvarea sa a depins de domnul Rumbelow. A făcut o treabă bună.

În timp ce luau o curbă, Madeline întrezări un conac mare.

– Așa s-ar părea.

Atât Madeline, cât și Thomasin își lungiră gâturile pentru a-l vedea – și amândouă își îndepărtară imediat privirile.

Chalice Hall arăta de parcă arhitectul fusese beat când întocmise planurile, iar apoi, trezindu-se, încercase înnebunit să repare greșelile. Clădirea cu trei niveluri din piatră de un roz palid strălucea în lumina soarelui precum limba unui câine. Avea câte un turn rotund în fiecare colț și câteva balcoane risipite pe ici, pe colo pentru a compensa lipsa oricărei urme de rafinament. O combinație amețitoare de minarete și cupole încunună clădirea. Dintr-un anume motiv – legat de vreo impunere, poate – garguii rânjeau în batjocură din toate colțurile și nișele.

Madeline răsă în gura mare de absurdul situației, atrăgându-și o privire urâtă din partea lui Lady Tabard.

– Este atât de grotescă, încercă Madeline să explice. Un monument al prostului gust.

Lady Tabard își îndreptă trupul.

-Nu cred că ești în măsură să i judeci pe cei care îți sunt superiori.

-Mamă, ea tocmai s-a întors după ce a petrecut patru ani prin Europa, îndrăzni să spună Thomasin. Și este o de Lacy.

Deci, Thomasin putea vorbi fără a fi îndemnată. Și încă pentru a o apăra pe Madeline. Ce minunat! Madeline îi zâmbi din nou.

Din nou, Thomasin își întoarse capul pentru a se uita afară.

-În mod evident, Excelența Sa a beneficiat de pe urma experienței. Are acel aer regal care te asigură în privința bunului său gust. Lady Tabard se încruntă la Madeline. Dar mă îndoiesc că membrii mai puțin importanți ai familiei de Lacy au capacitatea ei de a asimila cultura.

-Excelența Sa este extrem de cultă, fu de acord Madeline pe un ton plăcut și cu o doză serioasă de ironie.

-Vrei să zici că eu nu sunt?

Lady Tabard își îndreptă umerii. Madeline clipi din pricina atacului neașteptat.

-Nici prin cap nu mi-a trecut să spun așa ceva.

Lady Tabard o acuză în continuare.

-Fiindcă de mult timp sunt de părere că, la o femeie, cultura este indecentă. Înainte să-ți dai seama, o femeie începe să citească, să gândească, să-și imagineze că este egala bărbatului, și nimic nu e mai neatrăgător decât o femeie cu pretenții de inteligență.

Madeline făcu ochii mari, încercând cu disperare să-și păstreze cumpătul.

-Nu cred că aveți de ce vă teme în privința asta, doamnă.

-Sper că nu!

Lady Tabard se răsuci spre Thomasin, pe care o apucase brusc o criză de pufnete și tuse.

-Să nu te îmbolnăvești dragă, pentru că ai o petrecere la care trebuie să participi.

Cu gura acoperită de mâna înmănușată, Thomasin dădu viguros din cap și, pentru prima dată, ochii ei plini de amuzament îi întâlniră pe ai lui Madeline.

Deci lui Thomasin îi mergea mintea, cel puțin atunci când ironia o viza pe mama ei vitregă.

După ce tusea încetă, Lady Tabard întoarse chipul lui Thomasin spre ea și, în vreme ce tânăra ședea docilă, o ciupi de obraji până se îmbujorară.

- Se pare că am sosit primele, Thomasin, așa că alungă-ți eterna melancolie și farmecă-l imediat pe domnul Rumbelow!

În timp ce coborâră din trăsură, îi văzură pe bărbații grosolani de la han ținând capetele cailor, scoțând bagajele din spatele trăsurii și părănd mult mai amenințatori decât majoritatea servitorilor pe care Madeline îi văzuse vreodată. Îl privi fix pe bărbatul care conducea operațiunile, memorându-i trăsăturile. Smead, cu păr unsuros atârănând drept în jurul chipului îngust și nas turtit și roșu de parcă se izbise de prea mulți pereți și îi zdrobise vârful. Acesta o privi la rândul-i, examinând-o cu o libertate care friza insolența. Dar, în fond, credea că era o servitoare.

În timp ce se uita la el, bărbatul scupă pe jos o șuviță lungă de tutun maroniu, stropindu-i pe alți doi bărbați. Cei doi indivizi cu chipuri dure înjurară, iar unul își ridică amenințător pumnul. Șeful lor se uită la el. Doar se uită. Pumnul coborî, iar omul reveni la treaba lui.

Lady Tabard pufni și spuse:

- O să stau de vorbă cu domnul Rumbelow despre rândușii lui. Un astfel de limbaj este nepotrivit pentru urechile unei doamne!

În vreme ce trăsură în care se aflau camerista lui Lady Tabard și restul bagajelor se apropie huruind, ușa grea, vopsită în roșu se deschise larg, iar un bărbat bine construit, de o frumusețe neobișnuită și cu chip onest ieși din casă.

- Lady Tabard! Sunt atât de încântat că ați venit.

Părul lui blond străluci în lumina soarelui, făcându-l să pară că are în jurul capului un halo auriu. Gene întunecate îi înconjurau ochii albaștri, făcându-i să arate ca safirele pe o catifea neagră. Dinții îi erau albi, iar o îngrijită mustață blondă îi decora buza de sus.

Luând mâna înmănușată a lui Lady Tabard, făcu o plecăciune și îi sărută degetele, privind-o cu toată atenția. Abia când se înroși, îi dădu drumul și se întoarse spre Thomasin.

- Dragă Lady Thomasin, sperasem că veți sosi mai devreme. Contez pe bunăvoința dumneavoastră pentru a le face pe celelalte fete să se simtă în largul lor.

Și Thomasin se îmbujoră, apoi îi zâmbi.

- Desigur, voi fi încântată să vă ajut cum pot, murmură ea.

De îndată ce el se întoarse spre Madeline, culoarea lui Thomasin pâli, iar ea îl privi cu ceea ce Madeline aprecie că era resentiment sau poate dispreț.

Dar nu avu vreme să evalueze reacția lui Thomasin, pentru că domnul Rumbelow îi luă mâna. Nu era atât de înalt cum crezuse ea inițial. Nu era mai înalt decât ea, dar era solid, cu umeri largi și brațe groase.

- Vă rog, Lady Tabard, prezentați-mă pentru a o putea saluta pe musafira mea neașteptată.

Îi zâmbi lui Madeline cu un asemenea farmec, încât ea simți un fior neașteptat pe șira spinării.

- Tânăra este Madeline de Lacy din familia de Lacy din Suffolk. E însoțitoarea și camerista lui Thomasin.

Lady Tabard îi aruncă lui Madeline o privire menită să descurajeze orice pretenții ar fi putut avea. Însă ea nu remarcă atenționarea femeii. Era prea captivată de zâmbetul fascinant al domnului Rumbelow.

- Bun venit, domnișoară de Lacy. Sunt sigur că prezența dumneavoastră va spori plăcerea de a o avea pe Lady Thomasin printre noi.

Nu-i sărută mâna, dar nici nu fu nevoie. Ea se desfătă cu interesul pe care el îl manifesta față de ea, la fel de puternic precum cel pe care li-l arătase lui Lady Tabard și ficei sale vitrege. Atenția unui bărbat era un lucru seducător. Majoritatea femeilor nu aveau parte vreodată nici măcar de o mică părțică, dar domnul Rumbelow o împărțea cu dărnicie, ca un gigolo italian.

Ochii lui se lărgiră de parcă ar fi zărit pe chipul ei ceva care îl surprinsese, iar apoi zâmbi ca un om amuzat de evoluția lucrurilor.

Însă ea nu dorea să-l amuze, fiindcă ce motiv de amuzament ar fi putut avea? Întorcându-se din nou spre Lady Tabard, el îi oferii brațul.

– Pofțiți în reședința mea temporară. Nu este atât de frumoasă cum sunteți obișnuiți.

Madeline aruncă o privire hidoasei case. În orice caz, ea nu era obișnuită cu așa ceva. Conacul nu arăta mai bine nici privit de-aproape.

– Dar sper că vă va face plăcere șederea aici. Domnul Rumbelow o conduse pe Lady Tabard spre casă. Soțul dumneavoastră vă va urma curând?

Thomasin rămase în urma femeii. Iar Madeline era în spatele ei, privindu-l cu atenție pe domnul Rumbelow.

Dincolo de forța emanată de înfățișarea lui, ea trebui să facă eforturi pentru a-și aminti că un bărbat curat și frumos nu era neapărat și bun. Nu că, în urmă cu patru ani, ar fi fost păcălită de fațada unui astfel de gentleman. Nu, fusese prostită de ceva mult mai primitiv.

Gabriel nu fusese nici frumos, nici fermecător, ci mai degrabă un om-fiară întunecat, zburlit, care nu dădea doi bani pe aparențe și politețuri.

Cu toate astea, îi captase interesul din primul moment în care dăduse cu ochii de el. Ha! El capta interesul oricărei femei. Avea ceva care atrăgea atenția oricărei femei, un miros care te făcea să te apropii, ochi verzi care îți înlănțuiau privirea și care o țineau captivă până când el decidea să o elibereze. Când mergea... o, vai! Mergea agale, cu șoldurile legănându-i-se și elegant, și cu grația unui prădător. Măinile aveau palme mari, cu degete lungi și agile care indicau abilitatea de a mânui cărțile de joc, de a lupta... de a iubi. Umerii îi erau largi și îți dădeau iluzia că te pot adăposti.

Nu, nu avusese de ce să se ostenească să fie fermecător. Fusese suficient să-și încline bărbia spre ea, iar ea îl urmase ca un cățeluș.

Cât de mult o umilea această amintire!

Noaptea trecută, îl visase din nou. În vis, nu-și amintise umilința. În vis, îl recunoscuse, iar trupul ei devenise moale și se umezise de dorință. În vis, el îi făcuse toate acele lucruri pe care i le făcuse cândva, tachinând-o, ducând-o până aproape de limită...

și dincolo. Se trezi doar când trupul i se cutremură de spasmele eliberării.

Privise cu amărăciune în întuneric și se întrebese dacă îl va uita vreodată cu adevărat. De la întoarcerea în Anglia, spiritul lui planase în preajma ei, așteptând să pună stăpânire pe ea, s-o poarte în acel loc al șoaptelor ușoare și al pasiunii puternice.

Dar nu al iubirii. El n-o iubitese niciodată, altminteri n-ar fi trădat-o atât de grav.

– Domnișoară de Lacy, fii atentă!

Vocea stridentă a lui Lady Tabard o aduse pe Madeline din nou în prezent.

– Doamnă?

– Du-te sus împreună cu cei care cară bagajele și ai grijă ca lucrurile noastre să fie mânuite cu grijă.

– Da, doamnă.

Madeline își aminti să facă o plecăciune, dar se întrebă de ce nu se ocupa camerista lui Lady Tabard de treburile ei.

Domnul Rumbelow interveni:

– Vă rog! Lady Tabard! Oamenii mei vă vor duce cu grijă bagajele în camere. Domnișoarei de Lacy ar trebui să i se îngăduie să ia o gustare după această călătorie dificilă.

Lui Lady Tabard nu-i plăcu deloc asta, însă Thomasin o luă pe Madeline de braț, în primul său gest de prietenie, cu toate că Madeline nu era sigură dacă era vorba de prietenie, sau fata doar o sfida pe Lady Tabard.

– Ar fi minunat, domnule Rumbelow, spuse Thomasin, și este atât de amabil din partea dumneavoastră să vă gândiți la binele însoțitoarei mele.

– Absolut minunat! Lui Lady Tabard nu-i plăcea să fie contrazisă. Desigur că poți rămâne, domnișoară de Lacy.

În timp ce străbăteau marele hol de la intrare decorat cu armuri și arme atârinate pe pereți, Lady Tabard zise:

– Presupun că noi am sosit primele.

– Nu. Domnul Rumbelow păru oarecum surprins. Nu, de fapt au sosit trei grupuri deja. Lord și Lady Achard împreună cu cele două încântătoare fiice ale lor au sosit la 10 dimineața.

– Serios? Atât de devreme?

Lady Tabard își manifestă clar nemulțumirea.

Cu un mic zâmbet, Thomasin își coborî privirea spre picioare.

– Domnul și doamna Greene au sosit la vreme pentru prânz, împreună cu trei dintre încântătoarele lor fiice.

– Dumnezeu! Nu m-aș fi gândit niciodată! exclamă Lady Tabard. Atât de multe tinere!

– Da, sunt cel mai norocos gentleman. Monsieur și madame Vavasseur împreună cu cele patru fete ale lor au sosit cu o jumătate de oră înaintea dumneavoastră.

Ultimul nume atrase atenția lui Madeline. Cu doi ani în urmă, îl întâlnise pe fostul ambasador francez la Viena. Era un bărbat scund, cu mustață, elegant și, cum avea privirea pătrunzătoare și memoria impecabilă a unui diplomat cu experiență, era nevoită să-l evite.

– Vor lua gustarea cu noi?

Lady Tabard își întoarse brusc capul și se uită urât la ea. Domnul Rumbelow răspunse pe un ton calm:

– Sunt sus, se odihnesc după obositoarea lor călătorie. Au întâmpinat mari dificultăți pe drum din cauza armatei lui Napoleon.

– Îmi imaginez.

Madeline se întrebă cât de mare era pasiunea lui monsieur Vavasseur pentru jocurile de noroc, pentru că el era omul lui Napoleon, iar dacă guvernul francez descoperea că venise pe pământ englezesc, el și familia lui aveau să fie aruncați în temniță.

Domnul Rumbelow vorbi peste umăr, aparent adresându-i-se ei:

– Spre încântarea și plăcerea mea, invitația la un joc de cărți prietenesc mi-a adus un oaspete la care abia dacă îndrăzneam să sper.

„Ducele de Magnus?” Avea domnul Rumbelow să se laude cu participarea tatălui ei la joc, deși tatăl ei nu încercase niciodată în viața lui să reziste tentației?

Domnul Rumbelow continuă:

– Deși a fost destul de retras în ultima vreme, sunt sigur că îl cunoașteți. În cercurile jucătorilor de cărți, e renumit pentru

faptul că este cel mai imperturbabil om care a câștigat vreodată o avere.

Madeline își ținu respirația. Deci, nu era tatăl ei. Un alt jucător, unul recunoscut pentru norocul său. Cu siguranță, domnul Rumbelow nu se referea la... Nu! Soarta nu putea fi atât de crudă.

În timp ce intrară în salon, un gentleman înalt și oacheș puse pe masă ceașca și farfurioara, apoi se ridică de pe scaun. Cu o fluturare triumfătoare a mâinii, domnul Rumbelow anunță:

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe Gabriel Ansell, contele de Campion.

Capitolul 5

Privirea lui Gabriel trecu de la Lady Tabard la Thomasin, apoi la Madeline...

Fără suflare și îngrozită, ea așteptă ca el să-i spună pe nume. Explicațiile aveau să fie imposibile și, în tot acest timp, Gabriel va privi, va zâmbi și va aștepta ocazia să o prindă din nou în gheare.

În schimb, fără nici o expresie pe chip, el se uită iarăși la domnul Rumbelow. Făcu o plecăciune bruscă, lipsită de grație.

– Rumbelow, prezintă-mi-le pe doamne.

Nu o recunoscuse. *Nu o recunoscuse.* Acest bărbat care îi bânțuise visele, care o alungase din Anglia, care îi răpise mândria și virginitatea... nu-și amintea de ea. Madeline încercă să se decidă dacă se simțea insultată sau ușurată.

– Încântat, spuse Rumbelow. Campion, ți-o prezint pe Lady Tabard. Aceasta este fiica dumisale, Thomasin... iar însoțitoarea sa este domnișoara de Lacy.

Asta îi atrase atenția lui Gabriel. Apropiindu-se de Madeline, își coborî privirea spre ea.

– Domnișoară de Lacy, cred că am fost logodit cu verișoara dumneavoastră cândva.

Lady Tabard icni.

- Cred că ați fost, răspunse Madeline, mândră de nonșalanța ei.

- Încă se mai ascunde prin Europa pentru a evita o confruntare cu mine?

- Nu s-a ascuns niciodată. A călătorit. Madeline zâmbi fără amuzament. Și s-a întors.

Fără urmă de curiozitate, el zise din nou:

- A fugit ca un copil. Dacă o vedeți, spuneți-i că nu are de ce să se teamă. Nu mai sunt interesat de ea.

Temperamentul lui Madeline, de obicei calm, fu stârnit de insultă.

- Nu i-a păsat niciodată, mai ales acum, când este logodită.

- Am auzit. Privirea lui se încleștă de a ei. Tatăl ei a pierdut-o la un joc de cărți.

În clipa aceea, Madeline își dădu seama că el știa. O recunoscuse și o insulta pe față, fiind sigur că ea nu-i putea răspunde.

Gabriel se schimbase. Înainte, era plăcut, suav, un diavol care râdea, o tachina și o făcea fericită. Acum, era incredibil de grosolan, furios și dominator – și copleșitor în masculinitatea lui. Purta o haină de tweed maro-închis și o cămașă albă, o ținută conservatoare pentru o petrecere la țară. Aflându-se atât de aproape de el, îi simți mirosul: de vânt și ploaie, de sălbăticie fără inhibiții. Avea înălțimea cu care domnul Rumbelow nu se putea lăuda, dominând o femeie într-un mod care o făcea să se simtă protejată sau amenințată, în funcție de starea lui de spirit. Părul drept și castaniu îi era legat la ceafă, cu o panglică maro. Având și pielea oacheșă, era un bărbat foarte „maroniu”. Cu excepția ochilor... erau verzi, erau cenușii, se schimbau în funcție de dispoziția lui, de veșminte și de lumină. În clipa aceea erau aproape negri din pricina disprețului, iar buzele pe care îi plăcuse atât de mult să le sărute erau strânse într-o linie subțire.

Nu-i venea să creadă că își imaginase vreodată să-l supună pe acest bărbat. Dacă era nevoie de o confirmare că fusese proastă, o avea acum.

— Întotdeauna, cineva trebuie să câștige la un joc de cărți, răspunse ea cu glas moale. Domnul Knight are reputația de a fi și frumos, și bogat, așa încât se pare că ducesa a câștigat de fapt.

Gabriel zâmbi, un zâmbet adevărat, iar o astfel de fisură în ostilitatea lui aprigă o lăsă fără suflare.

— Atunci, îi doresc noroc, spuse el.

Zâmbetul se schimbă... sau poate că acum îl interpretează corect, fiindcă păru mai mult că-și arată dinții decât că manifestă bună dispoziție.

Lady Tabard decisese probabil că însoțitoarea fusese suficient de mult timp în centrul atenției, deoarece întrebă cu viclenie:

— Dar dumneavoastră, Lord Campion, mai sunteți disponibil?

Gabriel se răsuci, într-o piruetă lentă, asemenea unui spada-sin, și se uită la Lady Tabard.

— Nu sunt căsătorit, dacă la asta vă referiți.

— Serios? Domnule Rumbelow, ați invitat atâția bărbați neînșurați, încât jur că Thomasin este foarte încântată. Lady Tabard flutură din gene. Oricare bărbat care o dorește pe fiica mea va trebui să se grăbească.

Thomasin se crispă din cauza modului grosolan în care Lady Tabard încerca să-i găsească un soț.

— Căsătorit! Madeline pufni ușurel. Căsătorit.

Nu crezu că Gabriel o auzise, dar el îi răspunse încet:

— Există bărbați care doresc să se căsătorească, domnișoară de Lacy. Și există bărbați care se consideră norocoși că au scăpat din capcană doar cu câteva urme de dinți.

— Și te numeri printre ultimii, presupun, rosti Madeline la fel de încet.

— Ți-aș arăta cicatricile mele, dar acestea nu pot fi văzute în public.

Îi adresă din nou acel rânjet sălbatic. Iar Madeline își aminti cum îl mușcase de umărul gol, când se aflase în culmea extazului. Chipul ei fu inundat de roșeață, iar ea se gândi — nu era sigură, dar se gândi — că domnul Rumbelow studia scena cu atenția unui șoim în picaj. Naiba să-l ia pe Gabriel! Cum îndrăznește s-o șicaneze aici, de față cu toată lumea?

Lady Tabard solicită din nou atenția lui Gabriel.

– Lord Campion, soțul meu va fi încântat că vă aflați aici. V-a privit cum v-ați câștigat averea și vorbește cu venerație despre fapta dumneavoastră. Lady Tabard își încleștă mâinile de parcă era pe cale să leșine. Despre cum ați mizat totul pe o carte. Despre cum Lord Jourdain transpira, iar dumneavoastră erați calm. Când cărțile au fost etalate, ați dat din cap de parcă n-ați fi avut nici o îndoială, i-ați zis lui Lord Jourdain că îl așteptați dimineață ca să încheiați socotelile, apoi ați dispărut în noapte.

Gabriel ascultă recapitularea de parcă nu fusese cu nimic implicat. Deși nu dorea, Madeline ascultă cu mare atenție. Nu auzise niciodată detaliile, ci doar țipase furioasă și rănită, și dăduse mâniașă fuga la clubul Almack. Acolo, pusese capăt logodnei cu o scenă atât de scandalosă, încât îl umilise pe Gabriel – iar apoi avusese parte de toată greutatea pasiunii și a furiei lui. Totuși, nu fusese vorba de suferință. El îi arătase, înfinit de detaliat, cât de mult avea nevoie trupul ei de el. Deși încercase, ea nu reușise niciodată să uite.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, îi spuse Gabriel lui Lady Tabard.

– N-a încercat Lord Jourdain să fugă în Europa fără să plătească? întrebă Thomasin.

– Dacă îmi amintesc bine, așa a fost.

Gabriel se așază și își aranjă dunga pantalonilor.

– Știi că așa a fost, spuse domnul Rumbelow. Chiar tu l-ai oprit la docuri, i-ai luat toate bunurile și l-ai trimis în plata Domnului.

– Pentru a duce o viață plină de datorii și de nefericire, rosti Madeline.

Cu ochii strălucind, Gabriel își înclină capul.

– Domnișoară de Lacy, nu știi despre ce vorbești. Vocea penetrantă a lui Lady Tabard deveni și mai stridentă. Gentlemanul acela nici nu merita altceva. Știu sigur că era un om rău, un om care ar fi comis o crimă dacă i-ar fi fost de folos.

Auzind tonul mamei sale vitrege, Thomasin o privi fix. Madeline nu știa de ce era Lady Tabard atât de sigură de ticăloșia lui

Jourdain, însă îi fu clar că nu era cazul s-o contrazică. Încercând să pară supusă, își coborî privirea spre degetele împreunate.

– Da, milady.

La vremea aceea, cu patru ani în urmă, Gabriel încercase să-i spună că își alesese bine ținta, că Lord Jourdain era un ticălos brutal. Ei nu-i păsase, nu văzuse decât trădarea crudă a lui Gabriel, dovada că era un jucător împătimit, asemenea tatălui ei, iar acum, nu dorea să-și schimbe părerea. Nu îndrăznea să se gândească la faptul că făcuse o greșeală.

Trăgând adânc aer în piept, ceea ce îi făcu sânii proeminenți să se cutremure, Lady Tabard îndreptă din nou conversația spre subiecte frivole.

– În orice caz, povestea câștigului lui Lord Champion a ajuns în analele jocurilor de noroc.

– Am câștigat totul, recunosc Gabriel, dar mi-am pierdut mi-reasa. M-a părăsit, iar înainte de a apuca să mă împac cu ea, a plecat din Anglia.

– Sigur că am auzit asta, dar soțului meu, contele, doar jocul i s-a părut interesant. Lady Tabard se aplecă în față, cu un licăr de curiozitate în ochi. De ce v-a părăsit?

– Nu era de acord cu jocurile de noroc și a considerat un afront personal faptul că am îndrăznit să câștig o avere fără aprobarea ei.

– Prostuță fată. A crezut că vă poate controla?

– Oricât ar părea de ciudat, putea. La fel cum și eu o controlam pe ea. A fost o legătură între două voințe puternice, care se înfruntau. Probabil, e mai bine că am pus capăt logodnei înainte de a ne distruge unul pe celălalt.

Madeline privi fix în podea. Și ea se gândise la asta în rarele momente când își îngăduia să se gândească la el, iar luciditatea prevala. Însă dincolo de înțelepciune se afla conștientizarea dureroasă a faptului că niciodată nu avea să mai găsească un bărbat care să-i vadă pasiunea din spatele sensibilității, și s-o hrănească... și s-o satisfacă.

– Totuși, cred că domnișoara de Lacy are reputația de a semăna cu verișoara ei, spuse domnul Rumbelow.

Șezând pe scaunul lui, Gabriel se aplecă în față și, începând de la picioare, porni s-o studieze îndelung, încet, ceea ce aduse o roșeață furioasă în obrajii lui Madeline. Până când privirile lor ajunseră să se întâlnească, el îi examinase forma picioarelor prin materialul subțire al fustei, rotunjimile sânilor, textura pielii și detaliile chipului.

Astfel, trupul lui Madeline ajunsese în atenția tuturor. Fierbințeala îi cuprinse pielea... pretutindeni. Adânc în pântec, o durere se iscă, se mări, se întinse. Privirea lui avea efect asupra ei, amintindu-i...

„- Nimeni altcineva nu are ce avem noi, Madeline.

Îi apăsă umerii și o privi în ochi, în vreme ce o penetră. Durerea o făcu să se zvârcolească în încercarea de a scăpa, dar el o domină într-un mod pe care ea nu și-l putuse imagina... nu știuse că era posibil. Cu o voce joasă, sălbatică, el rosti:

- Acest fel de pasiune apare o dată la o sută de ani, iar tu vrei să-i dai cu piciorul.

Ea încercă din nou să scape, dar el o zgâlțâi.

- Uită-te la mine! Uită-te la mine!

Ochii lui erau cenușii ca furtuna din cauza furiei sau... sau a unei pasiuni colosale. Ea își dorea mult ca asta să înceteze. Durerea, care scădea; plăcerea, care devenea tot mai intensă cu fiecare mișcare. Dacă nu înceta, dacă el nu se oprea, ea avea să-și piardă controlul... din nou. Din pricina unei toane, se trădase pe sine o dată pe ziua aceea. Aceasta nu era o toană, era... nu știa ce era, dar era a lui, el o controla, și era neobosit.“

- Doamna care se va mărita cu domnul Knight este mult mai frumoasă decât această tânără.

El se relaxă și zâmbi văzând supărarea lui Madeline - și își coborî din nou privirea spre pieptul ei.

Fiindcă în timpul examinării lui, sfârcurile ei se întăriseră și începuseră să împungă materialul corsajului, iar ea își strânsese coapsele pentru a opri topirea interioară a trupului ei.

Iar el se sprijini de spătarul scaunului de parcă ar fi fost foarte satisfăcut de rezultatele respingătoarei evaluări.

– Exact asta gândeam și eu. Lady Tabard dădu din cap. După înfățișare, e clar care este mai nobilă dintre cele două fete. Domnișoara de Lacy are o îndrăzneală a comportamentului și o asprime a înfățișării care indică apartenența la nobilimea inferioară.

Madeline se gândi în treacăt să-i tragă un pumn – asta după ce-l pocnea pe Gabriel, desigur.

– Eu cred că este fermecătoare.

Domnul Rumbelow îi făcu lui Madeline o plecăciune care i-ar fi câștigat inima dacă el n-ar fi fost un pasionat al jocurilor de noroc, iar ea n-ar fi fost de fapt ducesă.

– Mulțumesc, spuse ea cu o ușoară răceală în voce.

Thomasin se ridică.

– Aș vrea să mă duc în camera mea. Domnișoară de Lacy, te rog, însoțește-mă!

Gabriel și domnul Rumbelow se ridicară, iar domnul Rumbelow sună din clopoțelul aflat lângă mâna sa.

– Menajera vă va conduce în camera dumneavoastră.

Thomasin ieși din salon fără să se uite în urmă. Grăbită, Madeline lăsă jos ceașca de ceai, îi făcu o plecăciune domnului Rumbelow și o urmă.

Thomasin rămase nemișcată în mijlocul dormitorului, cu brațele înțepenite pe lângă corp, cu pumnii încheștați.

– Îl urăsc pe omul ăla!

„Și eu.“ Dar Madeline știa că nu se gândeau la același bărbat.

– Pe domnul Rumbelow?

– Femeia aia și tata vor să mă mărit cu el, dar eu nu vreau. N-o voi face. Mă voi mărita cu Jeffy, iar ei nu mă pot opri.

Jeffy? Atenția lui Madeline se mută înapoi la Thomasin de la contemplarea disperată a rochiilor acesteia mototolite din pricina împachetării și întinse pe pat.

– Cine-i Jeffy?

Thomasin suspină ca o regină dintr-o tragedie.

– Jeffy este iubirea mea adevărată.

Madeline avea de făcut mai multe decât își imaginase. Trebuia să calce hainele și trebuia să înlătore dificultățile din viața lui Thomasin. Iar când tatăl ei ajungea acolo, trebuia să se descurce cu el.

– Povestește-mi despre el.

– Știam eu că pot să vorbesc cu tine. Ochii mari ai lui Thomasin se agățară de Madeline. De îndată ce am văzut cum i-ai făcut față femeii ăleia, am știut că ești o adevărată forță cu care nu e bine să te pui.

– Chiar că sunt.

O forță cu care nu e bine să te pui, și o femeie care, niciodată în viața ei, nu trebuise să calce o rochie. Nu credea că Thomasin îi putea fi de vreun ajutor, dar camerista cea năsoasă lăsase planșa de călcat întinsă între două mese, iar două fiare de călcat erau puse la încins. Cât de greu putea fi să calci o rochie?

– Jeffy este singurul bărbat pe care l-aș putea iubi vreodată. Privirea lui Thomasin se împăienjeni când îi veni în minte o amintire dragă. E înalt și este atât de frumos! E cel mai apreciat gentleman din ținut și și-a coborât privirea asupra mea.

– Hm. Este plăcut? Cinstit? Cumsecade?

– Mai bine. E superb!

– Îi place să stea de vorbă cu tine?

Madeline puse una dintre rochiile lui Thomasin pe planșeta de călcat.

– Îi place să danseze cu mine.

Madeline nu auzise nimic de substanță despre Jeffy, iar adorația de pe chipul lui Thomasin nu putea fi descrisă decât drept dragoste oarbă. Ceea ce nu prevestea nimic bun pentru povestea ei de amor. Ochii lui Madeline se îngustară în timp ce priveau cele două fiare de călcat. Avea nevoie de o mânășă groasă pentru a apuca mânerule... Iată! Luă cârpa groasă, cu urme de arsuri.

– Din ce familie provine?

Chipul strălucitor al lui Thomasin se întunecă.

– Ei bine... Culese de pe fustă o scamă imaginară. Presupun că nu foarte strălucită.

Dar, dacă Jeffy era un om bun, ce conta? Gabriel era conte de Campion, provenind dintr-o familie chiar mai veche decât a ei, dar, când o cunoscuse pe ea, fusese un vânător de zestre. Pe ea n-o deranjase – la urma urmelor, puțini bărbați aveau o avere mai mare decât a ei. Apoi devenise jucător de cărți și ticălos, iar acum, revenise pentru a-i distruge din nou viața.

– Nu este sărac! o asigură Thomasin. Tatăl lui e moșier, iar mama este fiica unui baron.

Madeline își aminti vag că o văzuse pe camerista ei testând fierul. Își linse degetul și îi atinse suprafața.

– *Merde!*¹

– Este o familie respectabilă! protestă Thomasin.

– Scuză-mă! Să nu repeți asta.

Din câte își dădu seama Madeline, Thomasin nu recunoscuse înjurătura pe care ea o învățase de la un soldat francez. O înjurătură despre care Eleanor îi spusese că nu trebuia s-o folosească niciodată.

Punând fierul jos, Madeline își ținu degetul deasupra ligheanului și vărsă apă din carafă peste bășica formată.

– Nu vorbeam cu tine, dragă. Ci cu fierul. E prea fierbinte.

În orice caz, prea fierbinte pentru a-ți pune degetul pe el. Oare era prea fierbinte și ca să calce o rochie? Madeline nu știa. Reveni la îndatoririle ei cu mult mai multă precauție. Ducând fierul la planșeta de călcat, îl apăsă pe bumbacul delicat și îl ridică. Părea în regulă, poate puțin mai neted, dar asta era și ideea.

– Povestește-mi despre situația lui, o invită Madeline și netezi o cută a fustei.

De fapt, nu era atât de dificil!

– Este singurul lor fiu. Thomasin se cuprinse în brațe, iar pe buze îi apăru un zâmbet visător. Au un domeniu minunat alături de al nostru și o avere foarte respectabilă.

– Ce vârstă are Jeffy al tău?

¹ La naiba (în limba franceză, în orig.)

- Are 19 ani.

„Prea tânăr.“

- Se pricepe la cai. Îl ajută pe tatăl lui să-i crească și este atât de frumos în cămașa lui cu mânecile suflecate, când călărește acele animale frumoase și nobile. Evitând vrafal de rochii, Thomasin se trânti pe pat și își lăsă privirea să rătăcească pe baldachin. Sunt niște crescători faimoși de cai.

- Serios? Oare nu-i cunosc?

- Familia Radley.

- Da, o cunosc. Eleanor spune că sunt unii dintre cei mai buni crescători de cai din țară.

Eleanor trebuia să știe, fiindcă era o călăreață prin excelență.

- Ducesa zice asta? Ridicându-se în șezut, Thomasin își lovi palma cu pumnul. O să-i spun tatei. Până să se însoare cu femeia aia, îl plăcea pe Jeffy. Dar femeia aia are aspirații înalte.

- Le faci să sune de parcă ar fi o boală.

Madeline folosea fierul cu o încredere tot mai mare. Cutele se netezeau. Ca orice altceva, călcatul nu presupunea decât puțină bunăvoință.

- Chiar așa este. Din cauza ei, eu și Jeffy am fost despărțiți, iar eu am fost silită să suport un sezon.

Tonul plin de tragism al lui Thomasin o exaspera pe Madeline. Thomasin dădea dovadă de lipsă de înțelepciune. Calitate pentru care Madeline era pe drept faimoasă. Sau fusese, până la cumplita scenă de la Almack.

Of, de ce se gândea la asta?... Știa de ce. Pentru că-l văzuse pe Gabriel, și toate vechile amintiri îi sabotau liniștea. Trăgând adânc aer în piept, se decise să abordeze situația cu maturitate și grație. La urma urmelor, știuse că avea să se vadă cu Gabriel mai devreme sau mai târziu. Întâlnirea tocmai avusese loc... mai devreme. Pe un ton repezit, spuse:

- Un sezon nu e un lucru atât de cumplit.

- Este în condițiile în care sunt împinsă spre cineva atât de dezgustător ca domnul Rumbelow.

- Da, n-o să funcționeze. Presupun că atracția o reprezintă marea lui avere, nu?

- Da, draga de mama are capacitatea de a depista rapid banii murdari. Thomasin se cuibări pe perne. Dar înaltei societăți îi place foarte mult și povestea romantică a trecutului său. *Eu* cred că ar trebui s-o verifice cineva, dar nimeni nu mă ascultă pe mine.

- Cred că ai dreptate.

Thomasin se ridică din nou.

- Chiar crezi?

Precauția o făcu pe Madeline să adauge:

- Totuși, aș aprecia dacă ai păstra pentru tine această părere.

Puse primul fier la loc pe grătarul șemineului și, cu mare mândrie, atârnă pe umeraș prima rochie călcată.

- Chiar că nu e foarte dificil, murmură ea. Luă o altă rochie de pe pat, una din mătase de un verde primăvărat. Ce spune tatăl tău despre legătura cu Jeffy?

- Tatei nu-i pasă.

Madeline ridică întrebătoare o sprânceană.

- Of, bine! Thomasin se trânti pe spate cu o nefericire excesivă. Zice că pot să mă mărit cu Jeffy după ce se termină sezonul, dacă mai vreau și dacă mai vrea și el, dar mă tem că, până la urmă, îi va face pe plac acelei femei.

Madeline aranjă cu grijă rochia pe planșetă, luă celălalt fier, îl legănă pentru a se răci puțin, apoi, cu ceva mai multă precauție, își umezi degetul și îl verifică. De data asta, și-l retrase la vreme pentru a evita arsura și rânji triumfătoare.

- Deci, tot ce trebuie să faci este să dovedești că ai avut parte de toate plăcerile sezonului, iar apoi îl vei avea pe Jeffy al tău. Foarte inteligent.

- Am crezut că vei înțelege!

- Înțeleg foarte bine. Tatăl tău crede că, dacă ești cu adevărat îndrăgostită de Jeffy, iubirea ta va supraviețui. Așa că... tot ce ai de făcut este să fii senzația sezonului, să dansezi, să zâmbești și să flirtezi, iar la sfârșit, să-i spui tatălui tău că îl iubești pe Jeffy și că vrei să te măriți cu el.

Entuziasmată, Madeline apăsă fierul pe mătase. De data aceasta, nu alunecă la fel de ușor, iar când Madeline îl ridică, văzu

că mătasea arăta ciudat. Se încrețise și se întărise puțin. În vreme ce Madeline se încrunta la mătase, Thomasin rosti:

- Dar eu nu vreau să fiu o frumusețe.

- Firește că nu, spuse Madeline absentă. Să fi mereu admirată și curtată trebuie să fie dificil, dar, pentru a-i dovedi tatălui tău că ai luat în serios acest sezon, mă tem că va fi necesar să faci un efort. Încercă din nou fierul, iar de data aceasta mătasea deveni ușor maronie. Este un sacrificiu pe care îl faci pentru Jeffy.

- Da. Presupun că da. Dar am deja reputația că sunt...

- Dificilă? Nu-ți face griji, dragă! Madeline dădu liniștitor din cap. Vei face ce îți zic eu și, foarte curând, vei fi senzația sezonului.

- Serios? Thomasin o privi neîncrezătoare. Cum?

- Nu e mare lucru. Va trebui să flirtezi cu domnul Rumbelow, dar vei flirta cu toți gentlemanii, așa că nu va conta. Madeline se încrunță la mătase și se aventură s-o întrebe: Știi ceva despre călcat?

- Ce-i în neregulă? Thomasin sări din pat. De ce...? Zărind mătasea, icni și se dădu îndărăt. Rochia mea cea nouă. Ai distrus-o!

Thomasin exagera.

- Doar bucățica asta.

- Face parte din fustă. Și e în față! Ce contează că e doar o bucățică? Thomasin își încheștă mâna pe gât. Femeia aia vrea s-o port în seara asta.

Madeline o privi în ochi.

- Dacă tu știi cum să calci restul rochiei fără s-o distrugi, eu știu cum să salvez veșmântul și cum să te fac o deschizătoare de drumuri în materie de modă.

Thomasin se holbă neîncrezătoare la ea, cu gura ușor întredeschisă.

- Ai o panglică? Madeline putea prelua ingeniozitatea dovedită de Eleanor într-o situație similară din trecut. Foarte lungă?

- Da. Da, firește că am.

- Dă-mi-o. Nu-ți face griji, dragă. Până diseară, îți voi da prima lecție despre cum să transformi lămăile în limonadă.

Capitolul 6

Madeline porni pe coridorul pustiu, căutând ceva care să poată fi pus în mijlocul trandafirului din panglici pe care îl crease pentru rochia distrusă a lui Thomasin. O floare adevărată sau... se întrebă dacă vreunul dintre lachei era dispus să renunțe la un nasture auriu al livrei sale. Reparația durase întreaga după-amiază, iar ea nu era la fel de pricepută precum Eleanor la astfel de lucruri, însă considerase că făcuse o treabă minunată cu acea rochie – și cu Thomasin, pe care o convinsese să-și ocupe locul potrivit în societate. Nu că se aștepta ca Lady Tabard să remarce și să-i mulțumească pentru asta, dar...

O mână țâșni pe una dintre ușile deschise, o înșfăcă pe Madeline de braț și o trase în cameră.

Ea îi permise numai fiindcă știa că era *el*. Îl recunoscuse după atingere. După îndrăzneală.

- Gabriell! îi zâmbi cu răceală. Ce surpriză neplăcută!

- Pentru amândoi.

Închise ușa foarte încet, rămânând amândoi izolați în... – se uită în jur, la lucrurile masculine din încăpere – ceea ce, fără îndoială, era dormitorul lui. În cameră se aflau-un șifonier înalt, o masă de toaletă, o oglindă înaltă. Patul era mare, suficient de larg pentru două persoane, în caz că el se decidea să-și facă rost de o amantă... Madeline își îndepărtă imediat privirea. O ușă era deschisă spre unul dintre balcoane, iar o alta dădea spre un garderob. Având în vedere mărimea încăperii și confortul oferit, ea își dădu seama că era un oaspete important. El o zgâlțâi ușor.

- Ce naiba cauți aici?

Ea se uită la mâna lui aflată pe brațul ei, iar fiindcă el nu și-o îndepărtă, i-o luă și o azvârli de parcă ar fi fost o insectă scârboasă.

- Tu m-ai tras aici.

Probabil că el se schimba pentru cină, deoarece purta pantaloni negri și șosete, dar cămașa îi era descheiată la gât, iar

eșarfa mototolită atârna nelegată. O domina la fel ca Dickie Driscoll când era extrem de dojenitor.

- Nu glumi cu mine, Madeline! Ce cauți la Chalice Hall?

- Te-aș putea întreba același lucru. La urma urmelor, ai distrus deja viața unui om luându-i averea. Totuși, după neașteptata și însuflețita apărare pe care i-o luase Lady Tabard în dimineața aceea, Madeline consideră că nu era bine să continue în acea direcție, așa că se grăbi să contraatace: Ai cheltuit-o deja pe toată?

El o studie la fel cum făcuse și în salon, dar, de data aceasta, atenția care se concentrase asupra trupului se îndreptă spre chip.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, așa că o să-ți pun alta. De ce faci pe însoțitoarea prostituției aleia mici?

Ea se uită în ochii lui, dar cu dificultate. Avusese dintotdeauna o privire extrem de limpede, dar, înainte, această claritate fusese amestecată cu afecțiune. Acum, lipsită de căldură, privirea lui vedea prea mult, inclusiv nefericita incertitudine pe care ea o simțea atât de des... care o chinuia acum. Neliniștită, se îndepărtă de el.

- Nu ți-am răspuns pentru că nu am de ce să-ți răspund.

- Deci, ai de gând să faci o prostie. O studie cu ochii îngustați în timp ce ea se îndreptă spre balcon, de unde privi către aleea unde opriseră ultimele trăsuri. Sperasem că, în timpul petrecut departe, te vei maturiza, dar văd că optimismul meu a fost irosit aiurea.

Acuzația lui aproape că o lăsă fără grai.

- Sunt foarte matură. M-am născut matură.

- Ai fugit.

Era o acuzație la care nu avea ce să răspundă. Chiar fugise. Îi aruncă o replică înțepată:

- Dar nu de responsabilitățile mele. Ci de tine.

La naiba! Nu fusese deloc înțelept să recunoască.

- De ce ar fugi o femeie matură de un bărbat?

- Nu de bărbat.

Trase aer în piept. Gabriel făcea mereu să dispară tot aerul dintr-o încăpere.

- Ci de bârfe. Am vrut ca bârfele să piară.

— Patru ani... Da, au murit de a binelea. Sunt moarte și cu oasele curățate de corbi.

Ea îl studie încercând să-și dea seama ce gândea. Acest lucru era întotdeauna dificil cu Gabriel. Cuvintele lui nu aveau un singur înțeles. În cazul lui Gabriel existau straturi peste straturi, iar când arăta astfel – de parcă se afla cu doi pași înaintea ei și plănuia să rămână așa –, reușea cu mare greutate să-i priceapă subtilitățile. Voia oare să spună că puternicele sentimente dintre ei erau moarte?

Foarte bine... Așa și trebuia să fie. Era conștientă că nu exista altceva decât ușurare. *Nimic* altceva decât ușurare.

— Asta-i ideea! rosti ea pe un ton încurajator. Știam eu că putem ajunge la o înțelegere. Eu n-ar fi trebuit să fac scena aia. Am greșit.

Era o recunoaștere fantastică, iar ea fu sigură că el avea să aprecieze. Doar că nu o făcu.

— Ai greșit.

Ea așteptă ca și el să-și ceară scuze. Însă el adăugă:

— Ți-ai încălcat promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

— Poftim?

— Ai jurat că vei fi soția mea. Data era stabilită. Anunțul era publicat în *Times*. Ți-ai încălcat promisiunea.

Ea se înfurie puțin. Mânie stărnită cu atât mai ușor din cauza propriei vinovății. O ducesă de Magnus nu-și încălca niciodată cuvântul. Era un crez al familiei – dar ea o făcuse totuși.

— N-ar fi trebuit să joci în condițiile în care știai ce părere am despre asta.

— A fost vorba de putere, draga mea. Dacă n-aș fi câștigat averea aceea, ai fi condus fără milă căsnicia noastră, așa cum faci cu viețile tuturor.

— Doar că acum nu mai există nici o căsătorie – nedreptatea acuzației lui o jignise –, iar eu nu conduc viața nimănui! Pur și simplu, fac lucruri pe care alți oameni sunt prea leneși să le înfăptuiască, pentru ca totul să fie așa cum trebuie.

— Serios? Tonul lui era batjocoritor. Unde-i Eleanor?

Madeline dădu să-i explice, apoi închise gura.

– Lasă-mă să ghicesc! O privi în timp ce ea se îndreptă spre măsuța de toaletă și atinse periile cu mânere de argint și paharul folosit la bărbierit. Ai trimis-o pe verișoara ta Eleanor la domnul Knight pentru a-și cere scuze în numele tău deoarece mereu i-ai spus că este prea timidă, așa că o arunci în apă adâncă și n-are de ales, ori se îneacă, ori înoată.

– N-o să pățească nimic.

Eleanor nu avea să pățească nimic.

– Dacă nu se îneacă. Domnul Knight nu este deloc un bărbat cumsecade.

Vreme de o clipă, îndoiala o cuprinse pe Madeline. Apoi își aminti de vitejia lui Eleanor în fața focului – a focului francezilor – și se relaxă.

– O să se descurce. E exact ca Jerry. Are profunzimi nebănuite. Trebuie doar să le descopere.

Colțurile gurii lui Gabriel se arcuiră în jos.

– Jerry.

– Jerry. Fratele tău vitreg. Zâmbi amintindu-și cu drag de timidul și fermecătorul băiat care avea vârsta ei, dar care părea mult mai tânăr. Ce mai face?

– A murit.

– A murit? Se împletici un pas îndărăt, prea șocată de veste ca să răspundă cu platitudinile obișnuite. Cum? De ce?

– A fost ucis la Trafalgar.

Buzele lui Gabriel abia se mișcă, iar ochii îi erau verzi și reci ca Marea Nordului.

– Atunci, a murit ca un erou.

Un comentariu *stupid*, deloc o alinare pentru un frate îndurerat. În ciuda aparentei lipse de emoții a lui Gabriel, ea știa că îl durea. Jerry fusese fiul celei de-a doua soții a tatălui său și îl adorase pe Gabriel, încercând să-l imite. Gabriel îl protejase de elementele abjecte ale societății. Nu se avuseseră decât unul pe celălalt, fără alte rude.

– O pierdere inutilă a unui om bun, rosti Gabriel.

În cele din urmă, ea reuși să articuleze cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună de la bun început.

- Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Și pe mine mă doare moartea lui.

Cu un prim gest spontan față de Gabriel, întinse mâna spre el. El o privi, dar nu se clinti.

Lăsând mâna să-i cadă, ea se întrebă ce altceva ar putea zice, cum ar putea îndrepta lucrurile. Dar asta era dincolo de puterile ei - în fața sa se afla un bărbat cinic, furios, iar ea avea să fie norocoasă dacă scăpa teafără în urma răzbunării lui.

- Îmi pare rău, repetă ea. Retragerea era cea mai bună parte a curajului, așa că se îndreptă spre ușa închisă, spre libertate. Mica noastră reuniune s-a sfârșit.

El se repezi, mișcându-se cu o grație și cu o viteză ciudate, care le făceau pe femei să-l privească... iar pe bărbați să ezite în a-l provoca. Postându-se între ea și ușă, îi ordonă:

- Spune-mi ce cauți aici îmbrăcată atât de modest și pretinzând că ești însoțitoare.

Avea s-o țină captivă pentru totdeauna dacă nu se conforma. Și, serios, ce conta? Gabriel nu-i putea face nimic.

- Vreau să-l opresc pe tata să joace.

- Nu se află aici.

- O să vină. Crezi că tata are voința să se țină deoparte de un astfel de joc?

- E posibil. N-a jucat mult cât ai fost plecată.

Ea rosti cu amărăciune:

- Doar că m-a pierdut jucând cu un străin.

- A fost momit.

Furia și suspiciunile ei se stărniră.

- Se pare că știi multe despre asta. Ai fost acolo? Ai ajutat la momirea lui?

Apropiindu-se, el o înghesui între scrin și perete. Rosti cu pauze între cuvinte:

- Eu... nu... joc.

Asta era atât de palpabil neadevărat, încât ea abia reuși să vorbească.

- Ultima dată când te-am văzut, tocmai câștigaseși. Acum, urmărești un alt succes.

- Spre deosebire de restul servitorilor tăi, Excelență...

- Nu-mi spune așa.

- Cum? Se prefăcu surprins. Excelență? Dar ceilalți așa îți spun, iar tu le răspunzi politicoasă. Și ești ducesă de Magnus.

Avea un mod deosebit de a o irita, iar acum, era în formă maximă.

- Viitoare ducesă, și nimeni nu-mi zice „Excelență“ pe tonul ăsta.

- Voi încerca s-o mulțumesc pe Excelența Ta cu tonul vocii mele.

Ea scrâșni din dinți. Nu avea să câștige. Nu în fața lui Gabriel.

- După cum ziceam, Excelență, spre deosebire de restul servitorilor tăi, rostul vieții mele nu este să-ți fac pe plac. Își trecu degetul peste obrazul ei. Decât într-un singur și foarte important mod.

Ea își smuci capul spre spate.

- Nu face asta!

- Nu? De ce nu? Nimeni nu știe ce-am făcut noi doi în noaptea aceea. Ți-am spus că bârfele au pierit. Îi mângâie din nou obrazul. Dar dreptul meu nu.

De data aceasta, ea îi lovi mâna pentru a o îndepărta, cu putere.

- Despre ce drept vorbești?

De parcă n-ar fi știut.

- Dreptul meu asupra ta. Nu-ți amintești, iubito?

Aplecându-se spre ea, trase aer în piept de parcă i-ar fi inspirat mirosul.

- Te-am revendicat în noaptea aceea, după magnifica scenă pe care ai făcut-o la Almack.

Firește că își amintea. Chiar și acum, inima începu să-i bată mai repede.

- Nu-ți recunosc nici un drept.

Apropiindu-se și mai mult, el spuse:

- Evident, altminteri n-ai fi îndrăznit să mă părăsești după ce mi te-ai dăruit.

- Tu m-ai luat!

– Ne mințim singuri, nu? Ești atât de lașă! Mereu, ai fost lașă, dar ai ascuns-o atât de bine. Vocea lui deveni o șoaptă. Până și pe mine... m-ai păcălit.

– Nu sunt lașă.

– O fricoasă disperată.

– Cum poți să spui asta?

– Dar tu cum poți să spui că te-am „luat”? La început, te-ai luptat să scapi de mine. În clipa următoare, te-ai agățat de mine și m-ai mușcat, chiar de buză. Își atinse colțul gurii. M-ai mușcat suficient de tare, încât să-mi dea sângele.

Pieptul ei se ridică și cobori în timp ce ea privi orbește în trecut.

Dorise să-l rănească. Să-l rănească la fel de tare cum o rănisese el. Îl făcuse escroc. Jucător împătimit. Și cuprinzându-i capul în mâini, își încheștase degetele în părul lui și îl mușcase. El se smucise și înjurase, și încercase să preia din nou controlul. Dar ea îl ținuse cu și mai multă putere și linsese mica picătură de sânge, apoi, brusc, se rostogoliseră amândoi pe pat, sfâșiindu-și hainele. Fusese nebună.

Acum, privirea ei poposi pe gâtul lui Gabriel, măsliniu și neted, și pe smocul de păr din partea de sus a pieptului.

El spuse:

– Una dintre calitățile pe care le admir la tine – în afară de corpul magnific – este faptul că ignori realitatea care se află exact în fața ochilor tăi.

Privirea ei se îndreptă repede spre chipul lui. Oare râdea de ea? Dar nu. Recunoscuse semnele furiei lui.

– Ai născut copilul meu? vru el să știe.

– Nu!

– Nu mă minți, Madeline!

– Nu. Mi-a venit... Am știut că nu sunt însărcinată înainte să plec din Anglia.

El o privi încruntat.

– Ce bine pentru tine!

Nu chiar. Într-o perioadă când majoritatea femeilor s-ar fi rugat în genunchi lui Dumnezeu să aibă parte de perioada aceea din

lună, ea plânse la primele semne... și își spusese că suferința ei nu era decât o toană tipică de femeie. Nu nefericire în dragoste. Nu disperare și durere.

– M-am întrebat asta vreme de patru ani, zise el. Ca un prost, am crezut că te vei întoarce acasă. Până să-mi dau seama că nu o vei face, a fost prea târziu. Nu mai puteam ajunge la tine și a trebuit să... Se întrerupse brusc și o înghesui și mai tare în colț. Ce-ai fi făcut dacă ai fi descoperit că ești însărcinată? Sau nu te-ai gândit la asta? Este asta un semn al prețioasei tale maturități?

– M-aș fi întors în Anglia și m-aș fi măritat cu tine.

Îi răspunsese cu glas calm pentru că, firește, se gândise la asta. Care femeie n-ar fi făcut-o? Și cu toate că detesta ideea, s-ar fi întors și s-ar fi căsătorit cu bărbatul acela... și ar fi fost nefericită pentru tot restul vieții ei.

– Ți-aș fi dat primul răspuns corect pe care mi l-ai dat.

– Nu am de ce să-ți dau socoteală.

Cu un colț al gurii ridicat, el o privi îndelung, până când ea începu să se simtă stânjenită. Încercă să treacă pe lângă el. Dar o prinse înainte ca ea să facă doi pași. Ținând-o de umeri, o răsuci spre oglindă și, stând în spatele ei, o făcu să se privească.

– Uită-te la tine.

În schimb, ea se uită la el.

– Uită-te la *tine*, insistă el.

Se privi în ochi în oglindă.

– N-o să uit niciodată prima dată când te-am văzut. Erai atât de tânără. Înaltă, mândră, sigură pe tine în vreme ce restul debutantelor doar se prefăceau. Te-am dorit în clipa aceea.

Ea își amintea. El stătuse sprijinit de perete la balul dat de Lady Unwin, studiind noua recoltă de debutante care intrau, toate îmbrăcate în alb și roz, și bleu. Șoaptele se răspândeau printre fete: „Iată-l pe contele de Campion, un vânător de zestre notoriu”. Notoriu, imoral, care îți dădea fiori. Zvonurile spuneau că era suficient să facă un semn cu degetul, iar femeile dădeau fuga în brațele lui. Distrusese reputații, iar fiecare femeie care avusese parte de atenția lui se considera norocoasă.

Până să audă Madeline bârfele, fusese prea târziu. El se desprinsese de perete și întinsese mâna, iar ea se dusese cu el. Se îndrăgostise. Și crezuse că și el se îndrăgostise de ea.

Acum, privind în oglindă, se văzu pe sine... și îl văzu pe el. Pe ei. Împreună, de parcă erau într-un portret pictat pentru a celebra căsătoria lor. Și un crud adevăr făcea ca imaginea să pară corectă.

Părul lui forma un V ascuțit pe frunte, dându-i un aspect demonic. Ochii îi erau de un verde batjocoritor... un verde pățimaș. Buzele lui... le coborî spre gâtul ei și se opri chiar înainte să atingă pielea. Respirația lui o mângâia, iar ea își dori să închidă ochii și să se lase în voia acelei senzații sublime, aproape uitate.

În schimb, își ridică mâna pentru a-i îndepărta capul. Vocea lui o opri.

- Ai uitat? Cum a fost în noaptea aceea?

Nu se referea la noaptea în care se cunoscuseră. Ci la noaptea în care făcuseră dragoste.

- Chiar în patul tău, iubito. Te-am avut în patul tău cu volănașe, de fecioară. Îți amintești? Pășeai prin dormitorul tău ca o furie, încă mânioasă pe mine fiindcă am îndrăznit să-ți distrug visul că aș fi Sir Galahad, și mânioasă pe tine pentru că ai făcut o scenă. Iar eu am intrat pe fereastră.

- Am încercat să te împing afară.

- Aș fi căzut două etaje. Iubito, îmi place când ești sălbatică. Când muști și zgârii... Încă mai am cicatrice pe umăr de când ți-ai înfipt unghiile în pielea mea. Vocea lui o tachina, făcând-o să-și aducă aminte. Atâta ferocitate, iar tu credeai că era furie.

- A fost furie!

- A fost pasiune.

Nu avea să câștige acea bătălie. În vârtejul de senzații care o posedaseră în noaptea aceea, ea nu recunoscuse nici unul dintre sentimente. Toate fuseseră noi și proaspete, aspre ca vinul abia făcut, și la fel de amețitoare. Nu fusese ea însăși... de fapt, nu fusese femeia care știa că era.

- Și tu ai fost furios.

- Livid de furie. Per-atru că erai în stare să crezi că puteai da cu piciorul la tot ce aveam...

- N-am dat cu piciorul la nimic. De ce făcea el asta? De ce spunea asta? De ce făcea atâta caz de vremuri de mult trecute. Nu aveam nimic. Nimi c care să fie real.

- Mi s-a părut foarte real când ți-ai înfășurat picioarele în jurul soldurilor mele și mi-ai răspuns la fiecare penetrare.

- Încetează!

Încercă să-și acopere urechile. Apucând-o de încheieturi, îi trase brațele în jos. Respirația lui îi mângâie urechea, iar vocea îi era aspră și mult prea adâncă.

- Când ai terminat, trupul tău m-a cuprins, m-a mângâiat așa cum nu o făcuse al nicio unei alte femei.

Ea se încordă în strânsoarea lui.

- Nu-mi vorbi mie de alte femei!

- Ești geloasă, iubitor? Nu ai de ce să fi.

Cât de mult detesta acel zâmbet de pe chipul lui!

- Ești de neîntrecut în pasiunea ta. Încă strângându-i încheieturile, o cuprinse în brațe. N-o să uit niciodată sunetele pe care le-ai scos - nu sunete delicate în stilul unei lady, ci țipete de încântare din tot sufletul. Am crezut că tatăl tău va sparge ușa și ne va sili să ne căsătorim sub amenințarea armei.

- Tata nu era acasă.

- Nu, firește că nu era. Niciodată nu se poate conta pe el. Cu o profundă amărăciune, Gabriel rosti: Ca de obicei, netrebnicul ăla a distrus totul.

- El n-a distrus nimic. Tu ai făcut-o.

- Iarăși te minți singură. Tatăl tău ne-a despărțit. Încerci să pretinzi că din cauza mea ne-am despărțit, dar el este cel care te-a speriat.

Tăișul adevărului o răni atât de adânc, încât respirația i se curmă de durere.

- Asta-i revoltător!

- Serios?

Ca o pisică la intrarea în gaura unui șoarece, el o privi în oglindă. Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

-Recunosc! Din cauza tatei nu mi plac jocurile de noroc. Am văzut cât rău pot face.

-Numai dacă îți pierzi controlul. M-ai văzut vreodată pierzându-mi controlul? Gabriel chicoti și răspunse la propria întrebare: Așa este. M-ai văzut... o dată...

Înfometat de mângâieri, înnebunit să se afle din nou în brațele lui Gabriel, trupul ei reacționează, trădând-o... în vreme ce ea privea. El era prea deștept. În timp ce o ținea astfel, ea văzu ce vedea și el și nu-și putu nega îmbușorarea din obraji. Sâniile care i se umflau peste corsajul rochiei albastre simple. Fiorul care i se prelinse pe șira spinării.

El o strânse lângă trupul lui. Asemenea soarelui din Italia, căldura lui o încălzi. Lipiți de spatele ei, îi simți toți mușchii pieptului. Șezutul ei simți forța dorinței lui. Iar inima ei îl dorea, tânjea dincolo de înțelepciune și disciplină.

-Maddie.

Visase vocea lui, înflăcărată și șoptită la urechea ei, iar pentru o clipă, închise ochii și se prefăcu că timpul nu avea nici o însemnătate, și că el era iubitul ei. Însă el spuse:

-Maddie, deschide ochii.

Când o făcu, văzu că el o privea cu intensitatea unei feline. Cu brațele încă în jurul ei, el își coborî palmele pe mâinile ei. Le ridică, le îndrumă... iar ea își cuprinse sâniile.

Șocată, se luptă să scape din strânsoarea lui.

-Nu. Stai! Uite!

Vocea afurisit de seducătoare se auzi din nou, respirația lui mângâindu-i urechea.

Iar ea se liniști, cu privirea hipnotizată, fiecare simț fiindu-i în alertă.

El o ghidă cu delicatețe. Cu vârfurile degetelor, ea dădu roată sfârcurilor. Cu palmele, mângâie arcuirea de jos. Iar când el îi apăsă mâinile pe carnea îndurerată, ea gemu. O dată. Scurt și strident.

Nu putea nega dovada pe care o vedea. Nu putea nega geamătul. El triumfase. Dacă dorea, putea să rădă de ea.

Numai că el, cu ochii îngustați de concentrare, își petrecu brațele pe după talia ei. Măinile lui se ridicară pentru a-i provoca plăcere. Palmele lui îi cuprinseră sânii, simțind o plăcere masculină stârnită de forma lor, de greutatea lor... de dorința ei. Apucându-i sfârcurile între degetul mare și arătător, le ciupi ușor, lipind-o de el pentru a o scăpa de dor sau pentru a-l stinge. Pe jumătate înnebunită de dorință, se luptă să se răsucescă în brațele lui, dar el o ținu locului, gustându-i cu limba scoica urechii, apoi mușcându-i ușor lobul.

Capul ei se lăsă pe umărul lui. Fiecare respirație a ei evoca dorința ei și sălbăticia lui.

Buzele lui se mișcă într-o rostogolire lentă, lascivă și ademenitoare.

– Ți amintești cât de bine a fost prima oară? Erai virgină, Maddie, iar eu te-am făcut să te cutremuri și să suspini. Acum, trupul tău e deschis pentru mine. Gândește-te... gândește-te ce aș putea să-ți fac în noaptea asta.

– Nu. Slavă Domnului că mai avea o urmă de judecată. Nu!

Cu mâinile deasupra taliei ei, o răsuci spre el.

– Nu? Îi zâmbi – unul dintre acele zâmbete cu prea mulți dinți albi și nu suficient farmec. Cât crezi că ai putea să mă refuzi dacă te-aș săruta?

– Nu!

– Așa?

Mângâindu-i buzele cu ale lui, îi stârni amintirile minutilor furate în grădina însorită, a întâlnirilor nocturne după ce evadaseră dintr-o sală de bal aglomerată. Sărutase și alți bărbați cât fusese în Europa: italieni, spanioli, ba chiar și un soldat francez. Se gândise că, în mod sigur, alți bărbați aveau să șteargă din mintea ei amintirea săruturilor lui Gabriel. Dar nu. Nici unul nu o sărutase ca el, ca și cum i-ar fi făcut plăcere. Nici unul nu avusese răbdare să învețe forma gurii ei, să-i șoptească pătimaș cuvinte de dragoste, să-i întredeschidă buzele și...

– Nu te mai gândi la ei, murmură el. Gândește-te la asta!

Îi sprijini capul de cotul lui, o înclină pe spate și, cu fermitate, puse stăpânire pe gura ei. Buzele lui le deschiseră pe ale ei.

Respirația lui se prelinse pe gâtul ei, umplându-i plămânii cu aerul lui, cu viața lui. Ea îl gustă cu lăcomie și savură revenirea pasiunii care se îndepărtase, lăsând în urmă un foc care strălucea precum coada unei comete. Ceea ce îi aminti cum fusese când făcuse dragoste pentru prima oară – el avusese grijă să nu-i facă rău, dar nu întâmpinase nici o opoziție. În schimb, cu limba, el o sili să-și amintească ritmurile primordiale care îi captivaseră înainte.

Iar acum, îi captivau din nou. Asemenea bătăilor de tobă, el își împinsese limba iarăși și iarăși. Când ea încercă să rămână pasivă, el o îmboldi din nou, făcând-o să i se alătore în dansul amețitor.

Se bucură de plăcerea oferită de ea și îi oferi plăcere în egală măsură, iar buna judecată cu care ea se mândrise cu doar câteva momente în urmă dispăru într-un val de dorință nebună. Brațele ei se urcară pe umerii lui, i se încolăciră în jurul gâtului. Îl strânse lângă ea, inima bubuindu-i lipită de a lui. Își apăsă obrazul de al lui, încercând să domolească durerea sânilor. Simți nevoia să se frece de el ca o pisică, să-l marcheze ca fiind al ei. Minteța știa că nu era al ei, dar sufletul își recunoscuse perechea. Îl dorea. Dorea să spună da.

Apucându-i fusta, el i-o ridică cu o mișcare lină. Aerul îi mângâie picioarele goale. Își lipi gamba de a lui. El chicoti ușor, respirația lui repezindu-se în gura ei.

Vreme de o clipă, o derută colosală o cuprinse. Râdea de ea. Iar ea nu putea suporta asta.

Apoi, el o sărută din nou, buzele și limba lui ademenind-o. Măinile lui coborâră și îi cuprinseră fesele dezgolite, ridicându-i șoldurile pentru a-i întâlni mădularul. Ea simți pe pântec dovada mare și dură a dorinței lui... și știu că el o voia. Era flatant. Era ceea ce visase ea – șoldurile lui mișcându-se lipite de trupul ei, promisiunea împlinirii. Se scufundă într-un val de pasiune.

Ridicându-și capul, el o privi în ochi. Degetele lui îi atinseră pielea coapselor, iar ea știa că el era total implicat în momentul acela. În ea.

Și, cu o mână fermă, cineva deschise larg ușa.

Capitolul 7

Madeline tresări. Gabriel îi lăsă fusta să cadă și înjură.

Valetul lui Gabriel stătea în pragul ușii și se uita urât la ei. Gabriel îl privi la fel de urât, refuzând să-și ia mâinile de pe Madeline, refuzând să se simtă vinovat că făcea ceva ce pentru el era la fel de firesc ca a respira – făcea dragoste cu Madeline.

Mândră și înaltă precum ducesa care era, Madeline spuse:

– Bună ziua, MacAllister. Sper că ai dus-o bine.

– Minunat, mulțumesc Excelență.

Gura lui MacAllister se mișcase de parcă mestecase cuvintele, iar chipul, care mereu arătase ca un măr de toamnă primăvara, deveni și mai ridat când se încruntă.

Gabriel râse cu asprime. Scund, cu picioare crăcănate și scoțian până în măduva oaselor, MacAllister fusese nemulțumit de Madeline din clipa în care se cunoscuseră. Prezisesse dezastrul. Avusese dreptate, și niciodată nu-i îngăduise lui Gabriel să uite.

Gabriel se uită fix la MacAllister, provocându-l să comenteze ceva. Însă, înainte ca el s-o facă, Madeline dădu să se desprindă de el. Vreme de o clipă, brațele lui se încordară. Apoi, fără nici un chef, îi dădu drumul.

Cu picioarele sale lungi și plină de grație, ea se îndreptă spre ușă. MacAllister se dădu la o parte – laș afurisit. Desigur, Madeline era mai înaltă decât valetul, iar asta conta oarecum în apărarea acestuia. Înainte ca Madeline să apuce să iasă pe coridor, Gabriel rosti:

– O întrebare, Excelență!

Ea ezită. Nu dorea să-l privească în ochi. El știa asta, dar ea se uită peste umăr, cu o cochetărie de care nu fu conștientă.

– Ce anume?

– Rumbelow știe cine ești?

Ea se uită chiorăș.

– Nu.

– Nu l-ai văzut niciodată? Ești sigură?

– Nu l-am văzut niciodată.

Gabriel încuviință.

– Atunci, du-te!

Ea schiță o plecăciune din cap, una atât de evident sarcastică, încât el își înclină capul ca un taur care atacă și porni spre ea.

Ea, femeie deșteaptă, se îndepărtă repede pe coridor. Se uită în urma ei, încercând să găsească satisfacție în fuga ei. Știind în același timp că nu avea să simtă nici o satisfacție până când ea nu ajungea din nou în patul lui. Nu-și dădea seama de asta, însă, din clipa în care pusese piciorul pe pământ englez, viața ei ca femeie independentă se încheiase. El nu se minună de norocul care îi adusese împreună în același loc, în același timp. Știuse că era posibil ca ea să vină la jocul lui Rumbelow – iar Gabriel avea întotdeauna noroc.

Întorcându-se îmbufnat spre Gabriel, MacAllister zise:

– Ar fi trebuit să mă avertizați că alergați iarăși după fusta aia.

Gabriel nu se pregătise adecvat pentru valul de dorință care îl cuprinsese prima dată când o văzuse. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru asta.

– Și ce-ai fi făcut?

Împingându-l pe Gabriel înăuntru, MacAllister închise ușurel ușa.

– V-aș fi părăsit și m-aș fi dus să lucrez la Bedlam, unde oame-nii nu sunt atât de nebuni ca dumneavoastră.

– Tu urăști toate femeile, remarcă Gabriel. În mod cert, niciodată n-ai fost de acord cu vreuna dintre femeile mele, iar dacă trebuie să te afli în preajma vreuneia, dorești să fie supusă și tăcută.

– Și ce-i în neregulă cu asta?

– Nimic, doar că Dumnezeu nu le-a făcut așa.

– Ba le-a făcut, dar nu și pe ducesa dumneavoastră.

– Nu. Nu pe ducesa mea.

MacAllister urlase ca o pisică opărită după fuga lui Madeline, declarând că era o dovadă certă că femeile nu erau bune de nimic. Gabriel nu fusese de acord – dar el avea altele pe cap. Franța declarase război Angliei. Iar el participase la organizarea apărării

coastei. Cât fusese plecat, fratele lui intrase în conflict cu un ticălos și, de rușine, Jerry se înrolase în marina militară engleză.

Până să aștepte Gabriel de problemele lui Jerry, băiatul era deja pe mare, iar el nu mai putu să facă nimic. Perioada aceea îngrozitoare culminase cu moartea lui Jerry și cu durerea eternă a lui Gabriel. Fiindcă fusese responsabilitatea lui să aibă grijă de iubitul său frate mai mic, iar din cauza obsesiei față de Madeline, nu reușise s-o facă.

Mai mult, în ciuda pasiunii dintre ei, Madeline îl părăsise, preferând să fugă din Anglia decât să dea cu ochii de el. Furia lui înfierbântată se răcorise, devenind o mânie rece și necruțătoare. Deoarece credea în soartă, știuse că, într-o zi, va pune din nou mâna pe ea, și jurase să se răzbune pe femeia care pusese stăpânire pe sufletul lui, iar apoi îl părăsise pentru că... o, în nici un caz din cauza jocului de cărți. Ci fiindcă se temea. Se temea de oricare bărbat căruia nu-i putea spune ce să facă, pe care nu-l putea controla.

Dându-și jos eșarfa, Gabriel o aruncă pe maldărul cu rufe murdare.

- Dați-vă jos cămașa, și repede. Clopoțelul pentru cină va suna în curând și veți dori să fiți acolo pentru a-i urmări pe jucători. MacAllister culese rufele și se îndreptă spre garderob, de unde reveni cu o cămașă apretată. Ar fi trebuit să știu că veți lăsa o femeie să vă facă să uitați de răzbunare.

- Adică, pentru că sunt slab, asta vrei să spui?

Rânjind ironic, Gabriel își puse cămașa.

- Slab ca o momâie dacă îi permiteți să-și înfigă iarăși ghearele în dumneavoastră.

- Încercam s-o fac să plece de-aici. Rânjetul lui Gabriel dispăru. Asta nu-i un loc pentru o femeie.

În privința asta, MacAllister îi dădu dreptate.

- Sunt peste tot! Cameriste și doamne care se agită, vocile lor chirăitoare întrebând de unde să ia un fier de călcat, întrebându-mă cum să ațâțe focul. Nu știu de ce Rumbelow a îngăduit să vină femeii la un joc de cărți.

- Adică, de ce a insistat ca ele să participe.

-Nu-mi place asta.

MacAllister îi aranjă cămașa. Gabriel văzu scalpul lui MacAllister printre șuvițele rare de păr roșu de pe creștetul acestuia.

-Nici mie.

Rumbelow era un ticălos până-n măduva oaselor, dar nici MacAllister, nici Gabriel nu înțelegeau motivul pentru care invitatele familiei la un joc atât de important.

-Se va folosi de confuzia creată de femei pentru a trișa? O va răpi pe una dintre fete?... Am cunoscut-o pe Lady Thomasin, o tânără foarte frumoasă, foarte inocentă. Exact genul de fată care îi place lui.

-Și, fără îndoială, e suficient de naivă încât să-l placă și ea.

-Nu ea. A părut pe moment orbită de farmecul lui, dar, de îndată ce el nu i-a mai acordat atenție, a zâmbit cu dispreț. Lui Gabriel îi făcuse plăcere dușmănia cu care Thomasin îl privea. Maică-sa e cea care îl vrea pentru Lady Thomasin.

-Femeile! MacAllister pufni. Nu sunt niciodată suficient de deștepte ca să vadă înșelătoria.

Gabriel rosti cu asprime:

-Nici Jerry n-a văzut înșelătoria.

În timp ce îi prindea gulerul lui Gabriel, MacAllister spuse cu voce morocânoasă:

-Nu. N-a făcut-o. Nefiind genul care să critice prostia unui bărbat, mai cu seamă a iubitelui frate al lui Gabriel, MacAllister adăugă: Un motiv în plus ca să nu vă lăsați amețit de prefăcătoriile unei femei și să vă vedeți de treabă.

-Iarăși te plângi de Madeline?! oftă Gabriel. Întâi, am încercat s-o înspăimânt cu amenințări, iar apoi am încercat s-o pun pe fugă prin seducție.

-Asta-i cel mai tâmpit plan pe care l-am auzit vreodată. MacAllister arată cu bărbia spre pat. Credeți că va pleca după ce îi ofereați plăceri?

-Data trecută așa s-a întâmplat.

Cu mâinile în șolduri, MacAllister îl privi fix.

-În regulă, recunosc Gabriel. Astăzi, mi-am pierdut capul.

– Așa pățiți mereu când e vorba de ea. Ce v-a făcut să credeți că de data asta va fi altfel?

Gabriel se uită la MacAllister, dar fără să-l vadă. În schimb, privi în trecut, revăzând noaptea de la Almack.

„Stătea sprijinit de perete, cu șira spinării relaxată într-o atitudine indolentă. Făcuse ce își propusese. Câștigase o avere, așa că nu avea să depindă de generozitatea viitoarei lui soții. Pentru el, era o chestiune de mândrie. Poate că era un vânător de zestre... dar nu când venea vorba de Madeline. Nu avea de gând să fie soțul-jucărie al lui Madeline, să fie drăgălit și abandonat după bunul plac, să fie mângâiat pe cap, să nu fie niciodată stăpân în propria casă, nici măcar partener în căsătorie.

Așa că acum o aștepta. O aștepta pentru a-i anunța triumful. O aștepta să-i aranjeze penele zburlete – pentru că era sigur că aveau să fie zburlete. În timpul în care ajunsese s-o cunoască și să se îndrăgostească de ea, o evaluase. Lui Madeline îi plăcea să controleze viețile oamenilor. Își imagina că urma s-o controleze și pe a lui și nu avea să fie încântată de isprava lui.

Dar inelul lui se afla pe degetul ei, anunțul logodnei fusese publicat în *Times*, iar data căsătoriei, stabilită. Peste trei săptămâni, ea avea să fie a lui. În curând, dar nu suficient de curând, ea avea să fie a lui.

Când sosi, intră cu demnitatea și splendoarea unei regine egipțene. Purta o magnifică rochie de mătase roz lipită de trupul ei ca un iubit. Părul negru îi era ridicat în creștetul capului, iar penele trandafirii se legănau deasupra. Bărbia îi era ridicată o idee prea mult, umerii îi erau aproape prea dreپți, pașii îi erau lungi și lenți, și... cumva ciudați.

El se desprinsese de perete.

Ea știa. Știa deja.

Era furioasă. Lividă.

El nu anticipase asta.

La început, ea nu-l văzu, iar el își concentră privirea asupra ei, jucând jocul pe care îl juca întotdeauna – s-o facă pe Madeline să se uite la el. Și ea se uită. Capul împodobit cu pene descrise

un sfert de cerc, iar ea îl zări lângă perete. Îl privi fix, fără să zâmbescă. Apoi se răsuci și îi vorbi lui Eleanor. Sărmana Eleanor, care încercă s-o rețină pe Madeline punându-și o mână pe brațul ei. Madeline i-o îndepărtă și se îndreptă spre Gabriel.

Și Gabriel se înfurie. Se întări pentru confruntare... dar se gândise că bătălia avea să aibă loc într-un salon gol sau în grădina întunecată. Nu-și imaginase că va începe în sala de bal plină de lume, cu Madeline dându-i o palmă peste obraz, și că se va încheia cu plecarea ei grăbită, logodna lor fiind ruptă."

O furie rece, pură, revigorantă fu stârnită de amintirea acelei scene, iar Gabriel rosti:

- Și eu am o socoteală cu ea.

- Câte o socoteală pe rând.

MacAllister îi dădu o eșarfă apretată. Fără să-i răspundă, își legă eșarfa într-un nod complicat. Nu reuși de prima dată. Mai încercă o dată. Era stăruitor – și în privința legării eșarfelor, și în privința răzbunării. A răzbunării pe Rumbelow. A răzbunării pe Madeline.

- Ai aflat unde se va juca?

- În casa văduvei, care e o clădire separată de casa principală.

Avea sens. Orice ticăloșie punea Rumbelow la cale, era normal să vrea ca victimele sale să fie departe de orice ajutor. Satisfăcut în cele din urmă de rezultat, Gabriel își studie eșarfa în oglindă.

- Să te duci acolo în noaptea asta și să arunci o privire.

- O să încerc, dar vă avertizez: Rumbelow a angajat o armată de mercenari care să patruleze pe domeniu. Aproape că am fost prins când m-am uitat pe fereastră.

Îmbrăcat în vesta sa bleumarin tivită cu auriu, Gabriel ridică din umeri și întrebă:

- Se așteaptă la necazuri, nu-i așa?

- Sau va provoca necazuri. MacAllister îi ținu lui Gabriel haina care se mula pe el și îl ajută s-o îmbrace. Sunt curios – de ce ați întrebat-o pe fată dacă îl cunoaște pe Rumbelow?

- Aș putea jura că, atunci când a văzut-o, a recunoscut-o.

- Dar a negat că o cunoaște? Altă prostie. Nu-i deloc bine. MacAllister medită. Seamănă cu verișoara ei. Poate că o cunoaște pe cealaltă fată.

- Maddie pretinde că este verișoara ei. Gabriel savură din plin groaza de pe chipul lui MacAllister. Se dă drept însoțitoarea lui Lady Thomasin pentru a-și putea împiedica tatăl să joace.

- N-are absolut nici un sens.

- De fapt, are. Lord Magnus a distrus-o deja cu miza aceea împotriva lui Knight. Acum, crede că el va încerca să repare greșeala jucând din nou și că se bazează pe noroc fără să aibă sorți de izbândă.

- Atunci, trebuia să vină aici ca ducesă și să-i spună...

Până și MacAllister, neînduplecat cum era, pricepu situația dificilă în care se afla Madeline.

- Dacă ar fi făcut așa, ar fi fost în centrul atenției, iar dacă l-ar fi rugat pe tatăl ei să nu participe la joc, mândria l-ar fi obligat să rămână. La urma urmelor, n-ar fi dorit să se considere că e sub papucul fică-sii.

Nici un bărbat nu aprecia să fie sub papuc, mai ales un tată care fusese atât de iresponsabil, încât să-și pună fiica drept miză. Supunerea față de dorințele ei putea indica slăbiciune - de parcă faptul că juca nu era deja o dovadă a acestui defect.

Gabriel detesta devotamentul pe care ea îl avea față de tatăl său. Văzuse adesea rezultatele. Lord Magnus îi promitea că o va vizita, îi dădea speranțe, dar nu apărea și nici măcar nu-i trimitea o scrisoare în care să-și exprime regretele. Îi promitea că se va ocupa de niște treburi legate de domeniile lor, dar, inevitabil, o dezamăgea.

Madeline nu se plângea niciodată. Afișase mereu un chip dârz. Însă Gabriel știa cât de tare o rănea faptul că tatăl său o neglija, iar el nu era dispus să ierte. Dacă era să o rănească cineva pe Madeline, Gabriel dorea ca el să fie acela. Ca un flăcău lacom, voia ca toată atenția ei să se concentreze asupra lui.

- Și ce-și imaginează ea că o să facă în legătură cu taică-su? întrebă MacAllister.

— Bănuiesc că plănuiește să se furișeze până la el, să-l sperie de moarte, să-l silească să facă așa cum vrea ea și să plece înainte să bage cineva de seamă. Retragerea lui din joc ar părea doar o altă excentricitate de-a sa.

MacAllister nu dori să admită că Madeline plănuise bine.

— Hm.

Gabriel se studie din nou în oglindă. Arăta bine și era îmbrăcat modern, ca un bărbat căruia îi păsa de haine mai mult decât de orice altceva. Asta voia el ca Rumbelow să vadă. Gabriel se întreabă iarăși ce joc făcea bărbatul. Se temea că nu era un joc de noroc, ci o schemă pentru a lua banii tuturor — și se temea că poate și viețile.

— Mă întreb de ce Lord Magnus nu a sosit încă.

— Nu știu. MacAllister perie umerii lui Gabriel. Dar știu că ea o să vă distragă atenția.

— Madeline? Gabriel se gândi la scena care tocmai se încheiase, la clipele când o ținuse în brațe și dovedise că ea încă îl dorea. Dovedise că și el o dorea, dar știuse asta întotdeauna. O, da! Jur că o va face. Iar eu mă voi bucura de toată această distragere.

Dându-se îndărăt, MacAllister îl privi sceptic.

— Ce vreți de la fată?

— Să plătească. Să plătească pentru că m-a umilit. Să plătească pentru toți anii în care am fost singur, deși ea ar fi trebuit să-mi fie alături.

Avea să fie din nou a lui. Avea să i se dăruiască în totalitate, iar când o va face... Vârând mâna în valiză, scoase o mănuișă de damă, îngălbenită de timp și ușor ponosită din pricină că o luase cu el peste tot.

Și MacAllister se uită la ea, recunoscând-o, știind prea bine ce însemna.

— Fratele dumneavoastră...

Gabriel se răsuci spre MacAllister.

— Chiar crezi că nu voi reuși să răzbun moartea fratelui meu?

MacAllister tuși.

— Nu.

– Nu. Mă voi răzbuna pe Rumbelow. Dar, de asemenea, o voi avea pe Madeline în toate modurile posibile. Cu un zâmbet care ar fi pus-o în gardă dacă l-ar fi văzut, adăugă: Viața mea va fi mult mai frumoasă după aceea.

Capitolul 8

Madeline își împreună cu mândrie mâinile, privindu-și isprava.

Lumina lumânărilor străluci pe rochia de culoarea lișiței a lui Thomasin, dându-i o bogăție a texturii și o nuanță întrecute doar de licărirea panglicii argintii care cobora de la cusătura de sub piept până la tiv, ridicând și strângând fusta chiar sub genunchi. Madeline cususe floarea de panglică argintie pe locul unde mătasea fusese distrusă, iar în centru pusese un boboc de trandafir roșu ca focul. Pe sub rochie, Thomasin purta cel mai bun jupon de olandă albă, decorat cu satin și dantelă albe, atât de diafan, încât, ori de câte ori se mișca, pielea ei albă se zărea strălucind prin țesătură.

Thomasin se uită în oglinda înaltă și își trecu nervoasă degetele peste panglică.

– Ce părere ai?

– Despre rochie? E perfectă. Este atât de deosebită, încât nimeni nu se va gândi că e o reparație făcută în grabă. Efectul este subtil... Majoritatea fetelor vor purta rochii transparente sau își vor umezi fustele. Cu frumusețea ta și cu genunchiul care ți se întrezărește, le vei face de rușine pe toate.

– Serios? Thomasin zâmbi. Chiar crezi asta?

– Mă pricep foarte bine la prezis succesul social, iar pe al tău mi-e foarte ușor să-l prezic.

De fapt, asta spera. Madeline avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la dezastrul cu care se confrunta. Un dezastru pe nume Gabriel.

Thomasin se coafase singură, iar acum clătină din cap, făcând buclele blonde să danseze în jurul obrajilor rotunzi.

– Dar...

Madeline desluși emoțiile evidente care trecură peste chipul fetei.

– Dar cum rămâne cu dragostea ta adevărată? Este cinstit să te distrezi dacă el nu se află aici?

Răsucindu-se spre Madeline, Thomasin o apucă de mâini.

– Știam că o să înțelegi ce simt. Ai o mare capacitate de înțelegere.

Da, Madeline avea o mare capacitate de înțelegere – pentru o femeie evident nebună. Fiindcă probabil că așa era. După aproape patru ani de exil și aventuri, cedase și ajunsese chiar în capcana din care fugise, iar asta, fără măcar un murmur de protest. Crezuse că va face față revederii cu Gabriel, că-i va putea vorbi, că va putea să se poarte civilizată și distant față de el. La urma urmelor, avusese patru ani în care să se distanțeze de acea nebunie a pasiunii, de acel exces de iubire. În schimb, îi îngăduise s-o... s-o atingă.

Ce sfat putea să-i dea de fapt lui Thomasin? Fugi de iubire cât de repede poți? Nu lăsa iubirea să-și înfigă ghearele în tine, fiindcă altminteri vei suferi pentru totdeauna?

Dar nu. Madeline trebuia să fie înțeleaptă. Nu era neapărat necesar ca Thomasin să aibă parte de o suferință ca a ei. Nu dacă depindea de Madeline... și depindea!

– Vei dansa toate dansurile, vei juca șarade, vei călări și te vei plimba cu celelalte tinere doamne și cu ceilalți tineri domni, dar noi două știm că aceste activități nu-ți oferă satisfacții adevărate. Nu într-un mod care să conteze. Conversațiile care pornesc din inimă sunt cele care contează cu adevărat, la fel și serile lungi și liniștite petrecute alături de cei pe care îi iubești.

Lui Madeline nu-i veni să creadă că îndrugase asemenea tâmpenii. Dar nu fu deloc surprinsă când Thomasin dădu viguros din cap.

– Și eu gândesc la fel.

- După cum bogăția și titlul nu-l fac pe un bărbat să însemne ceva. Numai o inimă bună și o fire sinceră pot face asta.

- Da! Exact!

Entuziasmul lui Thomasin era molipsitor.

- Cu toate astea, în timpul petrecerii vreau să faci tot posibilul să flirtezi cu gentlemenii bogați și importanți.

Bărbia lui Thomasin zvâcni în sus cu o încăpățănare surprinzătoare.

- Nu cu domnul Rumbelow.

- Nu, categoric, rosti Madeline pe un ton hotărât. Dar vor fi și alți gentlemenii acolo. Pretendenți potriviți, *fiii jucătorilor*. Știi cine sunt - lorzi și gentlemenii bogați.

- Da, dădu Thomasin din cap.

- Alege-l pe unul. Exerciță-ți farmecele asupra lui. O să vezi cât de ușor este. După ce se vor lămuri că nu mai ești ursuză, ci ai devenit plină de viață, cu toții se vor îngrămădi în jurul tău. Thomasin începu să se posomorască din nou, iar Madeline adăugă repede: Firește, n-o să te distrezi cu adevărat, dar o să te prefaci atât de bine, încât nimeni n-o să-și dea seama.

Thomasin se lumină la față.

- Adevărat.

- Acum, pune-ți mânușile, te rog, și hai să mergem la mama ta vitregă.

Cele două tinere străbătură coridorul, îndreptându-se spre dormitorul lui Lord și Lady Tabard, unde o găsiră pe camerista lui Lady Tabard îndesând grăsimea acesteia într-o rochie. Materialul era imprimat cu uriași trandafiri roz, care îi amintiră lui Madeline de modelul tapiteriei unora dintre fotoliile din salonul domnului Rumbelow. Își îndreptă discret privirea în altă parte.

Lady Tabard îi aruncă o privire lui Thomasin și cotcodăci ca o găină la tăiere.

- Thomasin Evelyn Mary Charlford, ce s-a întâmplat cu noua ta rochie de mătase?

Frumoasa culoare din obrajii lui Thomasin dispăru în timp ce aceasta își coborî privirea spre rochie.

—Nu-ți place? Domnișoara de Lacy a vrut să-i adauge o notă continentală.

—O notă continentală? Roșeața inundă gâtul gros și obrajii do-
lofani ai lui Lady Tabard. Domnișoară de Lacy, n-aș numi deloc
asta o notă continentală!

Afișând o expresie mulțumită, Madeline rosti:

—Cred că m-ați testat, Lady Tabard, dar, când am găsit atât de
multă panglică argintie în bagajul lui Thomasin, mi-am dat ime-
diat seama ce doriți.

Ochii lui Lady Tabard aproape că ieșiră din orbite când se uita-
ră la floarea din panglică de pe genunchiul lui Thomasin.

—Poftim?

—Ați avut dreptate, desigur. Un astfel de aranjament este în
mare vogă în Europa, dar, de când m-am întors, n-am văzut nici o
tânără lady îmbrăcată astfel.

—Zipporah, tu ce părere ai? se răsti Lady Tabard.

Zipporah se făcu mică.

—Lady Tabard, eu n-aș sugera niciodată așa ceva!

Pe un ton respectuos, Madeline spuse:

—Firește că nu. O cameristă pricepută ca tine știe că o astfel
de inovație este doar pentru debutante, nu pentru o doamnă care
deja și-a stabilit stilul, cum e Lady Tabard.*Și încă un stil foar-
te frumos. Madeline se întrebă în treacăt dacă avea să fie lovită
de fulger din pricina minciunii. Lady Thomasin va fi cea care va da
tonul în societate, o asigură Madeline pe Lady Tabard.

În sfârșit, Madeline spusese ceea ce trebuia, fiindcă femeia se
dădu îndărăt, privi iarăși rochia și scoase un „hm“.

—Da. Da, înțeleg ce vrei să zici. Este foarte elegantă.

—Este, nu-i așa?

Thomasin îi adresă mamei vitrege o tentativă de zâmbet.
Sprâncenele lui Lady Tabard se ridicară brusc. Gura i se arcui preț
de o secundă, schițând ceea ce păru un zâmbet surprins.

—Nu te infumura, fata mea. A se da tonul în societate este o
mare responsabilitate pentru cineva atât de tânăr ca tine.

—Da, doamnă, rosti Thomasin cu o modestie potrivită.

Lady Tabard cercetă rochia lui Madeline, o ținută de seară de un gri întunecat, aproape negru, și împodobită doar cu o panglică verde la baza gâtului. Madeline o certase pe Eleanor când și-o făcuse. Verișoara ei îi replicase că era potrivită pentru însoțitoarea unei tinere nobile. Se părea că și Lady Tabard era de aceeași părere, pentru că dădu din cap.

– Așa e mult mai bine. Foarte potrivit. Domnișoară de Lacy, cred că vei constata că, dacă te porți conform poziției pe care o ai și te îmbraci corespunzător, îi vei fi alături lui Lady Thomasin pentru mult, mult timp.

Nici o forță de pe pământ n-ar fi putut s-o convingă pe Madeline să stea o clipă mai mult decât era necesar pentru a-și întâlni tatăl și a-l convinge să se întoarcă acasă. Nu după felul cum se purtase în dormitorul lui Gabriel.

Din păcate, trebuia să-l vadă în seara aceea. De-ar fi dat Domnul ca tatăl ei să vină mai repede. Însă nimic din atitudinea ei modestă nu dădu vreun indiciu în privința gândurilor care îi clo-coteau furioase prin minte.

– Vă mulțumesc pentru generozitate, Lady Tabard.

– Haide! Lady Tabard își luă evantaiul. Să coborâm la cină.

Rumbelow, după cum își spunea acum, aproape că simțea gustul dulce al satisfacției în timp ce privea prin salon. Încăperea era mare, luminată de flăcările lumânărilor și confortabilă. În ea, adunase nouă bărbați atât de împătimiți de joc, încât erau orbi la primejdiile care le amenințau familiile. La cererea lui Rumbelow, își aduseseră soțiile și copiii ajunși la vârsta căsătoriei pentru a participa la petrecerea de câteva zile care avea să le ofere puțină distracție rustică.

Rumbelow nu înceta să se minuneze de cât de creduli erau bogătanii.

Bătrânul Lord Achard ședea într-un fotoliu comod, cu piciorul suferind de gută sprijinit pe un taburet și cu degetele noduroase încheștate ferm pe baston. El și Lord Haseltine, bunul său prieten, discutau înfierbântați despre o partidă de whist jucată cu 30 de ani în urmă, la Hampton Court. Moștenitorul lui Haseltine,

un tânăr de 17 ani asocial și plin de coșuri, stătea în apropiere, ascultând cu atenție.

Cele două fiice ale lui Lord și Lady Achard se retrăseseră lângă perete, urmărind numai ochi și urechi cum domnul Darnel cel frumos conversa cu cea mai în vârstă dintre domnișoarele Vavas-seur. Se părea că domnișoarele Achard făcuseră o pasiune pentru domnul Darnel, pasiune care nu avea să primească răspuns pentru că acesta era interesat doar de jocul de cărți – și de dragul lui valet, Norgrove. Era foarte îndrăgostit de Norgrove, ceea ce ar fi fost un mare scandal dacă s-ar fi aflat. Dar nimeni nu știa asta – cu excepția lui Rumbelow, care își făcuse un scop din a afla secretele tuturor.

Marchizul de Margerison și soția lui cea dictatorială priveau cu drag cum unicul lor fiu și moștenitor, Lord Hurth, o plectisea pe una dintre domnișoarele Vavas-seur cu povești despre caii lui.

Privirea disprețuitoare a lui Rumbelow cercetă costumul lui Hurth. Un tânăr cu tendințe de îngrășare n-ar fi trebuit să poarte o haină din material argintiu, strânsă în talie și cu umeri vățuți. Dar toată familia era formată din oameni plictisitori și proști, iar nimeni nu era mai răsfățat decât Hurth.

Fiul cel mare al baronului Whittard, Bernard, ignora atențiile domnișoarei Jennifer Payborn, singurul copil al domnului Fred Payborn, un negustor de cărbuni cunoscut pentru lipsa de pricepere la cărți și pentru abilitatea de a compensa rapid pierderile cu ajutorul afacerii. O fi avut domnul Payborn un ghinion cumplit la cărți, dar avea atingerea lui Midas când venea vorba de făcut bani și ținea foarte mult la fiica lui.

Dacă ea își dorea, i l-ar fi putut cumpăra pe Bernard. Avea să-i răscumpere viața când va trebui.

După părerea lui Rumbelow, domnul și doamna Greene erau niște proști cumsecade, care nu erau buni decât să facă fete și să zâmbească tâmp – și să joace cărți. De data asta, doar domnul Greene juca – Rumbelow nu dorea distrageri romantice la masa de joc, așa că nu invitase decât bărbați –, însă doamna Greene era renumită că jucase odată un domeniu pe o carte.

Oamenii mai tineri conversau și flirtau, făcând tot ce le stătea în puteri pentru a-și găsi un partener bogat și cu titlu printre cei de vârsta lor. Doamnele mai în vârstă, mamele și femeile măritate, stăteau împreună, cu cești de ceai în mâini, observându-și cu priviri pătrunzătoare odraslele și discutând despre perspectivele lor.

Lord Tabard sosise în timpul cinei, iar acum stătea și o asculta pe vulgara lui soție de familie proastă, care îi reproșa atitudinea plină de ingraturitate a fiicei lui. Se părea că Lady Thomasin cea blondă și insipidă nu dorea să-l atragă pe Rumbelow, așa cum îi ceruse mama ei vitregă. Privirea lui se îndreptă spre fată. Când va fugi, o va lua dacă va dori – doar că el nu dorea. Nu în condițiile în care o putea avea – zâmbi – pe viitoarea ducesă de Magnus.

A, da, Excelența Sa Madeline de Lacy stătea într-un colț, îmbrăcată într-o rochie simplă și încercând din răsuputeri să fie modestă, tăcută... o însoțitoare așa cum se cuvenea. Era foarte amuzant să-i urmărească încercarea nereușită de a se potrivi rolului. Dar și mai amuzant avea să fie s-o manipuleze spre propria desfătare. Se întrebă ce căuta ea acolo. Era o problemă, o provocare? Sau îl urmărea pe Lord Campion, iubirea ei pierdută? Pierdută din vina ei, din câte știa el. Lui Rumbelow avea să-i facă plăcere să afle și nu-și făcea griji că ea îl va recunoaște? Și de ce l-ar recunoaște? O ducesă din Anglia nu acordă atenție unui servitor dintr-un spa belgian.

Să facă pe servitorul într-un spa belgian fusese doar unul dintre numeroasele roluri jucate de Rumbelow. Descoperise că mereu era cel mai bine ca, după o lovitură, să te retragi într-un rol servil, pentru că oamenii foarte bogați ignoră slugile cu o seninătate care frizează prostia. Adesea, răufăcătorii se aflau chiar sub nasul lor. Rar exista câte un lord care observa ce se întâmpla sub nasul lui.

Ceea ce făcu ca atenția lui Rumbelow să se îndrepte spre Lord Campion. Acesta își sprijinise un cot pe polița șemineului, privea focul și bea brandy, părând că nu dădea doi bani pe faptul că fosta lui logodnică se afla la câțiva metri de el.

Ochii lui Rumbelow se îngustară privindul. Jubilase când aflase că acesta îi acceptase invitația. În ultimii patru ani, nimeni nu reușise să-l atragă într-un joc, iar prezența lui Champion era o garanție că toți ceilalți care primiseră o invitație vor accepta. Acum, era acolo, avansul de 10 000 de lire fusese achitat și se afla în seif – dar Rumbelow nu putea alunga senzația săcâitoare că îi scăpase ceva.

Însă făcuse la fel ca și în cazul celorlalți – pusese să fie investigat cu minuțiozitate. Champion nu avea rude. Mai tânărul frate vitreg murise la Trafalgar. Logodnica îl părăsise. Acum, locuia singur pe domeniul său, folosindu-și averea pentru a strânge una și mai mare.

Planul lui Rumbelow începea să se îndeplinească. Asigurările se aflau la locul lor. După ce povestea asta se va sfârși, se va duce în Franța și i se va prezenta lui Bonaparte cu câteva secrete de prima mână pe care reușise să le afle cât fusese secretar la Ministerul de Interne. Era bine să ai nenumărate talente pe care să te poți baza, talente care aveau să-i asigure un loc sigur în care să trăiască și onoruri deosebite.

Ceasul bătu ora 9. Se ridică și bătu din palme.

– Atenție! Atenție, vă rog!

Cu toții tăcură imediat și se răsuciră spre el, expresiile fiindu-le însuflețite de anticipare. Îl tratau ca pe unul dintre ei, iar pentru un om născut în mahalalele pline de noroi din Liverpool, respectul lor reprezenta un triumf deosebit.

– Doresc să vă vorbesc despre evenimentele petrecerii. Se uită prin încăpere, aruncând câte o privire scurtă fiecărei femei în parte, dându-i iluzia că era interesat de ea, lucru pe care, se flată singur, aveau să-l dezbată cu înfierbântare mai târziu. Măine, micul dejun va fi servit în salonul de luat masa și vă sfătuiesc să terminați până la ora 11, ca să nu ratați excursia noastră. Pentru mâine după-amiază, am plănuit jocuri și distracții... pe faleza de la malul mării. Făcu o pauză pentru exclamațiile de surpriză plăcută. Vom juca tenis și crochet. Chiar acum, bucătăreasa mea pregătește un ospăț fabulos, mâncarea urmând să fie pusă în coșuri și servită în corturi. Eu voi merge pe jos până acolo. Vă invit să veniți cu mine,

dar am aranjat să fie pregătite trăsuri pentru cei care doresc. Vă promit o după-amiază festivă, care va fi urmată de... un bal pe care îl voi da mâine-seară!

Și mai multe exclamații de surpriză.

- Un bal în magnifica sală de bal albastră de la Chalice Hall. Încă nu îndrăznesc să vă arăt încăperea, dar vă promit că este decorată într-un mod care sigur vă va fi pe plac. Abia aștept să le văd pe frumoasele noastre doamne îmbrăcate în cele mai elegante rochii.

Domnul Darnel își ridică monoclul și le examinează pe tinerele doamne cu un fals interes ușor ridicol. Deci, nu dorea să afle nimănui ce nume prefera el. Prea târziu. Rumbelow știa.

- Poimâine, ne vom pregăti - Rumbelow făcu un gest mareț - pentru Jocul Secolului.

Toată lumea începu să aplaude.

- Jocul va începe la ora 9 seara, în casa văduvei, care se află în apropiere de Chalice Hall. Cei care au fost cazați în aripa sudică o pot vedea de la fereastră. Am cerut să fie pregătite dormitoare pentru cei care vor să se odihnească.

- Eu n-o să am nevoie, rosti domnul Darnel cu convingere. Odată, am jucat trei nopți la rând.

- Nu toată lumea are rezistența dumneavoastră, domnule Darnel. Desigur, veți avea permanent la dispoziție gustări și băutură. Vom juca până când vom avea un câștigător. Bănuiesc că va dura mai mult de o zi, așa că - Rumbelow făcu un alt gest, iar toată lumea se aplecă în față -, pentru perioada în care noi vom juca, am angajat trăsuri care să ducă familiile la Crinkle Downs. Orașul este atrăgător și are o biserică foarte frumoasă, precum și un salon de ceai unde se servesc cele mai bune prăjituri pe care am avut plăcerea să le gust vreodată. De fapt, prăjiturile de la ceainăria Doi Prieteni m-au convins să închiriez Chalice Hall pentru această ocazie.

Doamnele dădură din cap, mai ales dolofana Lady Tabard, care se bucura de mâncare cu puțin mai multă ardoare decât era cuviincios. Rumbelow se strădui să afișeze o expresie ștrengărească.

- Nu este politicos, dar recunosc că sper să câștig.

Toată lumea râse, iar monsieur Vavas seur îi făcu semn dojenitor cu degetul.

- *Non, non*, nu este deloc politicos ca gazda să aibă asemenea gânduri!

- Un om trebuie să fie nebun - sau mincinos - să nu-și do-rească un câștig de 100 000 de lire. Rumbelow urmări cum jucătorii traseră simultan aer în piept, în vreme ce ochii li se luminară, iar degetele le zvâcniră. Da, proceda bine făcându-i să aștepte, amplificându-le entuziasmul. Aveau să fie atât de concentrați asupra jocului, încât Rumbelow le va putea fura cămășile de pe ei fără ca aceștia să-și dea seama. Cei care se află aici își pot păstra taxa de participare până la amiaza zilei în care vom juca, iar atunci pot depune personal banii în seiful din casa văduvei, unde vor rămâne până când cineva va câștiga totul, la sfârșitul jocului.

Campion își încrucișă picioarele și așișă pentru toată lumea o expresie plictisită. Dar Rumbelow știa cum să-i stârnească interesul.

- Totuși, unul dintre jucătorii noștri lipsește. După cum știți cu toții, regulile sunt că, dacă cineva crede că e posibil să întârzie, își poate rezerva locul trimițând avansul, iar acel gentleman a făcut asta. Dar jocul va începe de azi în două zile, exact la ora aceasta - arătă spre pendulă -, iar dacă acel gentleman nu sosește până la amiaza acelei zile, când toată lumea va depune în seif taxa de participare de 10 000 de lire, atunci va pierde avansul.

Mulțimea scoase un suspin colectiv.

Ducesa de Magnus își îndreptă trupul pe scaun, iar de jalnica ei imitație a modestiei se alese praful.

- Deci... dacă jucătorul nostru nu apare până la momentul stabilit, declar că, la amiaza zilei respective, jucătorii vor juca o partidă preliminară pentru acel avans. Un murmur de entuziasm și plăcere izbucni în salon, însă Rumbelow îl curmă ridicând un deget. Avansul nu este de 10 000 de lire. E un obiect care valorează peste 10 000 de lire. De fapt, a fost evaluat la peste 13 000 de lire.

Femeile icniră. Bărbații murmurară lacomi.

- În concluzie, sperăm că acest jucător necunoscut n-o să apară, spuse Lord Tabard.

- Un gând deloc amabil... dar da. Rumbelow își mângâie mustața. Tot ce vă pot zice este că doamnele ar fi fericite să aibă acest obiect.

- Vă rugăm, domnule Rumbelow, nu ne puteți spune ce anume este? Domnișoara Vavasseur cea mijlocie își flutură spre el genele bogate.

- N-ar trebui s-o fac.

Fetele izbucniră într-un cor de rugăminți. Rumbelow își ridică mâinile.

- Bine, bine! Nu pot refuza atâta frumusețe feminină. Ezită, sporind tensiunea. Este o diademă. Cu coada ochiului o văzu pe Lady Magnus tresărind. Cu siguranță, era interesată. O diademă? M-am exprimat greșit. E o coroană, o coroană de o frumusețe și de o vechime deosebite. Purtând-o, oricare femeie și-ar putea imagina că este regină.

- O, tati! Domnișoara Payborn își duse mâinile la piept. O s-o câștigi pentru mine?

- Desigur, domnișorică.

Domnul Payborn îi zâmbi afectuos ficei sale și o asigură că putea reuși o ispravă pe care nu avea nici o șansă s-o realizeze.

- Nu cred! rosti sec Lord Achard. Eu o s-o câștig pentru fiicele mele.

Cele două fete timide își apropiară capetele și chicotiră. Tatăl lor le surâse binevoitor.

- Destul! Destul! Rumbelow râse înțeleghător, ca și cum aceste manifestări de afecțiune l-ar fi înduioșat. De fapt, acești bărbați și faimoasa lor devoțiune față de familiile lor reprezentaseră motivul pentru care îi invitasă. În mâinile potrivite, iubirea putea fi o armă. I-am poftit aici pe cei mai buni jucători din lume, dar numai unul dintre dumneavoastră poate avea coroana... adică, dacă nu apare proprietarul. Și numai unul va câștiga averea.

Campion vorbi:

- Din câte spuneți, coroana se află aici deja. Unde și cum este păzită?

Interesant. Oare de ce dorea să știe asta? Și ce joc juca de-i îngăduise lui Rumbelow să-i vadă interesul?

Dar, dacă dorea să fure coroana, ar trebui să-l încurajeze să încerce. Nu va face decât ca petrecerea să fie și mai interesantă, iar lucrurile să fie și mai confuze când va veni momentul marelui final.

– Coroana se află deja în seiful din casa văduvei. Vă garantez că este în deplină siguranță. Oamenii mei patrulează pe domeniu.

Campion nici măcar nu clipi. Și nici nu mai adăugă nimic. Oare ce căuta aici? Avea un motiv ascuns. Privirea lui Rumbelow se îndreptă spre Lady Magnus. În afară de ea? Campion merita să fie urmărit. De fapt, Rumbelow avea să se asigure că va fi supravegheat îndeaproape.

Capitolul 9

Planul lui Madeline fusese prea simplist. Acum își dădea seama.

În timp ce se plimba pe poteca mărginită de copaci care ducea spre țărmul oceanului, se simțea briza. Vântul vălurea iarba. Soarele strălucea. Iar ea se gândea la dificultățile care îi complicaseră viața. Când își făcuse planul de a-l îndepărta pe tatăl ei de acest joc, nu luase în considerare multe necunoscute: mulțimea de oameni de la petrecere, programul pe care îl stabilise domnul Rumbelow... faptul că tatăl ei nu era capabil să facă ce era de așteptat să facă.

De ce nu apăruse încă? Avea să renunțe atât de ușor la diademă? Oare va trebui să dreagă mereu greșelile tatălui ei?

Aristocrații mergeau în fața grupului, iar Madeline aproape că era bucuroasă că fusese lăsată în urmă, cu servitorii și însoțitoarele. Asta îi permitea să-l privească iritată pe Gabriel. Gabriel, care se afla printre musafiri, care vorbea cu toată lumea, dar care nu rămânea alături de nimeni anume. Purta un joben înalt, un costum din material verde înspicat cu negru

și ținea în mână un baston cu o măciulie mare aurie. Părea să nu-i pese de praful care se depusese pe cizmele lustruite... să nu-i pese de ea. În dimineața aceea, nu se uitase la ea nici măcar o dată. Slavă Domnului!

Madeline mergea singură și nu-și găsea locul nicăieri. Chiar și după ce Gabriel o trădase, ea tot îl considerase un om inteligent. Acum, știa că îi dăduse nepăsător spre păstrare altui om 10 000 de lire. Ce prost!

Îi păsa doar pentru că greșeala lui indica o greșeală în judecata ei. O altă eroare fusese că îl vizitase în dormitorul lui, cu o zi în urmă. În decurs de câteva momente, Gabriel o făcuse să renunțe la hotărârea ei de a-l înfrunța cu demnitate și înțelepciune. Sub atingerea săruturilor lui, toate vechile ei sentimente reveniseră în forță, purtând-o ca un curent în ape adânci. Se cutremură gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă MacAllister n-ar fi venit la timp. Plecase din camera aceea hotărâtă să nu-l mai îngăduie niciodată pe Campion în preajma ei... asta până când auzise ce spusese domnul Rumbelow cu o seară în urmă.

Diadema. Trebuia să recupereze diadema. Vai, de ce avusese încredere în tatăl ei când zisese că încă nu pusese drept gaj prețiosul obiect?

Cum putuse să trimită o diademă extrem de valoroasă, o moștenire de familie primită de la regina Elisabeta I, drept gaj pentru un joc de cărți, fără nici o garanție că gazda era de încredere? Acordarea nejustificată a încrederii părea să fie un defect care îi caracteriza pe toți acești jucători.

Iar ea de ce nu se asigurase că diadema se afla în seiful de acasă, de ce nu o luase și nu o ascunsese? Acum, dacă tatăl ei nu apărea până a doua zi la prânz, trebuia să-l roage – nu, să-l implore – pe Gabriel să o câștige pentru ea. Niciodată nu-și dorise cu atâta ardore să poată renunța la îndeplinirea datoriei.

O voce aspră, masculină o strigă:

– Domnișoară de Lacy! Așteaptă, domnișoară!

Se răsuci și îl zări pe bărbatul pe care îl văzuse cu o zi în urmă pe aleea din fața casei domnului Rumbelow, bărbatul care se uitase cu atâta mojiție la ea. Acesta o ajunsese din urmă.

Surprinsă și puțin neliniștită că fusese despărțită de grup, întreabă:

– Da? Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, domnișoară, m-am gândit doar că am putea face împreună câțiva pași.

Buzele lui groase se arcuiră în sus, iar la colțurile ochilor albaștri apărură riduri în ceea ce el spera să reprezinte un zâmbet fermecător. Avea pete maro pe dinți și, în vreme ce ea îl privea, scuipă niște tutun în iarba de pe marginea drumului. Dezgustată, ea se întreabă dacă asta era versiunea lui de comportament în societate – să scuipe către servitori și departe de doamne.

Își amintea prea bine privirea lui scrutătoare din ziua precedentă. Iar mai devreme, îl văzuse cântărindu-i pe oaspeți cu privirea unui hoț de buzunare – și era convinsă că se ocupase cu așa ceva într-un trecut nu foarte îndepărtat.

– Îți place ce vezi, domnișoară? râse el, iar respirația lui mirosind a gin o izbi în față.

Îi stătu pe vârful limbii să-i spună s-o lase în pace, dar privi lungul șir de musafiri înșirați în mici grupuri pe drum. O văzu pe Thomasin flirtând însufletită cu unul dintre tineri. Îl zări pe Gabriel mergând cu mâinile împreunate la spate, cu atitudinea lui obișnuită, ascultându-l pe domnul Payborn. Departe în față, remarcă părul auriu al domnului Rumbelow strălucind în soare.

Dar nimeni nu se afla în apropiere. Nu era nimeni care s-o salveze. De fapt, individul nu reprezenta o primejdie reală, iar Madeline de Lacy se mândrea cu faptul că era o femeie capabilă să recunoască o oportunitate atunci când îi apărea în cale. Bădăranul era doar puțin beat. Mergea drept. Vorbea fără să i se împletească limba. Dar poate că era amețit de alcool. Poate că, dacă îl interoga cu suficientă finețe, avea să afle câte ceva despre trecutul domnului Rumbelow și despre planurile sale.

– Poți să mă însoțești dacă dorești.

Râsul bădăranului deveni rânjet, dezvăluind lipsa unui dinte.

– Ai un aer special, știi asta? De parcă ai fi o prințesă sau ceva. De aia te-am ales dintre celelalte fete.

Ea presupuse că ar fi trebuit să se simtă flatată.

– Mulțumesc. Nu în fiecare zi o fată ca mine atrage un bărbat ca tine. Ceea ce era un adevăr spus numai pe jumătate. De unde știi cum mă cheamă?

– M-am interesat. Jumătate din băieți au pus deja ochii pe tine, dar eu le-am luat-o înainte.

Haina lui lungă și neagră îi flutura în mers, dând la iveală pantalonii până la genunchi, cizmele până la genunchi și o cămașă albastră murdară.

– Înțeleg.

Madeline abia aștepta să-i spună lui Eleanor ce ratase.

– Oricum, trebuia să vin azi încoace. Trebuie să-l urmăresc pe tipul ăla.

Omul domnului Rumbelow arată spre... păru să îl indice pe Gabriel. Uimită, Madeline întrebă:

– De ce?

– Tipu-i un mister, asta este. Am devenit suspicioși în privința lui.

Individul dădu din cap de parcă ar fi avut un simț special al misterului.

– De ce? insistă ea.

– Ești tare băgăreată, nu-i așa? Nasul lui străbătut de vinișoare roșii se strâmbă, iar în ochi îi apăru o privire rea. Te interesează tipul? Pentru că nu ți-ar fi de bine. El e nobil, iar nobilii nu fac decât să bage un lemn în cuptorul unei fete ca tine, apoi să te zvârle ca pe o zdreanță.

În mod evident, era vremea să nu-i mai pună întrebări despre Gabriel, ci despre el însuși. Dar cum se vorbea cu un astfel de om? Ce întrebare prostească. La fel cum se vorbea cu un bărbat din înalta societate – cu o porție generoasă de flatare.

– Cum te cheamă?

Vârându-și degetul mare sub betelia pantalonilor, îi trase în sus, mișcă din sprâncene și, cu o voce artificial profundă, spuse:

– Marele Bill.

Ea avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege semnificația poreclei lui, dar asta explica încrederea în sine și îndrăzneala.

- Ei bine, Mare Bill... ai un nume patronimic? Fiindcă fruntea lui se încreți din pricina nedumeririi, ea îi mai spuse: Un nume de familie. Numele pe care îl poartă și tatăl tău.

- Tata n-a rămas suficient prin preajmă pentru a-mi da un nume.

- Pricep. Nu că ar fi fost snoabă - una dintre prietenele ei moștenise bani de la trei nobili, fără ca vreunul dintre ei să fie căsătorit cu mama ei -, dar bănuia că situația Marelui Bill era diferită. Se pare că ai avut o viață dificilă, dar cu toate astea te-ai descurcat bine.

- Da, așa este. Se încruntă feroce. Unii oameni - nu vreau să dau nume, dar e vorba de boiernașul ăla blond care îi vrăjește pe granguri - cred că datorită lor am ajuns unde-am ajuns, dar nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat.

Vorbea despre domnul Rumbelow. Ce fascinant!

- Îmi dau seama că ești un bărbat deștept.

Marele Bill își agăță degetele mari de bretele și se apropie de ea.

- Și tu ești o fată deșteaptă.

Ea nu putea decât să spere că așa era. Și că va putea obține informații de la Marele Bill fără să dea de belea. Păstrând distanța față de el, rosti:

- Deci, ești de mult la domnul Rumbelow?

- Rumbelow. Marele Bill chicoti. Rumbelow.

Râse din nou.

- De ce râzi?

- Rumbelow sună de parcă ar fi numele unui oraș, nu-i așa?

Marele Bill îi făcu cu ochiul.

- O! Madeline avea suspiciuni în legătură cu domnul Rumbelow, și se părea că suspiciunile ei erau corecte. Vrei să spui că nu este numele lui adevărat?

- Nu m-ai auzit zicând asta.

- Nu. Nu te-am auzit. Totuși, asculta cu atâta atenție, încât urechile o ardeau. Ești în serviciul său de multă vreme?

- Da. Noi doi ne cunoaștem de mult timp. Și nu vreau să spun că nu-i un tip deștept. Fruntea Marelui Bill se ridă, iar el își privi fix picioarele. Chiar este. Dar, dacă el are creier, eu am mușchi, și ce este un creier fără mușchi, nu?

- Ești foarte înțelept.

Își îndepărtă părul de pe față. În ciuda eforturilor ei de a-l fixa, șuvițele tot insistau să-i cadă de sub pălăria de paie.

- Sunt.

- De când îl cunoști pe domnul Rumbelow?

- De când eram amândoi puști. S-ar putea zice că dintotdeauna.

Madeline abia mai putea respira de entuziasm. Astea chiar că erau informații importante!

- Ați crescut împreună? Unde?

- În Liverpool.

- În Liverpool? Nu în Țara Lacurilor?

- De unde ai scos asta?

- Așa am avut impresia.

O impresie pe care domnul Rumbelow avusese grijă s-o întrețină.

- Suntem din Liverpool. Nu suntem țărănoi din Țara Lacurilor. Din nou, tutunul scuipat înnegri iarba de la marginea drumului. Ridicându-și degetul mare spre domnul Rumbelow, al cărui cap blond se vedea clar pe deasupra doamnelor îngrămadite în jurul lui, Marele Bill spuse: Chiar și atunci, era deștept. Nu se putea abține să nu facă pe deșteptul, asta până când a pus judecătorul mâna pe el. Abia am reușit să-l scap la timp. I-a rămas o urmă de la funie.

- O urmă de la funie? Dându-și seama despre ce era vorba, șopti: Vrei să spui că a fost spânzurat?

Marele Bill îi aruncă o privire vicleană.

- Bănuiesc că nu. E încă aici, nu-i așa?

Madeline avusese îndoieli în privința trecutului domnului Rumbelow, dar să afle că încălcase legea și că aproape fusese executat schimba complet lucrurile. Nu mai era vorba doar de un joc stupid de care trebuia să-și salveze tatăl - și diadema reginei. Acest joc putea duce la... crimă.

În ciuda soarelui cald, un fior rece îi coborî pe șira spinării. Va trebui să-i spună lui Gabriel.

Nu. Stai. Putea rezolva situația și singură. Suspinând, recunoscu că nu era decât o dorință irealizabilă. Avea nevoie de Gabriel ca să recupereze diadema reginei, și trebuia ca el să facă ceva pentru a împiedica acest așa-numit Joc al Secolului înainte de a se întâmpla ceva ireparabil. Nu se întrebă de ce credea că Gabriel putea rezolva totul. Gabriel avusese întotdeauna aerul că era în stare să rezolve orice, făcând-o să aibă încredere în el.

Pentru a-l ajuta, avea să afle cât mai multe posibil de la Marele Bill.

Totuși, nu putu să nu se simtă încântată pentru o clipă, când se gândi că îi va da peste nas lui Gabriel cu faptul că avusese încredere și că își dăduse banii pe mâna unui personaj atât de dubios precum domnul Rumbelow.

- Mare Bill, e limpede că ești un bărbat cu numeroase calități.

Omul rânji din nou.

- Unde ai învățat să vorbești așa?

- Așa cum?

„Cum?“

- De parcă ai fi mai măreață decât cele mai mari ducese.

Se uită la ea cu admirație sinceră.

- Măreția este o moștenire de familie. Țu-i dădu timp să înțeleagă. Domnul Rumbelow organizează adesea astfel de jocuri? Cu asemenea mize?

- Se pricepe la mize mari, dar asta-i cea mai mare. O să-i iasă, ai să vezi. Și-a petrecut mulți ani perfecționându-și planul.

Cuvintele lui o făcură din nou să se înfioare.

- Ce plan?

- O să fie pe cinste când se va termina. Trase de bretele, făcându-le să pocnească. Peste câteva zile, o să-mi permit o bucățică bună ca tine.

Madeline știa cu certitudine că niciodată nu mai fusese descrisă drept „bucățică bună“. Nu știa însă dacă să fie amuzată sau revoltată. Își dădu seama că ar trebui să-i curme iluziile, dar

el îi dădea atât de multe informații, informații care probabil aveau să salveze averi. Să salveze vieți.

– Știi că domnul Rumbelow va câștiga?! Dar e un joc de noroc. Marele Bill râse îndelung și zgomotos.

– Dă-mi voie să-ți zic că noi nu lăsăm nimic în seama norocului. Nimic.

Madeline își ținu respirația.

– Nu după ce s-a petrecut în Scofield, când ne-am ales cu un cadavru, de care sigur că am scăpat, dar Rumbelow a spus că asta complică lucrurile.

Un cadavru. Asta însemna că Marele Bill ucisese pe cineva? Madeline îi privi degetele pătate, buzele groase, părul unsuros, și își dădu seama că nu putea controla un asemenea bărbat. Fie că îi convenea sau nu, trebuia să se retragă.

Cu un sentiment de ușurare, Madeline îl văzu pe domnul Rumbelow desprinzându-se de tinerele doamne și gesticulând insistent.

– Am impresia că domnul Rumbelow are nevoie de tine.

– Ce-o mai vrea acum? Marele Bill scuipă tot tutunul din gură, apoi pescui o ploscă dintr-un buzunar și sorbi îndelung. Arată de parcă i-a băgat cineva un vătrau încins pe gât.

„Fac pariu că-și face griji în legătură cu discreția ta... și cu faptul că bei.”

Marele Bill îi oferi plosca lui Madeline.

Ea îl refuză, cutremurându-se de repulsie în sinea ei. Nu-i putea zâmbi. Nu după comentariul despre cadavru. Rosti țepănă:

– Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Marele Bill o apucă de mână.

– Ne vedem diseară după ce termini cu stăpâna ta?

Tupeul lui îi făcu pielea ca de găină.

– Nu!

– Ești năbădăioasă. Îmi place asta. Ai grijă!

O trase spre marginea drumului. Trăsurile care duceau coșurile cu mâncare și pe oaspeții prea leneși să se plimbe ajunseră lângă ei.

— Vai, iat-o pe stăpâna ta cum se uită la tine de parcă trimite pumnale din ochi. Cred că mai bine aş pleca înainte de a te băga în belea.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Nu că Madeline nu s-ar fi putut descurca totuşi cu Lady Tabard la momentul potrivit... doar că momentul potrivit nu venise încă.

Cu un alt gest, domnul Rumbelow îl făcu pe Marele Bill s-o ia la fugă spre el. Lady Tabard chiar se uita urât în direcţia lui Madeline, însă ea îi făcu cu mâna, apoi dădu din cap spre Thomasin, indicându-i că se descurca bine.

Şi chiar se descurca bine. Tânăra luase în serios instrucţiunile lui Madeline şi flirta ca o femeie născută pentru așa ceva. Pentru tinerii celibatari, fusese de ajuns o privire ademenitoare a ochilor ei limpezi. De îndată, toate greşelile trecutului fuseseră iertate, şi toţi ajunseseră la picioarele ei. Craii avuseseră nevoie de puţin mai mult efort, dar, în clipa aceea, mergea alături de domnul Darnel, în vreme ce Madeline era cu ochii pe ea.

Lady Tabard încetă să se mai încrunte la ea şi binevoi să se relaxeze, sprijinindu-se de spătarul banchetei, apoi începu să vorbească mulţumită cu Lord Tabard şi să arate spre Thomasin. El dădu aprobator din cap, iar trăsurile se îndepărtară.

Privind lungul şir de oameni care se întindea pe drum, Madeline izbuti să-l zărească pe Gabriel, care nu se afla prea departe în faţă. Trebuia să stea de vorbă cu el. Să-i spună că era nevoie să facă ceva în privinţa acestui joc infam şi...

Chicotind, Thomasin se întoarse, o apucă pe Madeline de braţ, strângându-l.

— Madeline, toţi gentlemanii mă plac, şi nu trebuie decât să zâmbesc şi să mă prefac că sunt interesanţi.

— Poftim? Madeline îşi abătu cu greu atenţia de la Gabriel. O! Da. Desigur. Eşti tot ce îşi doresc ei.

— Drăguţă, tânără şi binecuvântată cu o avere frumoasă, recită Thomasin. Cu o ultimă fluturare cochetă a mâinii spre domnul Darnel, comentă: Domnul Darnel e drăguţ şi a spus că rochia pe care am purtat-o aseară este cea mai elegantă pe care a văzut-o

vreodată. I-am zis că tu ai conceput-o, iar el a fost extrem de impresionat. Poate că reușești să-i captezi interesul și să te măriți cu el.

– Nu mă aflu aici ca să trezesc interesul unui bărbat. Sunt aici ca să te ajut.

Madeline știa că domnul Darnel nu era interesat de femei – îl întâlnise pe valetul lui în acea dimineață și își dăduse seama că afecțiunea dintre ei era mai mult decât o afinitate comună față de hainele de calitate.

– Dar vorbeai cu omul acela vulgar angajat de domnul Rumbelow. Colțurile gurii lui Thomasin se arcuiră în jos. Poți găsi pe cineva mai bun.

Madeline fu șocată de obrăznicia fetei. Pe cel mai îngâmfat ton al ei, rosti:

– Cred că *eu* sunt cea care te sfătuiește pe *tine* dacă pretendenții tăi sunt potriviți sau nu.

– Iar *eu* cred că *tu* ai nevoie de sfaturi în privința pretendenților, dacă te cobori până la acel individ grosolan și dezgustător.

Madeline se uită chiorăș la Thomasin, care își exprimase atât de tranșant opinia. Nu-și dăduse seama că fata putea fi atât de aprigă.

– N-am stat de vorbă cu el pentru a-i stârni interesul față de mine.

– Poate că nu, dar, ori de câte ori o femeie vorbește cu un bărbat, bărbatul crede că este fascinată de el.

Surprinsă de această mostră de înțelepciune din partea cuiva care abia dacă depășise vârsta copilăriei, Madeline întrebă:

– Cine ți-a spus asta?

Cu evidentă mândrie, Thomasin răspunse:

– Jeffy. Jeffy este extrem de înțelept.

Madeline trebui să fie de acord. Cel puțin în privința asta, Jeffy era în mod categoric înțelept.

– Jeffy are dreptate – și ai și tu dreptate.

– Am? Thomasin păru surprinsă. Da, am.

– N-o să mai vorbesc cu Marele Bill.

Decât dacă mai avea nevoie de informații.

– Bine. Uite. Thomasin ridică o mână. Domnul Rumbelow îl ceartă pentru că a vorbit cu tine.

– Sunt sigură.

Marele Bill mergea târșându-și picioarele pe lângă domnul Rumbelow, părând răzvrătit și nemulțumit, dar Madeline deslușise clar admirația pe care o avea pentru tovarășul său. Marele Bill nu avea să se răzvrătească din pricina criticilor severe ale domnului Rumbelow. Păcat, pentru că Madeline aflase foarte multe de la Marele Bill în acele câteva minute scurte. În același timp, anii petrecuți în Europa o învățaseră că, în anumite situații, era nevoie de un specialist. Privirea i se îndreptă spre Gabriel. O deranja fiecare moment care trecea fără să poată vorbi cu el.

Însă Thomasin avea nevoie de îndrumarea lui Madeline.

– Lasă-l pe Marele Bill. Te descurci foarte bine pentru cineva care n-a mai flirtat niciodată. Părinții tăi sunt în culmea extazului.

Thomasin zâmbi cu îngâmfare.

– Vor fi atât de surprinși când, după toate astea, îmi voi declara intenția de a mă căsători cu iubirea mea adevărată.

– Da, vor fi.

La fel și Madeline. Părea că Thomasin îl iubea pe Jeffy pentru că acesta arăta bine și pentru că o considera frumoasă. Fiindcă nu-l cunoștea, Madeline nu se putea hotărî, dar considera că Thomasin putea să-și găsească pe cineva mai bun. Madeline se pricepea foarte bine la combinații amoroase, așa că avea să se uite în jur...

Privirea ei dădu de Gabriel și, pentru o clipă doar, închise ochii. Se pricepea la combinații amoroase? Da, dar nu când era vorba de ea însăși. Își întoarse capul, așa că, atunci când deschise ochii, nu-l mai zări.

– Tu și Jeffy vă contraziceți vreodată?

Thomasin scoase un hohot zglobiu.

– Absolut niciodată. Suntem perfect de acord asupra fiecărui subiect.

– Chiar asupra fiecărui subiect?

Thomasin suspină și își dădu ochii peste cap.

- Ei bine, el vrea să se însoare și să rămână în apropiere, pentru a putea să-și ajute tatăl. Cred că mama lui și femeia aia or să mă scoată din minți cu sfaturile lor, dar vreau ca el să fie fericit, așa că vom locui acolo. La început, o să mă opun, iar el va trebui să facă niște concesii. Cu un zâmbet, Thomasin își flutură genele spre Madeline. Să știi că nu sunt chiar atât de fragilă precum par.

- Nu, nu ești.

În mod irezistibil, privirea lui Madeline fu din nou atrasă de Gabriel. Oare asta ar fi trebuit să facă și ea? Compromisuri? Ba nu. El știa ce părere avea ea despre jocurile de noroc. O trădase.

Se uită din nou la Thomasin, cu panglicile pălăriei sale fluturând în bătaia brizei care se întetea. Frumusețea proaspătă a fetei și ochii albaștri în care te topeai ascundeau un amestec de maturitate și de copilărie. Iubea un bărbat care nu era potrivit pentru ea, și totuși concepuse planuri inteligente pentru ca mariajul lor să funcționeze. Inteligența ei făcea ca dragostea lui Madeline să pară superficială, iar reacția, copilărească.

- Mai am doar câțiva bărbați de fermecat. Luând-o de braț pe Madeline, Thomasin adăugă: Pentru a-i mulțumi pe părinții mei, trebuie să-i abordez pe lorzii care au titluri de noblețe și mulți bani.

- Categorical.

- Mă voi simți mai în siguranță cu gentlemanii mai în vârstă. Thomasin țopâi ușurel și o trase pe Madeline spre Gabriel. Hai-de, Madeline! Sunt gata pentru o provocare. Hai să vorbim cu Lord Campion!

Capitolul 10

- Domnule, păreți singur.

Când ajunse lângă el, trăgând-o pe Madeline după ea, Lady Thomasin zâmbi făcând gropițe în obraji. Gabriel ridică din sprâncene. Observase flirturile tinerei, dar nu-și imaginase că-și va încerca farmecele asupra lui.

Apoi, observă expresia de pe chipul lui Madeline. Nici Madeline nu-și imaginase că Lady Thomasin își va încerca farmecele asupra lui, și era clar nemulțumită de ce se petrecea. Motiv suficient pentru ca Gabriel s-o încurajeze pe fetișcană.

– Aș fi încântat de compania dumneavoastră, Lady Thomasin. Îi făcu o plecăciune fetei. Apoi, de parcă i-ar fi venit un gând întârziat, adăugă: Și de a dumneavoastră, domnișoară de Lacy.

Madeline îi zâmbi cu buzele strânse.

Foarte bine. Să simtă și ea gustul frustrării pe care și el o îndurase atât de mult timp. Așteptă până când Lady Thomasin ajunse în dreapta lui, iar Madeline rămase în urma ei. Apoi, se răsuci repede spre Madeline.

– Nu, vă rog, domnișoară de Lacy, veniți alături de mine. Devin nervos dacă o femeie ca dumneavoastră merge pe urmele mele.

– Da, Madeline, vino alături de noi, spuse Thomasin.

Fiindcă păru că Madeline va refuza, el o luă de cot și o făcu să meargă alături de Thomasin.

– Vă rog, domnișoară de Lacy. Nu fiți timidă!

Madeline nu fusese niciodată timidă, așa că îi aruncă o privire disprețuitoare în timp ce el își luă locul de cealaltă parte a lui Thomasin.

Fără să-și dea seama de animozitatea dintre ei, Thomasin zise:

– Ne vom distra foarte bine în drum spre țarm. Madeline, ne poți povesti toate aventurile pe care le-ai avut în străinătate, împreună cu ducesa de Magnus.

– Chiar că ar fi distractiv, spuse Gabriel cu un entuziasm exagerat. Excelența Sa este foarte autoritară. Ne-ați putea desfăta cu povestiri despre încăpățânarea ei.

Văzu cum Madeline își strânse pumnul. Dacă ar fi fost singuri, fără îndoială că ar fi trebuit să se ferească de lovitura ei.

La naiba, era plăcut s-o vadă pe Madeline din nou... Să revină din nou la viață. Când îl părăsise, el se izolase complet, ocupându-se doar de domeniul său și făcându-și datoria față de țară... iar fratele său plătise din cauza asta. Apoi, Jerry murise, iar inima lui Gabriel împietrise. Nu mai simțise nimic – nici plăcere, nici

fericire, nici supărare, nici durere. Sufletul lui fusese un pustiu lipsit de iubire și fără obligații. Fusese singur cum nici un om n-ar trebui să fie vreodată.

Acum, era conștient de fiecare bătaie a inimii, de fiecare respirație. Nu-și dorea nimic mai mult decât să pornească cu toată forța concentrării sale în urmărirea lui Madeline. Acum, problema cu Rumbelow avea prioritate. Însă, când avea să se sfârșească, Madeline va putea număra pe degetele de la o mână zilele de libertate rămase.

Gabriel îl privi pe Rumbelow, care se plimba printre musafiri. Atât de mulți oaspeți. Atât de mulți oameni nevinovați. Lui Gabriel îi plăcea tot mai puțin cum organizase Rumbelow lucrurile. Noaptea trecută, MacAllister încercase să se furișeze în casa văduvei, dar nu descoperise nimic cu excepția faptului că alicele usturau când atingeau posteriorul cuiva.

În noaptea aceea, Gabriel avea să facă propria investigație. Între timp, o avea pe Madeline care să-l distreze.

Pumnul ei se desfăcu.

– Excelența Sa este cât se poate de cumsecade.

– Da, domnule, când am cunoscut-o, la han, mi s-a părut încântătoare. Mi s-a părut aproape timidă și foarte cumsecade, ceea ce mi-a dat speranțe că și eu aș putea fi cândva o lady la fel de amabilă. Thomasin își acoperi gura cu mâna, iar ochii ei mari se rotunjiră. Vai, Lord Campion, am uitat! Ați spus că ați fost logodit cu ea la un moment dat, iar discuția despre Excelența Sa probabil că este duzeroasă pentru dumneavoastră. Vă rog să mă iertați!

Dumnezeule, copila era chiar o făptură plăcută!

– Nu e nimic de iertat. Ducesa nu mă mai interesează decât într-o măsură moderată. Și-a încălcat cuvântul că se va mărita cu mine, iar eu nu m-aș fi așteptat la asta. Familia ei se mândrește cu faptul că întotdeauna își respectă promisiunile, așa încât sper că se simte vinovată că a încălcat o tradiție veche de secole și pentru faptul că a renunțat la căsătoria noastră în ultima clipă.

– Și pentru că v-a frânt inima. Thomasin părea atât de compătimitoare și de surprinsă. Am cunoscut-o pe ducesă. Mi s-a părut

atât de plăcută. Nu m-aș fi gândit niciodată că poate fi atât de lipsită de onoare și cu obrazul atât de gros.

Madeline pufni într-o manieră deloc delicată.

– Dar domnișoara de Lacy nu este ducesă, iar eu cred că ar fi minunat să aud povestea călătoriilor ei. Privi dincolo de Thomasin, care se uita la el cu ochii mari, către singura femeie care-i putea face sângele să clocotească, aducându-l în pragul nebuniei. Unde v-ați dus după ce ați părăsit Anglia, domnișoară de Lacy?

Madeline rosti cu o franchețe apropiată de nepolitețe.

– În Turcia.

– Cât mai departe posibil, spuse el cu o voce aprobatoare menită să o irite. Bună idee!

– Cu siguranță vă pricepeți la geografie mai bine de-atât, spuse Madeline. Turcia nu e nicidecum în cealaltă parte a lumii.

– Dar este de partea cealaltă a Mediteranei – și nu e un loc unde două doamne să călătorească singure. Mă tem că firea încăpățânată a ducesei v-a pus în primejdie.

Acest adevăr încă îi lăsa senzația copleșitoare de grijă nebună, dar zadarnică.

– Deloc. Excelența Sa știe foarte bine să se descurce, așa că, atunci când am părăsit Turcia, aveam o escortă turcească.

Thomasin bătu din palme.

– Impresionant! Probabil că nutreau o mare admirație pentru Excelența Sa.

Gabriel știa însă care era adevărul mai probabil.

– Dumnezeuule, ce fel de probleme a pricinuit? Ridică o mână. Nu, nu-mi spuneți acum. Este posibil să fiu tentat să am o reacție violentă.

Thomasin chicoti stânjenită.

– Firește că nu, Lord Champion.

Madeline făcu o grimasă de femeie înfumurată cum sigur nu era.

– Lord Champion este un bărbat cu înclinații spre izbucniri violente.

– Și încă cum!

De parcă i-ar fi putut deranja vreodată un fir de păr de pe cap.

Drumul era lung, iar două trăsuri ale lui Rumbelow veniră să le ia pe doamnele – și pe domnii – cărora încălțările le vătămau picioarele. Numărul plimbăreților se micșoră. Pe măsură ce se apropiau de coastă, drumul deveni tot mai izolat.

– Unde ați plecat din Turcia? întrebă Thomasin.

– În Italia. Madeline își vârî o șuviță de păr sub pălărie. Toscana a fost în mod special frumoasă. Apoi, în Grecia. Am adorat mâncarea de-acolo.

– Bănuiesc că ați adorat mâncarea de pretutindeni.

Cu mult timp în urmă, o tachinase pe Madeline în legătură cu apetitul ei și cu dorința de a încerca orice fel de mâncare atâta vreme cât nu fugea din farfurie. Zâmbi amintindu-și asta, și la gândul că Madeline făcuse un tur gastronomic al Europei.

– Nu prea mi-a plăcut cea din Germania. Nu au acea eleganță la prepararea sosurilor care se întâlnește în sudul Europei. Mai ales în Franța...

Se opri, simțindu-se vinovată.

– Ați fost în Franța?

Tonul amabil ascunsese exasperarea.

– Doar pentru scurt timp. Madeline se uită oriunde, numai la el nu. M-am gândit că vom putea ajunge la Marsilia, iar de acolo, acasă.

– Ducesa de Magnus se bazează atât de mult pe sfatul tău? Thomasin părea impresionată și consternată. Sfatul pe care mi l-ai dat mie a fost minunat, dar să intri în Franța, unde Napoleon a ordonat ca toți cetățenii englezi să fie arestați, pare o nesăbuiță.

– Așa s-ar zice, fu de acord Gabriel. Ce Dumnezeu a făcut-o pe ducesă să creadă că va putea să traverseze un teritoriu ostil fără să fie arestată?

Madeline începu să semene cu un lup incolțit, cu capul aplecat, cu părul de pe ceafă zburlit și cu brațele țepene pe lângă corp.

– Toată Europa era un teritoriu ostil. Napoleon înainta și cuceră toate orașele, iar flota franceză se pregătea de luptă. Nu am găsit nici un port sigur, nici un drum sigur.

Thomasin își împreună mâinile a rugăciune.

- Madeline, tu și ducesa ați fost atât de curajoase.
- Mai degrabă, imprudente, rosti Gabriel.
- Dacă vă preocupa atât de mult, ați fi putut veni după Exce-
lența Sa.

După ce făcu observația care o trăda, Madeline își mușcă ușor buza.

Deci, îi lipsise prezența lui? Bine. Dacă el fusese în agonie întrebându-se dacă ea era teafără, probabil că și ea fusese la fel, uitându-se peste umăr și întrebându-se dacă și când va apărea el.

- Aș fi putut.

- Nu-i cinstit, Madeline. A avut datoria să organizeze apărarea coastei, interveni Thomasin. L-am auzit pe tata vorbind despre asta. Lord Champion a organizat apărarea întregii coaste nordice, nu-i așa, domnule?

Surprins de sprijinul lui Thomasin, el își coborî privirea spre copilă. Dacă era dispusă să-și asume sarcina de a o dojeni pe Madeline, atunci nu era o tânără naivă cum părea a fi.

- Ba da.

Făcuse mai mult de-atât. Cu iahtul lui, transportase spioni în Franța și ajutase englezi să fugă din Franța - însă această sarcină nu se sfârșise încă, așa că nu putea vorbi despre ea.

Ignorând atât privirea surprinsă a lui Madeline, cât și incuviințarea hotărâtă a lui Thomasin, se uită în jur. Aici, terenul se scuturase de efectele civilizației și, incitat de briza mării, devenise sălbatic. Iarba era mai aspră, copacii, piperniciți. Cizmele i se scufundară în nisipul și pietrișul de pe drum, apoi poteca dispăru. Oamenii ieșiră dintre copaci și începură să coboare panta acoperită cu rogoz. Fuseseră instalate corturi roșii și albastre, care adăposteau mesele și scaunele ocupate de jucători și de soțiile lor. Câțiva dintre cei din generația tânără se așezaseră pe pături întinse pe jos, iar alții se plimbau pe faleza sub care se spârgeau valurile, în vreme ce în larg orizontul devenea o linie albastră subțire, iar oceanul întâlnea cerul.

Gabriel avu nevoie de un minut până să-și dea seama că o pierduseră pe Madeline. Răsucindu-se, o văzu stând încremenită, cu chipul însuflețit de încântare. Ochii ei dansau în timp ce privea

în sus, la păsările care zburau, cu brațele ușor ridicate de parcă ar fi vrut să zboare împreună cu ele. Vântul îi răsăsea părul de sub pălărie și îi lipea rochia groasă, verde-deschis, de fiecare curbă a trupului. Șuvițele negre și strălucitoare îi fluturau în spate, și era mai magnifică decât orice sculptură de femeie cu pieptul dezgolit de la prova unei corăbii. Ea slăvea sălbăticia naturii... iar natura o preamărea pe ea.

Inima și mintea lui tresăriră la vederea bucuriei ei. Își dori s-o îmbrățișeze, s-o întindă pe pământul aspru și nisipos și s-o acopere cu trupul lui. Să lase briza să-i mângâie, în vreme ce el o mângâia pe ea.

Râse scurt, aspru. Thomasin n-ar fi înțeles, la fel cum n-ar fi înțeles nici una dintre femeile care se plimbau sau ședeau cu umbreluțele desfăcute pentru a-și proteja tenul delicat.

Totuși, bărbații ar fi înțeles. O privire rapidă aruncată în jur îi dovedi că nu era singurul care remarcase extazul lui Madeline. Dacă nu era atent, ea avea să descopere cât de ușor era să scape de influența lui în brațele altui bărbat. Apropiindu-se repede, o luă de mână. Pe tonul lui cel mai plăcut, rosti:

– Haideți, domnișoară de Lacy. Nu intenționez să vă pierd.

Ea se uită la el cu o privire pustie, pierdută în sentimentul de beatitudine pe care îl avea aflându-se atât de aproape de pragul eternității.

El își dădu seama când ea îl recunoscuse. Ridică brusc bărbia, iar privirea îi deveni tăioasă. Trecutul lor și toată durerea și disensiunile îi acaparau mintea.

– Nu m-ai avut niciodată.

El rosti încet:

– Ba da.

– Nu cu adevărat. Nu într-un mod care să conteze.

El știa că asta era adevărat. Dar nu avea să dea greș din nou. Punându-și mâna la baza spinării ei, o împinse în față, ajungând lângă Lady Thomasin, care privea ostilitatea lor cu surprindere fățișă.

– Domnișoară de Lacy, spuse el tare, trebuie să vă avertizez.

Știa că Madeline mergea alături de Thomasin doar pentru că nu se putea retrage într-un mod elegant și pentru că își dăduse seama că, dacă îndrăznește să rămână iarăși în urmă, el avea să o readucă la locul ei.

– Să mă avertizați? În privința dumneavoastră, domnule? Madeline râse, dar el recunoscu tonul disprețuitor. Despre ce e vorba?

– Consider că servitorii domnului Rumbelow sunt mai puțin civilizați decât ar fi fost de sperat. Presupun că acesta e rezultatul faptului că nu există o mână de femeie care să se ocupe de personalul casei, și sunt sigur că, după ce va alege o tânără lady cu care să se însoare, această chestiune va fi remediată.

Nici prin cap nu-i trecea așa ceva, dar îi adresă lui Lady Thomasin un zâmbet care sugera că avea totală încredere în gazda lor. Nu avea rost să-i alarmeze pe oaspeții lui Rumbelow. Nu încă.

– Între timp, domnișoară de Lacy, v-aș sugera să vă limitați la a flirta doar cu *gentlemenii* de la petrecere.

În sfârșit, o înfuriase pe Madeline cu adevărat. Se îndepărtă grăbită, aproape alergând pe picioarele ei lungi. Șezutul i se ridica și cobora furios. El își dori doar ca ea să fi purtat o rochie cu un decolteu mai puțin modest – dar, în fond, el era o fiară de bărbat cu reputație proastă și tendințe lascive. Tendințe care o vizau exclusiv pe Madeline.

Thomasin se grăbi să țină pasul cu ea.

– Și eu i-am spus același lucru...

Necruțătoare, Madeline o întrerupse pe fată.

– Lord Champion, nu cred deloc că o recomandare din partea dumneavoastră, un jucător notoriu, poate influența modul în care aleg persoanele cu care stau de vorbă.

– Dar, Madeline, Lord Champion nu a făcut decât să se gândească la binele tău, rosti Lady Thomasin.

Potrivindu-și pasul cu al lui Madeline, Gabriel o tachină din nou:

– Deși e posibil ca sejurul în străinătate să vă fi făcut mai îngăduitoare față de personajele cu o reputație îndoielnică, cred

că vă veți da seama că aici, în Anglia, ne așteptăm ca tinerele noastre să aibă de-a face cu gentlemenii din propria categorie socială.

Madeline se încruntă la Gabriel, privindu-l pe deasupra capului lui Thomasin.

– Și totuși, care dintre gentlemenii de-aici nu este blestemat cu patima jocului de noroc, cea care duce neconținut la dezastre?

Cu vocea ei moale, Thomasin spuse:

– Dar, Madeline, mulți gentlemenii de-aici nu joacă. Au venit cu tații lor, la invitația domnului Rumbelow, însoțindu-și mamele sau surorile la un eveniment social..

Fără ca privirea lui să se desprindă de a lui Madeline, Gabriel o întrerupse:

– Nu vă osteniți cu logica, Lady Thomasin. Domnișoara de Lacy este faimoasă – sau ar trebui să spun că are o faimă proastă – pentru faptul că este nerezonabilă.

– Lord Campion! Lady Thomasin se uită disperată de la unul la altul în timp ce se îndreptau direct spre faleză. Asta a fost o remarcă deplasată.

El abia dacă o auzi. O vedea numai pe Madeline.

– Draga mea domnișoară de Lacy, nu oricare bărbat care joacă este mânat de patima jocului. Unii bărbați joacă având un țel precis în minte, iar odată ce l-au atins, renunță.

– Până când sunt din nou atrași în joc de propria slăbiciune, replică Madeline.

– Mă faceți să mă simt jenată din pricina acuzațiilor pe care vi le faceți, protestă Lady Thomasin.

– Poate că unele femei ar trebui să fie mai înțelepte și să nu judece un bărbat pe care nu l-au văzut de patru ani, și despre a cărui situație și ale cărui motivații nu știu nimic.

– Eu o să mă opresc aici și o să vă las să mergeți mai departe.

Lady Thomasin se opri. Madeline merse mai departe. La fel și Gabriel. Scoțând foc pe nări, Madeline sări:

– Acestui bărbat anume i-a păsat atât de puțin de mine, încât s-a folosit de o metodă pe care o disprețuiesc pentru a-și câștiga averea.

– A, dar nu asta te deranjează, iubito! Ci faptul că, având o avere, nu mai depindeam de tine și te alegeai cu un bărbat pe care nu-l mai puteai controla.

– Precum tata.

El o apucă de braț și o făcu să se oprească.

– Eu *nu* sunt tatăl tău.

Ajunseseră la marginea falezei, amândoi încă clocotind de furie.

– Nu trebuie să-mi spui asta. *Știu* cine ești.

– Nu, nu știi. Ținând-o în continuare, se apropie și mai mult și o privi în ochi. Nu mi-ai dat nici o șansă să-ți dovedesc ce fel de soț pot fi. Ți-a fost prea teamă.

– Teamă? Teamă?! Cum îndrăznești? Nu mi-a fost niciodată teamă.

– Ți-a fost teamă că voi fi la fel ca el. Nepăsător, superficial, lăsându-te pe tine să iei toate deciziile și să-i plătești toți creditorii.

Ea bolborosi ceva de nedeslușit.

– Iubito, chiar ai crezut că mă poți controla cu niște bani de buzunar? Eu sunt ca un armăsar sălbatic. Îi îngădui unei femei să-mi pună hățuri și o duc în goana vieții ei, dar numai cu consimțământul meu. În sfârșit, o lăsă să se tragă îndărăt. N-ai înțeles niciodată asta.

Cu ochii ei albaștri măriți, ea îl privi fix. El văzu semnele. Era îngrijorată acum. Dacă ar fi fost singuri, i-ar fi dat și mai multe motive să se teamă de el.

Însă oamenii îi priveau. Se dăduseră deja în spectacol, iar Gabriel nu dorea ca Rumbelow să știe cât de mult însemna femeia aceasta pentru el. Rosti încetșor:

– Fugi, Maddie. Ai o lady de dădăcit.

Madeline se uită în jur, își dădea seama că Thomasin lipsea și, icnind înspăimântată, o luă la fugă înapoi, îndepărtându-se de țărni.

Prea târziu. El își jură că, înainte să se încheie totul, ea avea să cadă... și să aterizeze în brațele lui.

Capitolul 11

Cu gândul aiurea, Thomasin își trecu degetele prin nisip, îl lăsă să i se scurgă printre degete și privi cum servitorii îndepărtau resturile de mâncare, iar doamnele își scoteau blocurile de desen.

– Trebuie să desenez? Mă plictisește de moarte.

– Nu, dacă nu te pricepi, spuse Madeline dându-i lacheului coșul de picnic și murmurând o mulțumire. Își îndreptă din nou atenția spre Thomasin, care stătea alături de ea pe pătură. Și bănuiesc că nu te pricepi, nu?

Thomasin se uită pieziș la ea.

– Pentru cineva care a fost însoțitoare toată viața ei, ești foarte nepoliticoasă.

Madeline se îndreptă de spate.

– Nepoliticoasă? Cum așa?

– Ei bine... tonul tău nu este al unei servitoare. Nasul lui Thomasin se încreți în timp ce ea se gândea. Nu te porți ca o servitoare.

O, Doamne! Ce spusese Eleanor? Nu poți fi însoțitoare dacă ești genul dornic să-și dea cu părerea indiferent de subiect. Dacă ești genul care vrea să aranjeze lucrurile și oamenii după bunul plac, dacă ai obiceiul să comanzi.

– În timp ce veneam încoace, continuă Thomasin, i-ai vorbit foarte direct lui Lord Campion.

Fata avea mai mult spirit de observație decât și-ar fi dorit Madeline.

– Noi doi ne cunoaștem de mult. El și ducesa...

– Au fost logodiți. Știu. Mi-ai zis. Dar se pare că te simți foarte în largul tău cu el... și el cu tine.

Madeline simți un fior în ceafă. Gabriel se așezase în spatele ei și, fără măcar să se uite, ea știa că el o privise cât durase prânzul. *Merde!* Cât de tare o deranja faptul că o studia întruna.

Ce credea că va realiza hărțuind-o astfel? Se încruntă. Ce spera să realizeze?

- Pe viitor, voi avea grijă să mă port adecvat.

- Nu te osteni din pricina mea, răspuse Thomasin. Mi se pare fascinant să vă aud certându-vă cu atâta patimă.

- Nu ne certăm și nu a fost cu patimă. Pur și simplu, discutăm cu convingere despre anumite lucruri. Madeline își dădu seama prea târziu că n-ar fi trebuit s-o corecteze în acel mod pe Thomasin. O astfel de purtare era exact ce îi reproșa Eleanor. Madeline trebuia să încheie această conversație, altminteri avea să se trădeze complet. Rosti pe un ton politicos: Dacă nu-ți place să desenezi, uite, niște doamne și domni tineri trag cu arcul, iar alții joacă crochet.

Thomasin începu să chicotească.

- Vezi? Chiar și când încerci să te porți ca o însoțitoare, spui ce nu trebuie. Dacă eu vreau să te chestionez într-o anumită privință, tu nu trebuie să schimbi subiectul.

- Știam asta.

Cu siguranță, Eleanor nu schimba niciodată un subiect deschis de Madeline. Uitându-se în lungul falezei, Thomasin scoase un geamăt.

- Lord Hurth vine încoace.

Madeline nu fusese nicidecum mai fericită de o întrerupere a conversației.

- Zâmbește! O să te întrebe dacă nu vrei să te plimbi cu el sau să te uiți cum joacă tenis de câmp.

Thomasin zâmbi, dar spuse din colțul gurii:

- Este frumos, dar prea plin de sine.

- E foarte convenabil. Mama ta vitregă va fi în extaz dacă te va curta.

Thomasin se uită la părinții ei, care se odihneau la umbra unui cort.

- Venind încoace, am mers alături de Lord Hurth o parte din drum, și este un infatuat plictisitor.

- Cei care locuiesc la conacul Hurth au reputația de a fi astfel.

- Folosește o sută de cuvinte când zece ar fi suficiente, iar când nu vorbește despre el, vorbește despre activitățile lui sau despre hainele lui, sau despre familia lui, care se pare că e cea mai grozavă, cea mai veche și cea mai respectată din toată Marea Britanie. Thomasin îl studie în timp ce se apropia. Și nu ți se pare că hainele pe care le poartă sunt vulgare?

Cizmele din piele aurie ale lui Hurth se asortau cu haina în dungii aurii și cu vesta de un albastru regal cu firet auriu ce forma un contrast care îi stârni dureri de cap lui Madeline. Vârfurile înalte ale gulerului erau atât de scrobite, încât abia dacă își putea răsuci capul, iar felul în care se mișca sugera că purta un corset în jurul taliei care să-l subțieze conform modei. Una peste alta, era un dandy cu gusturi execrabile.

- Cred că, atunci când un bărbat știe că va moșteni un titlu de marchiz, o mare avere și unii dintre cei mai valoroși cai de curse din țară, își poate crea propriul stil.

- Deci, crezi că este vulgar, deduse Thomasin.

- Nu sunt o arbitrară a sofisticării.

- Ba cred că ești, rosti Thomasin cu viclenie.

Madeline se uită la rândunicile-de-mare care planau, apoi plonjau în mare, și se prefăcu că habar n-avea ce dorise Thomasin să spună.

- Hurth mi-a vorbit despre caii lui.

- Serios? Asta era o veste bună. Probabil că l-ai impresionat. Cei din familia lui Hurth sunt înnebuniți după cai și îi onorează cu discuții despre pedigree doar pe oamenii pe care îi consideră apropiați.

- Am făcut ce mi-ai spus. Mi-am fluturat genele, i-am pus întrebări de parcă m-ar fi interesat și, o dată, i-am atins ușor brațul.

- Se pare că a funcționat. Iar tu sigur ești interesată de cai. Nu se ocupă și familia lui Jeffy de creșterea cailor?

Thomasin păru stânjenită.

- Ba da, dar nu-mi place să aud vorbindu-se despre ei.

Madeline reuși să pară surprinsă.

- Dar asta va face ca viața ta de femeie măritată să fie foarte plictisitoare.

— De obicei, Jeffy nu-mi vorbește despre cai. De obicei, vorbește despre părul meu și despre zâmbetul meu.

— Ce drăguț!

„Ce insipid!“

— Da. Iată-l pe Lord Hurth. Te voi face să plătești pentru sfatul tău bun. Întinzându-și mâna, Thomasin îi zâmbi cu groșițe lui Hurth, care făcu o plecăciune. Domnule, ce plăcere să vă văd din nou.

— Speram că dumneavoastră și, desigur, însoțitoarea dumneavoastră ați dori să facem o plimbare pe faleză. Hurth își trecu degetele prin perciuni. Ați fost atât de interesată de evoluția calului medieval până la descendentul său modern, mai delicat și mai rapid, încât m-am gândit să clarific chestiunea spre edificarea dumneavoastră.

— Ce minunat că v-ați gândit la mine!

Fără să bănuiască absolut nimic, el fu de acord:

— Da, nu-i așa?

Thomasin își dădu ochii peste cap spre Madeline, îngăduindu-i lordului să îi ofere ajutorul pentru a se ridica în picioare. Madeline se descurcă singură. Hurth era plictisitor în doza obișnuită, dându-și importanță într-o manieră care îi depășea cu mult farmecul. Totuși, nimic n-ar fi putut convinge vreodată un Hurth că nu era cea mai măreață dintre creaturi, iar dacă el se decisese s-o curteze pe Thomasin, ar fi fost dificil, dacă nu imposibil, să-l faci să se răzgândească. Poate că Thomasin avea să sufere temporar, dar atențiile bărbatului puteau fi în avantajul lor.

Cu toate acestea, compasiunea lui Madeline față de ea dispăru ca prin farmec atunci când tânăra îi conduse spre copacul sub care stătea tolănit Gabriel.

— Lord Campion, noi mergem să ne plimbăm, iar însoțitoarea mea este singură.

Thomasin nici măcar nu trebui să-și isprăvească invitația. Gabriel se ridică și făcu o plecăciune.

— Este o zi minunată pentru o plimbare. Cu permisiunea dumneavoastră, Lady Thomasin, vă voi însoți.

– Minunat!

Bătând din palme, Thomasin îi aruncă o privire jucăușă lui Madeline, care fumega de furie. Cu un gest ștregăresc ce nu i se potrivea deloc, Hurth îi făcu dojenitor cu degetul.

– Campion, Lady Thomasin e a mea, dar, dacă o dorești pe însoțitoare, o poți avea.

Un zâmbet înnebunitor înflori pe buzele lui Gabriel.

– Sunt încântat să mă plimb cu însoțitoare.

Hurth nu-și dădea seama de lipsa lui de politețe, deși Thomasin părea pe cale să-l certe.

Madeline clătină din cap spre față. Putea să-și poarte singură de grijă, iar într-o zi, Hurth avea să simtă mânia ei – cu toate că, probabil, nu va înțelege ce făcuse pentru a o merita. Știuse că aristocrații nu erau atenți cu servitorii lor și se gândise că, pentru reușita mascaradei pe care o pusese la cale, indiferența avea să fie în favoarea ei. Dar insulta atât de flagrantă o ofensase, iar contrastul față de Gabriel o făcu să scrâșnească din dinți. Nu avea să-i fie recunoscătoare lui Gabriel pentru considerația arătată. Totuși, nu putea să spună ce gândea sau să-l ignore, sau să-l mustre, indiferent cât de mult își dorea. Avea nevoie de această oportunitate pentru a-i împărtăși informațiile aflate de la Marele Bill... și despre recuperarea diademei reginei. Așa că îi urmă pe Hurth și pe Thomasin pe cărarea șerpuită de deasupra plajei.

Cu mâinile la spate, Gabriel porni alături de Madeline.

– Ai o expresie foarte interesantă. De parcă încerci să înghiți o gălușcă.

Leșiră din raza vizuală a celor din preajma corturilor, ajungând pe o porțiune de teren care cobora lin spre dealuri. Florile aurii de inulă formau mici petice strălucitoare, fluturi albaștri zburau de colo-colo, și nimeni nu putea auzi ce avea ea de spus. Nimeni cu excepția cuplului din fața lor. Sunetul vocii monotone a lui Hurth era purtat îndărăt de fiecare adiere a brizei, așa că Madeline încetini pasul atât cât să le îngăduie să se îndepărteze suficient pentru a nu fi auziți, fără să iasă totuși din raza vizuală.

— N-am nimic.

În mod evident, Gabriel n-o crezu.

— Nu-l băga în seamă pe Hurth. E genul de om care lovește câinele bunicii când aceasta nu se uită.

Madeline se opri.

— Știi tu asta?

— Jerry l-a văzut. Mai târziu, Jerry i-a tras o mamă de bătaie zdravănă lui Hurth... Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Gabriel. Accidental.

Când Madeline îl cunoscuse pe Jerry, acesta se declarase încântat de logodna fratelui său, iar la invitația ei neclară, se lipise imediat de ei. În general, ea și Gabriel avuseseră grijă să nu-l mai invite. Doriseră să fie singuri, sau cel puțin atât de singuri cât puteau fi doi oameni logodiți, iar prezența unui frate impresionabil, chiar dacă foarte iubit, fusese prea mult.

— Mă bucur că Jerry l-a pedepsit pe Hurth. Îmi doresc doar...

Ce sentiment prostesc să-și dorească să mai fie încă în viață. Să-și dorească să fi fost mai amabilă cu el. Totuși, Gabriel înțelese.

— La fel și eu. Și mie mi-e dor de el.

Se repeta din nou. Atingerea trecutului comun, a empatiei care nu avea nevoie de cuvinte. Ea nu-și dorea asta, dar o asemenea legătură nu era ușor de rupt.

Tocmai această legătură era motivul pentru care simțea că trebuie să-i relateze lui Gabriel discuția avută cu Marele Bill. Gabriel nu avea să-i nesocotească temerile și avea puterea să acționeze folosindu-se de acele informații. Cu voce joasă, rosti:

— Îmi cer scuze pentru comentariile de mai devreme. Nu știusem că ai fost cel care a organizat apărarea coastei. În mod cert, ți-ai folosit bine timpul cât am fost plecată.

— Îți ceri scuze pentru disecția caracterului meu, Maddie? Lăsa impresia unui amuzament odios. Probabil că vrei ceva.

Voia, firește, dar felul în care îi vorbise o făcu să dea înapoi.

— Nu! Mai degrabă, am ceva să-ți spun. Pe drum înapoi, Marele Bill...

— Marele Bill?

- Slujitorul domnului Rumbelow, îi explică ea.

- Al! Cel cu care te-ai plimbat. Cel care își dă ifose și care ascunde un pistol la brâu.

Ea se opri cu un picior în aer.

- Serios? Un pistol?

- Doar n-ai crezut că e un om bun și un servitor modest?

- Nu, iar dacă taci un moment, o să-ți zic de ce.

Gabriel rămase tăcut. Foarte tăcut. Ea își dădu seama că, încă o dată, el o făcuse să vorbească fără să gândească. Oare cum făcea asta? O ațâța mereu, o îmboldea mereu și examina rezultatele ca un băiețel care făcea un experiment. Iar ea reacționa prea des - chiar și acum, furia îi făcea sângele să clocotească -, dar acum, trebuia să-i ceară favoarea aia blestemată. Stăpânindu-și iritarea, rosti:

- Marele Bill mi-a zis ceva ce cred că înseamnă necazuri.

- Necazurile sunt întotdeauna pe urmele tale, draga mea Maddie.

Ea strânse din dinți.

- Mi-a spus că domnul Rumbelow nu e din Țara Lacurilor, ci din Liverpool. Așteptă ca Gabriel să-și manifeste surprinderea, dar el nu făcu decât s-o privească trufaș. Hotărâtă să-l scoată din calmul lui, adăugă: A zis că au crescut împreună, și că domnul Rumbelow a fost cât pe ce să fie spânzurat!

Gabriel merse mai departe de parcă nu avea nici o grijă pe lume.

- Ai mai spus cuiva?

- Abia am aflat. În clipa aceea, își dădu seama ce însemna lipsa lui de reacție. Știai asta?

- Să zicem că... nu mă surprinde.

Încercând să-și vină în fire, privi spre ocean, apoi din nou către bărbatul despre care își imaginase că... că îi va scăpa pe oaspeții domnului Rumbelow de o eventuală primejdie.

- Trebuie să facem ceva.

- Noi?

- Este foarte posibil ca acești oameni să fie niște răufăcători.

- Fără îndoială sunt răufăcători, iar noi nu vom face nimic.

— Chiar sunt ucigași. Marele Bill a zis că a trebuit să scape de un cadavru o dată.

Gabriel dădu atât de calm din cap, încât era clar că încă nu înțelesese.

— Suntem în primejdie, îi explică ea. Tu ești în primejdie.

— Eu mă pot descurca. Tu reprezinți factorul neprevăzut.

Șocată de revelație, se împiedică de o piatră de pe potecă. Apucând-o de braț, o ajută să-și recapete echilibrul, apoi își retrase mâna și merse mai departe alături de ea, cu mâinile la spate, ca un gentleman cum sigur nu era. Își dădu seama că el înțelesese. Știuse ce hram purta domnul Rumbelow.

— Acesta este motivul pentru care participi la joc. Plănuiești ceva.

— Parcă ai zis că am venit pentru că sunt un jucător împătimit.

Ea îi alungă comentariul cu o fluturare a mâinii.

— Nu contează ce am spus. Asta explică de ce Marele Bill a fost pus să te supravegheze.

— Da, și nu se pricepe foarte bine la asta.

— Știai și asta?

— Pot afirma cu certitudine că l-am plictisit de moarte, răspunse Gabriel.

Ea dădu să se uite în spate, dar Gabriel clătină din cap spre ea.

— Rumbelow l-a reținut acum. La urma urmelor, ce-aș putea face în timp ce sunt însoțit de două doamne și de un alt nobil? Probabil că Marele Bill l-a urmărit pe MacAllister noaptea trecută, dar n-o să-i spun asta.

Ea abia reuși să-și stăpânească entuziasmul.

— MacAllister te ajută? Lasă-mă și pe mine să te ajut.

— Pentru asta e nevoie de un ochi ager și de cunoașterea jocului. Zâmbi ironic. De fapt, e nevoie de una dintre creaturile alea îngrozitoare... un jucător.

Ea îi ignoră vorbele. Pur și simplu, o provoca.

— Pot să te ajut în alte privințe. Trag bine cu pistolul.

— Asta așa este. Te-am văzut trăgând. Dar sper că nu se va ajunge la asta.

Ea mai văzuse și altă dată expresia încăpățânată de pe chipul lui. Nu ceda. Așa că va trebui să vegheze și să-l ajute pe furis, când se va ivi ocazia.

- Ce vrei să faci?

- Să dejoc planul mârșav al lui Rumbelow... oricare ar fi acesta.

Ea conchise:

- Știi că are un plan mârșav, dar nu știi care e.

- Planurile mârșave sunt specialitatea lui. Gabriel își încrucișă brațele la piept și avu îndrăzneala să pară amuzat.

- Las-o baltă, Maddie, eu n-o să-ți zic, iar tu n-o să mă ajuți.

Ei îi veni un gând.

- Nu te văd ducându-te la țară pentru a-i salva pe niște oameni de propria prostie.

- Nici eu. Este o modalitate bună de a ajunge să fii ucis.

- Atunci, de ce te-ai implicat?

- Asta nu-i treaba ta.

Indiferența lui era totală și exasperantă.

Aflată în fața lor pe potecă, Thomasin își întoarse capul pentru a vedea pe unde erau.

- E totul în regulă? Nu-i așa că-i o plimbare minunată? strigă ea și îi aruncă lui Madeline o privire agonizantă.

Hurth se încruntă ca și cum întreruperea l-ar fi nemulțumit, apoi reveni imediat la discursul lui monoton. Madeline nu simți nici urmă de milă. Fiindcă îl invitase pe Gabriel la această plimbare, Thomasin merita fiecare clipă de plictiseală enervantă pe care trebuia s-o îndure. Totuși, nu merita să fie rănită de un criminal îngrozitor.

- Ar trebui să le spunem tuturor că sunt în primejdie din cauza domnului Rumbelow.

Gabriel o apucă ușor de cot și o făcu să se oprească pe promontoriu.

- Nu, n-ar trebui și n-o vei face. Îți interzic! Nu vei distruge chestia asta. Mi-am petrecut aproape un an străduindu-mă să-i bag în cap lui Rumbelow această idee, iar dacă te apuci să agiți

spiritele, niște oameni vor muri. Ai încredere în mine! Și du-te acasă, te rog!

— Să plec? Cererea lui bruscă o surprinse. N-ar fi crezut că, odată ce o va avea în puterea lui, Gabriel o va lăsa să scape atât de ușor. Cum aș putea să-i părăsesc pe Thomasin și pe ceilalți? Sunt în primejdie.

— Nu. Am totul sub control.

— Ce fel de control?

— Ai încredere în mine?

— Desigur, rosti ea mirată.

Dacă Gabriel avea un plan, putea fi sigură că era unul bun. El ezită.

— Atunci, pleacă!

— Nu atâta vreme cât diadema nu este în siguranță. Hurth și Thomasin încă se vedeau, așa încât se putea spune că ea își îndeplinea datoria de însoțitoare. Trăgând aer în piept pentru a se întări, zise: Tata n-a sosit încă.

— N-o să vină, așa că pleacă.

— De ce aș pleca? O să am grijă să nu mă pun în primejdie, și o să am grijă și de Thomasin. În plus, am toate motivele să cred că tata va apărea. A trimis chiar diadema reginei în avans.

Așteptă ca Gabriel să spună ceva, pentru a-i da prilejul să-i implore ajutorul.

Genele lui abia dacă se clintiră.

— Ce prostie din partea lui, dar, având în vedere cine este, nu-i de mirare.

— N-ar trebui să vorbești astfel despre tatăl meu.

Nu că nu ar fi fost adevărat. Acesta era motivul pentru care nu îndrăznea să facă așa cum era înțelept și să plece de la Challice Hall. Chiar și atunci când era cu el, tata intra sigur în belele, și iată în ce belea intrase cât ea lipsise din țară!

— Îmi cer scuze! Încruntându-se, sprâncenele lui Gabriel se împreunară. Tu nu-mi insultă familia. Nici eu n-ar trebui s-o insult pe a ta.

— Nu l-aș putea insulta niciodată pe Jerry. Zâmbi aducându-și aminte cu drag el. Era fermecător.

– Și tânăr. Foarte tânăr. Foarte prost. Gabriel schimbă subiectul cu atât de puțină finețe, încât fu evident că încă nu putea vorbi despre fratele lui fără să-l doară. Cred că ai vrut să-mi ceri ajutorul.

Hurth și Thomasin mergeau încet, în vreme ce Hurth îi explica lui Thomasin ceva ce părea foarte important – sau cel puțin important pentru el. Madeline încetini și mai mult pasul pentru a mări distanța dintre cele două cupluri.

– Am nevoie ca tu să câștigi diadema pentru mine.

Gabriel se opri.

– A, acesta este motivul aparentei afecțiuni?

Ea îl străfulgeră cu privirea.

– Nu e afecțiune, ci doar toleranță. Apoi, își aminti că puțină lingușeală n-avea ce să strice, așa că adăugă: Nu vreau să mori.

– Doar să fiu bumbăcit puțin. Mâna lui mângâietoare alunecă pe brațul ei până la umăr, iar el se aplecă pentru a o privi în ochi. Nu aprobi faptul că joc, și totuși ai nevoie de mine acum. Sărmană Maddie, probabil că ți-a fost cumplit de greu să-mi ceri asta.

Deci, el nu avea de gând să fie amabil în privința asta. O șuviță de păr scăpă de sub pălăria lui Madeline, fluturându-i pe față.

Gabriel i-o vâră la loc.

– Îți vrei diadema, nu? Cât ești dispusă să plătești pentru ea?

Iubirea din vocea lui o făcu să se simtă stânjenită.

– Să plătesc pentru ea?

– Doar n-ai crezut că o să câștig ceva atât de prețios precum diadema reginei și apoi să ți-o dau pur și simplu, nu-i așa? Un jucător imoral ca mine?

Dezamăgirea o străpunse ca un pumnal – deși, categoric, ar fi trebuit să se aștepte la asta. Porni mai departe, cu brațele țepene pe lângă corp.

– Nu, presupun că nu mi-ai da-o. Aș putea să-ți promit că mă voi mărita cu tine.

– Cum ai putea? Domnul Knight te-a câștigat la cărți. Pe tine și tot ce pozezi. Nu ai ce să-mi oferi.

Ea îl privi pe Gabriel cu groază neajutorată. Firește, era adevărat. Într-un ungher logic al minții ei, știuse că era adevărat.

Dar era ducesă prin naștere. Întotdeauna, avusese mai mult pământ și fusese mai bogată decât oricine. Nici chiar pierderile la cărți ale tatălui ei nu reușiseră să ciuntească averea familiei.

Însă tata pierduse totul la o mână într-un joc de cărți. Dar chiar și atunci, ea se gândise că se va duce la domnul Knight, îl va convinge să fie rațional, iar totul va reveni la normal. Nu-și imaginasese că, înainte de asta, va avea nevoie de resurse și asta imediat. Apucându-l pe Gabriel de braț, rosti:

– Trebuie să ai încredere în mine când te asigur că...

El îi răspunse pe un ton plat:

– Numai un prost are încredere la masa de joc.

Ea n-ar fi trebuit să fie rănită de respingerea grosolană. N-ar fi trebuit, dar era. Mâna îi căzu de pe brațul lui.

– Deci, nu mă vei ajuta?

– N-am spus asta. Dar vreau... o promisiune. O promisiune pe care nu ți-o vei încălca.

– Eu nu-mi încalc...

El ridică un deget.

– Și nici să nu minți.

Pentru că ea își încălcase promisiunile. Își încălcase promisiunea de a se mărita cu el.

– Ceea ce vreau de la tine este o noapțe în patul tău.

Ei i se opri respirația în piept. Doar nu vorbea serios!

– Poftim? Nu!

– Ba da.

Vorbea serios. Ochii lui erau plini de ceva care ar fi trebuit să fie triumf, doar că părea furie.

Vocea ei ieși aspră, fără să semene deloc cu glasul ei obișnuit.

– Tu singur ai spus. Am fost pierdută la cărți în favoarea domnului Knight. În mod cert, asta face să nu fiu disponibilă pentru genul de înțelegere pe care o dorești.

– N-ar fi trebuit să aștepte să te duci tu la el. Posesia reprezintă nouă zecimi din lege.

Se uită în jur. Hurth și Thomasin dispăruseră dincolo de culme. Erau singuri în vale. Trăgând-o pe Madeline într-o dăbravă,

o cuprinse în brațe și își coborî chipul spre al ei. Du-te acasă, șopti el.

Îi trase pălăria de pe cap, astfel încât, prinsă de panglici, i se legănă pe spate, și o sărută. Ea n-ar fi trebuit să-l lase. Deja suferise de pe urma gustului amar al seducției lui și se dovedise prea impresionabilă. Dar săruta atât de bine! Iar viața devenise atât de complicată. Lucrurile nu mai erau clare. Ea nu mai știa ce să creadă despre diverse chestiuni. Nu mai știa în cine să aibă încredere și de cine să se teamă.

Însă știa că niciodată nu se temuse de Gabriel. El o ținea lipită cu fermitate de trupul lui, încălzind-o, lăsând-o să-i simtă forța. Măinile ei se odihneau pe umerii lui protectori. Ochiul i se închiseră, izolând-o în lumea întunecată a simțurilor. Briza sufla pe pielea ei, rece și purtând mirosul mării. Crengile de deasupra lor trosneau, frunzele foșneau, iar în depărtare, valurile se spărgeau de țârm. Lumina soarelui crea pete calde pe trupul ei. Buzele lui se legănară pe ale ei de parcă acea apăsare ușoară îi oferea cea mai mare plăcere din lume, până când și ea întredeschise buzele pentru a-l gusta doar puțin. Doar o atingere rapidă cu limba.

Prinzându-i limba între buze, el îi supse vârful. Apoi, cu o răsucire, o atrase în gura lui. Deschiși unul către altul, se gustară pe îndelete. Ea se cufundă într-un vârtej de culori – roșu și negru, și explozii aurii. Pulsul îi bătea cu putere la tâmples și la încheieturi, respirația i se combină cu a lui, și amândoi se contopiră cu vântul, cu pomii, cu pământul. Erau întruchiparea sălbăticiiei, a naturii... a pasiunii de neîmblânzit, glorioase.

Eliberându-i gura, el așteptă până când ochii ei se deschiseră cu o fluturare a genelor, apoi șopti:

– Du-te acasă ca o fată cuminte, iar dacă diadema va fi pusă în joc, o voi câștiga pentru tine.

Ea îi privi chipul și văzu semnele pasiunii – ușoara umflare a buzelor, greutatea pleoapelor. Buzele lui le apăsară cu putere pe ale ei. El era excitat și pregătit, iar ea dorea să-i ofere tot, tot ce l-ar fi făcut fericit.

– Promite-mi, Maddie, insistă el.

Din fericire, instinctul îi spunea să fie neîncrezătoare în privința lui. Rămânând tăcută, așteptă până când creierul începu să-i funcționeze din nou. Venindu-și în fire, pricepu că el o sărutase cu intenția expresă de a o convinge să facă așa cum dorea el. Trase adânc în piept aerul proaspăt, încercând să-și recapete echilibrul, deoarece, ca întotdeauna, Gabriel o făcea să amețească.

Ducându-și mâinile la spate, îl apucă de încheieturi și se eliberă. Se desprinsese din îmbrățișarea lui.

– Nu mă pot duce acasă. După cum cu atâta lipsă de delicatețe ai subliniat, nu mai am casă. Să nu mai fie Madeline de Lacy de la conacul Lacy? Nu suporta să se gândească la asta. Acum, trebuie să mă duc după Thomasin, înainte să-și dea seama că a fost compromisă.

Discuția fiind încheiată, se îndepărtă repede, frământată de un tumult de gânduri pricinuite de cele aflate în ziua aceea și de tot ce trebuia să facă pentru a îndrepta lucrurile.

El o ajunsese cu ușurință din urmă, cu mâinile din nou la spate.

– Ești în primejdie aici.

Ea își aranjă părul pe cap, apoi își înalță chipul în vânt, sperând că aerul rece va șterge urmele pasiunii.

– Dacă plec, iar tata sosește, n-o să mai aibă cine să discute cu el despre nesăbuița de a juca.

Dinții lui Gabriel scrâșniră. Un val de roșeață i se ridică pe chip în timp ce o privea fix, cu sprâncenele coborâte și maxilarul încheștat.

– N-o să vină!

Și ea se uită fix la el.

– Faptele nu s-au schimbat. Va veni. Adoră să joace. Mă întreb doar de ce întârzie atât de mult.

Cu o voce răgușită, iritată, el cedă:

– Dacă apare, pot să vorbesc eu cu el.

Sarcasmul ei clocoti, dând pe dinafară.

– Asta ar putea rezolva lucrurile. Sunt sigură că te va asculta pe tine, un jucător înveterat. Exasperarea o făcu să-și iasă din

sărite. Își va imagina că vrei să plece pentru că dorești să eviți o provocare, așa că va fi și mai hotărât să joace.

Gabriel murmură ca pentru sine – deși ea îl putu auzi foarte bine:

– Am încercat. Chiar am încercat. Ridicându-și vocea, spuse: Atunci, vei plăti ce ți-am cerut pentru diademă.

Capitolul 12

– Ce i-ați spus? MacAllister frământă în mâini eșarfa proaspăt spălată și bine apretată. Nu vorbiți serios!

– Ba da.

Gabriel desprinsese eșarfa din strânsoarea lui MacAllister, clătina din cap văzând că era de nepurtat și o aruncă deoparte.

– I-ați zis doamnă Eu-Sunt-Ducesă-și-să-nu-Cumva-să-Uiți-Asta că o să câștigați diadema pentru ea și că o să i-o dați pur și simplu fără o sărutare pe crupă sau un... Stați puțin! MacAllister se uită chiorăș la Gabriel. Fac pariu că vor fi ceva sărutări pe crupă. Ale dumneavoastră.

– Mă cunoști prea bine.

Întinzând mâna, Gabriel așteaptă până când MacAllister îi întinse o eșarfă neșifonată.

– Deci, o să vă pierdeți timp prețios, în loc să vă odihniți pentru joc, și o să-l petreceți vrăjind o ducesă care deja v-a făcut rău?

– Nu m-aș fi exprimat într-un mod atât de nepolitic, dar... da. În esență, despre asta-i vorba.

– Tare aș vrea să știu ce are fata asta de vă ia mințile? Nu înseamnă decât necazuri. O să însemne mereu numai necazuri, și nu aveți nevoie de alte necazuri. Mai ales acum, când sunteți pe cale să-l luați de guler pe Rumbelow.

Necazuri? MacAllister avea dreptate în privința asta. Madeline însemna necazuri.

– Scăpați de ea, îi ceru MacAllister. Faceți-o să plece de-aici. Vrajiți-o mai târziu.

Gabriel își puse cu grijă eșarfa în jurul gâtului și începu laboriosul proces de a o lega corect.

- Nu vrea să plece.

- De ce dracu' nu vrea?

- Pentru că taică-său s-ar putea să apară totuși.

Întâlni privirea lui MacAllister în oglindă. Acesta făcu o grimasă. Știa foarte bine ce părere avea Gabriel despre tatăl lui Madeline. Nu la mult timp după plecarea ei în Europa, într-o izbucnire de furie la beție, Gabriel își exprimase elocvent și cu violență dezgustul față de Magnus. MacAllister nu înțelesese - nu se prea pricepea la relațiile interumane.

- I-ați zis că ar putea fi ucisă?

- Și-a dat seama și singură de asta.

MacAllister rămase cu gura căscată. După ce izbuti s-o închidă, o deschise din nou și întrebă:

- Și tot nu vrea să plece? Eu tresăr ori de câte ori îl văd pe vreunul dintre ticăloșii ăștia cu arme îndesate la brâu. Eu aș pleca.

Gabriel clătină din cap auzind această mărturisire a lașității. Niciodată în viața lui, MacAllister nu se dăduse îndărăt de la o luptă.

- Nu poți. O să am nevoie de tine înainte ca toate acestea să se sfârșească.

- Hm. Însă Gabriel știa că MacAllister era încântat. Chiar dacă se află aici, chiar sub nasul dumneavoastră, nu trebuie să vă ocupați de ea.

- Ba da, trebuie.

- Nu pricep de ce.

Nici Gabriel nu pricepea. Ce existase între el și Madeline fusese precum nimic altceva din ce trăise vreodată sau spera să trăiască din nou. Cu patru ani în urmă, când fuseseră împreună, ea habar n-avusese ce legătură extraordinară existase între ei. O legătură carnală, da. Erau nebuni unul după celălalt, disperați să fie împreună. Dar mai mult de-atât, erau prieteni, aveau o imaginație asemănătoare și aceleași idealuri... deși acum se îndoia de asta. Dacă ar fi fost genul de bărbat care să i se supună și să fie un soț-marionetă, ar fi avut o căsnicie reușită. Însă el nu era așa,

așadar nu se căsătoriseră. În schimb, ea făcuse acea scenă la Almack, iar în timp ce ea îi făcea reproșuri, el nu se putea gândi decât la faptul că ea amenința să-l părăsească.

Și nu rostise un cuvânt. Doar îi acceptase invectivele.

Apoi, când ea se întorsese acasă, el făcuse ce-și imaginase de multe ori înainte de asta – se urcase în copacul din fața geamului ei și intrase, făcând-o femeia lui. Crezuse că asta avea să rezolve totul. Crezuse că ea va recunoaște și va accepta luarea lui în posesie.

În schimb, după ce ea plecase, iar el rămăsese singur, fusese bântuit de amintiri. Iar amintirile erau mai rele decât ce-și imaginase înainte, pentru că erau reale.

Știa cum arătau sânii ei, grei și plini, cu sfârcuri de culoarea piersicii, care reacționau la atingerea lui. Știa că pielea ei aurie era catifelată și caldă, mai ales între coapse... mai ales în locul pe care și-l făcuse al lui. Știa că răspundea la atingerea lui cu dorințe proprii și cu gemete adânci și senzuale, care îi dădeau binecuvântarea ei chiar și atunci când el îi îndurera trupul.

Și o rănise când intrase în ea. Pentru o femeie atât de înaltă, de nesăbuită și de aprigă, fusese strâmtă pe dinăuntru, cuprinzându-i atât de strâns mădularul în căldura ei, încât tot se mai trezea visând la ea, tremurând de dorință. Dar, indiferent cât de strâmtă fusese, el nu o cruțase pentru că nu fusese posibil, chiar nu se putuse retrage. Ea îl pedepsise pe măsură, mușcându-l, înfigându-și unghiile în spinarea lui. Îl însemnase – la fel ca și el pe ea. Apoi, ea îl părăsise.

– La naiba!

Aruncă pe podea eșarfa distrusă. MacAllister îi puse alta în palmă.

– O să le distrugeți pe toate dacă nu sunteți atent.

Când Gabriel intrase în ea, o posedase. Interiorul ei îl mângâiasse, șoldurile ei se arcuiseră pentru a-l accepta, picioarele i se încheștaseră pe șolduri. Fiecare mișcare a ei parcă ar fi fost făcută pentru a-i oferi lui plăcere, fiindcă fiecare mișcare îl adusesse mai aproape de extazul vieții lui. Când intrase în ea, se golise, sămânța lui izbucnind în pântecul ei cu o asemenea forță, încât

el murise de fericire. Și revenise la viață înainte de a ieși, pentru a o face din nou.

Dumnezeule mare, ce noapte fusese!

MacAllister se agită mult periindu-i lui Gabriel frumoasa haină bleumarin. Gabriel îl ignoră.

Apoi, o văzuse pe Madeline la Chalice Hall, mândră ca de obicei, înaltă, frumoasă, poate puțin mai slabă, și fusese atât de stărnit, încât câteva dintre doamnele măritate remarcaseră și îi lansaseră invitații din priviri. Numai că el nu voia să aibă de-a face cu ele. El o dorea numai pe Madeline, iar s-o aibă pe Madeline părea aproape imposibil.

Asta dacă – își zâmbi cu sălbăticie în oglindă – ea nu ceda la șantajul lui. MacAllister îi observă apoi rânjetul și păru să nu-l aprobe.

– Nu puteți s-o aveți pe față pentru totdeauna. Taică-su a pierdut-o în favoarea celui american.

– Domnul Knight n-ar fi trebuit să aștepte să vină ea la el. Înțeleg jocul pe care îl face. Făcând-o pe ea să vină la el, își stabilește puterea, da, dar când premiul lui rătăcește prin țară, își asumă riscul ca un bărbat cu mai puține principii să și-l adjucece.

La naiba cu etica jocului de cărți. Gabriel știuse mereu că o va face a lui – nici un alt bărbat nu avea să i-o ia înainte.

– Când ați renunțat la principii? *

– N-am renunțat. Pur și simplu, nu țin cont de ele în cazul domnului Knight. Să câștigi o nevestă la cărți e o modalitate jalnică de a evita să-i faci curte.

– Principiile sunt principii. Nu le puteți ignora după cum vă convine, altminteri nu sunteți cu nimic mai bun decât Rumbelow.

Gabriel tresări.

– Asta-i o lovitură sub centură, MacAllister.

Gabriel făcuse cercetări. Rumbelow nu apela de două ori la aceeași escrocherie. Părea a-i face plăcere să-și surprindă victimele – și pe oamenii legii. Lumea răufăcătorilor din Londra și Liverpool părea să se mândrească într-o oarecare măsură cu realizările lui – dar și cei care făceau parte din ea îl disprețuiau. Expresia „onoarea dintre hoți“ nu însemna nimic pentru Rumbelow.

Își începuse cariera în cadrul unui grup select de hoți inteligenți care înșelau oameni bătrâni și neajutorați. Dar, după câțiva ani, după ce își formase o echipă bine sudată, comisese o fraudă de proporții, jecmănind nobili și negustori. În loc să împartă prada, îi înșelase pe ceilalți, iar când brațul legii ajunsese la el, dispăruse cu bunurile furate, lăsându-și oamenii să fie spânzurați sau deportați.

MacAllister știa toate astea. Îi găsisese pe câțiva dintre supraviețuitori, vorbise cu ei și aflase tot ce era de știut despre omul pe care ei îl numiseră Stăpânul. Dar nimic din spusese lui MacAllister nu-l putea face pe Gabriel să se răzgândească în privința lui Madeline.

– Cu toate astea, o voi păstra. Este cuvântul ei că se va mărita cu mine împotriva cuvântului ducelui că se va mărita cu Knight. Eu am fost primul.

Cu voce îndurerată, MacAllister zise:

– Ar trebui să vă fie rușine să profitați de o tânără disperată să păstreze ultima moștenire de familie care i-a mai rămas.

– Ai crede că ar trebui să-mi fie rușine, nu? Lui Gabriel nu-i era rușine. Era încântat de oportunitate. Taică-său i-a făcut viața un calvar în toți acești ani. Dacă ea are de gând să-și riște viața pentru el, iar eu trebuie s-o las, atunci va plăti pentru grijile pe care mi le pricinuieste... și pentru protecția mea.

– Asta-i o prostie.

– Probabil.

Gabriel nu fusese niciodată un om bun. Până s-o cunoască pe Madeline, fusese un desfrânat, un vânător de zestre, un afemeiat. Apoi, toate ambițiile lui latente se contopiseră în una – să fie soțul ei. De la plecarea ei, nu mai trăise nici măcar un moment din acea dezlănțuire care o atrăsese atât de mult pe Madeline. Se părea însă că era suficientă o privire disprețuitoare a frumoșilor ei ochi, pentru că desfrânatul revenise în forță.

O va avea, și dorea ca ea să știe asta, să se gândească la asta tot timpul. Dorea ca membrului stârnit din pantalonii lui să-i răspundă umezeala dintre coapsele ei. Dorea să știe că, dacă își strecura mâna sub fusta ei și îi atingea buclele fine, acestea aveau

să fie umede de dorința ei... pentru el. În după-amiaza aceea, când o gustase, făcuse un efort uriaș să n-o ținuiască de copac și să n-o posede chiar acolo. Și la naiba cu toți ceilalți!

N-o făcuse pentru că era prea curând și era prea multă lume în jur.

- Ah, asta arată bine!

Gabriel avu nevoie de un moment pentru a-și da seama că valetul lui se referise la eșarfă. O examinează în oglindă.

- Da, arată bine. Dă-mi haina și cuțitul de pus în cizmă. Luând mănua îngălbenită de pe masa de toaletă, o duse la nas și adulmecă slabele mirosuri de piele și de Madeline, apoi zâmbi. Dă-mi voie să mă duc la bal.

Capitolul 13

Thomasin smulse peria de păr din mâna lui Madeline.

- Nu te pricepi deloc la asta.

Madeline detesta să recunoască, dar era adevărat. Thomasin o făcea pe Madeline să se simtă înaltă și lipsită de eleganță în rochia simplă de muselină neagră. Rochia din mătase albă a lui Thomasin era acoperită de o tunică scurtă, din crep de un roz pal, cu mâneci scurte, și avea un corsaj care îi etala în mod admirabil sânii. Numai părul blond lăsat pe spate strica priveliștea perfectă, iar Madeline nu putea face nimic în privința asta. Nu-și putea face nici propriile șuvițe să stea locului, darămite să îmblânzească bogata coamă a lui Thomasin.

- Părul tău pur și simplu pare că nu vrea să coopereze. Poate că ar trebui să încerc cu drotul...

Madeline aruncă o privire nesigură către fierul lung și rotunjit aflat pe plită.

- Nu! Am văzut ce-ai făcut cu noua mea rochie de mătase. N-o să te apropii de mine cu un drot în mână. Suspinând profund, Thomasin se ridică și indică scaunul mesei de toaletă, aflat în fața oglinzii. Stai jos! O să-ți arăt ce vreau.

Madeline se așeză cu o mișcare bruscă.

– Detest să dau greș.

Așa cum dăduse greș după-amiază, când încercase fără succes să-l convingă pe Gabriel să câștige diadema pentru ea.

– Totuși, se pare că ți se întâmplă adesea.

Madeline își mușcă buza pentru a nu da o replică usturătoare. Cum de putea fi atât de dificil un lucru pe care Eleanor îl făcuse întotdeauna să pară atât de ușor? În dimineața aceea, Madeline își petrecuse 15 minute încercând să aprindă focul în șemineu și, în cele din urmă, trebuise să fie chemată Zipporah. Camerista slăbuză a lui Lady Tabard nu crezuse povestea lui Madeline cu amnarul umed și reușise să facă focul din prima încercare. Și mai și făcuse un comentariu insolent.

Cu peria și cu pieptenul, Thomasin aranjă părul negru și lung al lui Madeline.

– Am suspiciuni în privința ta.

– Suspiciuni? Tonul lui Madeline fusese prea strident, așa că îl cobori cu o octavă. Ce fel de suspiciuni?

– Cred că, poate, n-ai fost mereu însoțitoare. Ai fost o lady, iar părinții tăi au murit și te-au lăsat fără mijloace pentru a te putea întreține?

Era o poveste plauzibilă, una la care Madeline își dori să se fi gândit ea însăși.

– Da, așa este. Ai perfectă dreptate!

Thomasin o studie pe Madeline în oglindă cu o expresie foarte ciudată.

– Vreau să spun... da. Mă simt de parcă încă învăț să fiu însoțitoare.

– Nu prea îți iese. Thomasin strânse șuvițele lui Madeline. Te-am văzut. N-ai reușit să stai cu ochii pe mine în după-amiaza asta. Am rămas singură cu Lord Hurth.

– A încercat să facă ceva?

Lui Madeline i s-ar fi făcut rău de la stomac dacă ar fi îngăduit compromiterea unei fete atât de inocente. Thomasin pufni.

— Nici măcar n-a băgat de seamă că nu erai acolo. Era prea ocupat să-mi descrie noile scaune pe care mama lui le-a cumpărat pentru salonul de luat masa de la Hurth. Este băiețelul maică-sii.

Madeline zâmbi.

— Se putea și mai rău. Ar fi putut să vorbească despre cai.

— Am epuizat subiectul cailor săi, rosti Thomasin cu răceală.

— Când v-am ajuns din urmă, i-am spus lui Hurth că era vremea să ne întoarcem.

— Ar fi trebuit să faci asta după primele 15 minute. Dar erai prea ocupată să vorbești cu Lord Campion. Cu mâinile pe umerii lui Madeline, Thomasin o făcu să se întoarcă spre încăpere și îi răsuci buclele în jurul degetului. Cât ne-am plimbat spre plajă, voi doi v-ați certat întruna. Este ceva ce vrei să-mi spui?

— E un bătăran, rosti Madeline.

— Nu, nu este. Are reputația de a fi un adevărat gentleman, dar e distant. Însă, cu tine, este oricum numai distant nu. Chiar și în prezența celorlalți, nu se uită decât la tine, și încă într-un mod total nepotrivit. Thomasin își drese glasul. Tu ai fost motivul pentru care Excelența Sa a rupt logodna cu el?

— Nu! A jucat și a câștigat o avere, iar înclinația lui spre jocul de cărți a ofensat-o atât de mult pe Excelența Sa...

— Asta-i o prostie! În cel mai rău caz, a fost o ofensă minoră, și nici măcar nu e adevărat. Femeia aia spune că el n-a mai jucat niciodată după aceea.

Dacă era adevărat, ce însemna asta? Că binevoise să vină la acest joc nu fiindcă dorința de a juca devenise de nesuportat, ci pentru că îl considera pe domnul Rumbelow o amenințare care trebuia eliminată? Asta făcea din Gabriel un erou. Ar fi prea greu de suportat. Asta ar însemna că trebuia... să-i ceară scuze. Madeline se cutremură.

Alegându-și cuvintele cu grijă, Thomasin spuse:

— Așa încât cred că, poate, mai degrabă te-a iubit pe tine decât pe ea.

Madeline rămase fără grai. Dacă cineva nu cunoștea toate faptele, teoria avea sens.

- Din comportamentul tău față de el, trebuie să presupun că tu nu l-ai iubit.

- Nu, rosti Madeline cu glas slab.

- Asta-i bine. Altminteri, la sfârșitul acestei petreceri, ai fi avut inima zdrobită, pentru că o însoțitoare nu se poate mărita cu un conte. Întorcând-o din nou spre oglindă, Thomasin înfășură părul lui Madeline în jurul pumnului ei și începu să-l fixeze cu agrafe. Dar tu știi asta deja.

- Da, spuse Madeline cu o voce și mai slabă.

- Desigur, Excelența Sa este mult mai atrăgătoare decât tine, dar, după cele zise astăzi de el, că și-a încălcat jurământul, nu e la fel de frumoasă pe dinăuntru ca pe dinafară. Thomasin clătină cu tristețe din cap. Și eu am plăcut-o. Însă nu poți niciodată judeca pe cineva la prima vedere, nu-i așa?

Iritată din nou din pricina lui Gabriel, Madeline răbufni:

- Ducesa a avut un motiv întemeiat pentru a-și încălca jurământul.

- N-am știut că există vreodată un motiv întemeiat. Femeia aia mi-a spus că trebuie să mă gândesc bine înainte de a-mi da cuvântul, pentru că a-l încălca este foarte grav.

Madeline simți nevoia să se răstească din nou, dar... nu putu. Și ea fusese învățată același lucru, iar indiferent cât de mult încerca să-și justifice acțiunile, tot suferea din pricina frământării profunde și, da, a sentimentului de vinovăție. Dacă Gabriel ar ști, ar fi foarte fericit.

- Dar nu-ți face griji din cauza comparației cu ducesa, zise Thomasin. Ești foarte atrăgătoare, mai ales cu această coafură. Te-aș sfătui doar să păstrezi o distanță puțin mai mare când vorbești cu Lord Campion.

- Dacă ar fi după mine, n-aș mai vorbi niciodată cu el.

Dacă ar fi fost după Madeline, n-ar fi plătit prețul cerut de el pentru diademă.

- Vezi? Iarăși te enervezi. Eu îți ofer un mic sfat dezinteresat, iar tu te răstești cu ostilitate. Dacă vrei ca oamenii să nu bage de seamă și, mai important, să nu bârfească despre tine și Lord Campion, va trebui să înveți cum să pari indiferentă.

Nici măcar Eleanor nu îndrăznea să-i țină asemenea predici lui Madeline. Thomasin mai răsuci și mai prinse niște șuvițe.

– Nu cred că sunt singura care ghicește faptul că tu ai fost cauza scenei pe care ducesa a făcut-o la Almack.

Madeline nu știa dacă să nege sau să-i ignore cuvintele. La urma urmelor, dacă tatăl ei nu apărea până la începerea jocului – iar ea începea să devină agitată la gândul că nu va apărea –, avea să plece de-acolo, iar ce gândea Thomasin nu mai conta.

Dar avea s-o întâlnească pe Thomasin în societate, la fel și pe Lord și Lady Tabard. O vor recunoaște. Își vor da seama că își bătuse joc de ei – mai ales Thomasin – și se vor simți răniți. Madeline se încruntă la acest gând. Eleanor o avertizase în privința asta, dar ea n-o ascultase.

Foarte bine. Înainte de a avea ocazia să se întâlnească după aceea, o va căuta pe Thomasin și îi va explica totul. Nu, întâi va căuta dovada că Jeffy nu era un soț potrivit. Va aranja ca Thomasin să primească o ofertă din partea lui Hurth – asta n-ar trebui să fie prea greu din moment ce era la fel de înfumurat ca toți cei din familia lui. Fata va refuza, ceea ce va crea cadrul pentru alte cereri în căsătorie și alte refuzuri. Apoi, Madeline îi va găsi lui Thomasin un soț potrivit și îi va împinge spre căsătorie, iar Thomasin va uita de orice animozitate împotriva ei, și totul va fi bine. Da, Madeline putea aranja bine viața lui Thomasin.

Măcar de-ar putea-o aranja și pe a ei la fel de bine. O aranjase... înainte de a veni la petrecere. Acum, avea nevoie disperată de un alt plan pentru a obține diadema, altul decât să păcătuiască împreună cu Gabriel. Din nou.

– Ți-e rece? întrebă Thomasin. Ți s-a făcut pielea ca de găină.

– Probabil că cineva a călcat pe mormântul meu, răspunse Madeline conform vechii legende, și se gândi cu și mai multă disperare că avea nevoie de un plan.

Totuși, la întoarcerea acasă, aducându-i lui Thomasin apă pentru a se îmbăia, încercând să-i calce rochia de bal și ajutând-o să se îmbrace, Madeline nu avusese nici măcar o clipă pentru ea însăși. Oare când se odihneau însoțitoarele? Madeline se încruntă și mai tare. Data viitoare când va vorbi cu Eleanor, îi va ține o predică

fermă referitor la faptul că nu trebuia să exagereze purtându-i de grijă.

– Vrei să nu te mai încrunți? se răsti Thomasin. Îmi este imposibil să termin când tu te strâmbi în toate felurile, și vrem să isprăvim asta înainte...

Din pragul ușii, Lady Tabard rosti pe un ton cumplit:

– Thomasin Evelyn Mary Charlford, ce faci?

Vreme de o clipă, Madeline închise ochii pentru a-i feri de orbitorul turban auriu cu pene și de rochia asortată, care îi dădeau lui Lady Tabard aspectul unei bucăți de unt mari și rotunde. Totuși, Madeline descoperi că, dacă se uita cu ochii mijiiți, înfățișarea lui Lady Tabard era suportabilă.

Revenind la rolul bine cunoscut al ducesei, îi făcu semn cu mâna să intre.

– Lady Tabard, intrați vă rog și priviți ce mi-a arătat Thomasin. Cea mai minunată... Au! Madeline își masă capul în locul unde Thomasin înfipsese agrafa cu mai multă forță decât era necesar. M-a durut!

Întâlnind în oglindă privirea din ochii îngustați ai lui Thomasin, Madeline își dădu brusc seama că era posibil ca Lady Tabard să nu privească cu ochi buni serviciul pe care i-l făcea Thomasin. Tânăra isprăvi repede și îi făcu semn lui Madeline să se ridice.

– Acum, poți să-mi arăți coafura care îți place ție. După ce Madeline se ridică, Thomasin se așeză în locul ei, explicând: Scuze, mama, pentru întârziere, dar am dorit să-i arăt o coafură domnișoarei de Lacy, iar ea vrea să-mi arate alta.

– Pentru întârziere? Vocea lui Lady Tabard devenise atât de stridentă, încât rănea timpanul. Chiar că ai întârziat. Chiar așa. Repezindu-se spre ele, smulse peria din mâna lui Madeline. Domnișoara de Lacy nu are nici o coafură pe care să ne-o arate. Nu este capabilă să se ocupe nici măcar de a ei.

Cu gesturi vigoase, perie părul lui Thomasin, apoi îl strânse atât de tare, încât ochii fetei se întinseră spre tample.

– Domnișoara de Lacy își poartă părul în stil italian, în neorânduială și parcă bătut de vânt.

Lui Madeline nu-i veni să creadă că Thomasin putea inventa asemenea povești.

– În stil italian? În fața ochilor uimiți ai lui Madeline, Lady Tabard făcu miracole cu câteva agrafe și o panglică. Țasta e un mod politicos de a spune că e prost coafat.

– Eu cred că este atrăgător, spuse Thomasin.

Înșfăcând drotul, Lady Tabard buclă părul în jurul feței lui Thomasin cu o eficiență uimitoare.

– Astăzi, dacă n-ar fi avut pălăria, domnișoarei de Lacy i-ar fi căzut părul pe umeri.

Madeline recunoscă în gând că era adevărat, dar consideră că era mai bine să păstreze tăcerea.

– Gata! Lady Tabard o ciupi pe Thomasin de obraji, apoi o ridica în picioare. Grăbește-te, fetițo, ia-ți mănușile și evantaiul. Deja am întârziat!

– Nu! Atât Lady Tabard, cât și Thomasin se opriră surprinse de îndrăzneala lui Madeline, dar în privința aceasta Madeline era foarte sigură, așa că vorbi cu glas autoritar: Vei fi ultima care va ajunge la bal, Lady Thomasin, și îți vei face o intrare deosebită.

– Dar... dar... bolborosi Lady Tabard, celelalte tinere vor fi atras de atenția domnului Rumbelow!

– Exact. S-au grăbit să coboare de parcă n-aveau altceva mai bun de făcut decât să se gudure pe lângă el. Un bărbat nu prețuiește o femeie decât dacă îi este greu să ajungă la ea. Madeline observă postura cu gura căscată a lui Lady Tabard. Nu-mi spuneți că n-ați jucat cartea aceasta pentru a pune mâna pe Lord Tabard.

Gura lui Lady Tabard se închise brusc.

– O! Ei bine. Se agită netezindu-și cutele rochiei. Așa este.

Satisfăcută că înlăturase alte obiecții, Madeline se răsuci spre Lady Thomasin.

– Te vei opri în pragul ușii până când oamenii te vor observa, apoi vei zâmbi – ai un zâmbet minunat – și vei intra ca și cum ai pluti.

– Dar nu pot să plutesc, rosti Thomasin. Dacă mă voi opri în prag până când oamenii mă vor remarca, o să devin nervoasă.

– Te vei preface că ești calmă. Madeline făcu un gest care imita un val. Gândește-te la o lebedă care plutește senină pe suprafața unui lac în vreme ce, pe sub apă, dă furioasă din picioare.

Cu fruntea încruntată, Thomasin se gândi la asta, apoi dădu din cap.

– Pot s-o fac.

– Sigur că poți. Când vei intra, le vei face cu mâna celorlalte doamne, doar o fluturare ușoară a degetelor, și le vei arunca o privire rezervată domnilor.

Thomasin exersă fluturatură degetelor și privirea.

– Foarte bine, aprobă Madeline. Vei fi imediat potopită cu invitații la dans și va trebui să faci alegeri înțelepte.

– N-a mai fost niciodată potopită cu invitații la dans, zise Lady Tabard cu o voce acră.

– N-a fost niciodată sfătuită de mine. Cu o siguranță zdrobitoare, Madeline continuă: Poate că nu mă pricep eu la coafuri, Lady Tabard, dar știu cum funcționează înalta societate.

Capitolul 14

– Dragă domnișoară de Lacy, ai avut dreptate! Lady Tabard se opri lângă scaunul pe care ședea Madeline, aflat în spatele celor care nu dansau, în spatele doamnelor măritate, lipit de peretele îndepărtat al sălii de bal. Thomasin este frumoasa balului.

Madeline nu subestimă concesiile făcute de Lady Tabard. Putea să jure că femeia spunea foarte rar „Ai avut dreptate”. Cu ceea ce spera să fie o modestie potrivită, Madeline răspunse:

– Mulțumesc, doamnă. Mi-a făcut plăcere să fiu de ajutor.

Lady Tabard arătă spre ringul de dans, unde cuplurile își făceau plecăciuni și își dădeau roată într-un dans popular.

– Cred că domnul Rumbelow o apreciază foarte mult. Este a doua oară când dansează cu draga mea fiică.

– Și Lordul Hurth o apreciază, iar el provine dintr-o familie străveche și foarte respectată. Muzica însuflețită făcea ca piciorul

lui Madeline să danseze singur, pe sub fuste. Lady Thomasin susține că îi este devotată unui tânăr... nu-mi amintesc numele lui, se prefăcu ea.

- Domnul Jeff Radley, rosti Lady Tabard pe un ton sumbru. Un tânăr crai.

- Thomasin îi laudă calitățile.

- Sigur că da. Lady Tabard își coborî vocea. Este tânăr și dansează bine. Și flirtază cu toate fetele care îi ies în cale, iar trei fete au avut parte de declarațiile lui de iubire numai anul trecut. Acesta este motivul pentru care am luat-o pe Thomasin de-acolo. Relația cu el nu este potrivită.

Exact cum bănuise Madeline. Cu generozitate, îi întoarse complimentul lui Lady Tabard.

- Dacă așa stau lucrurile, atunci aveți dreptate, desigur.

- E foarte generos din partea dumitale să spui asta, rosti Lady Tabard cu severitate.

Madeline trebuia să nu mai facă pe ducesa. O irita pe Lady Tabard.

- Pe de altă parte, domnul Rumbelow este incredibil de bogat. Cu evidentă încăntare, Lady Tabard arătă spre sala de bal albatră, plină de flori și însuflețită de pălăvrăgeala a 35 de persoane și de melodii cântate la violoncel, vioară și flaut. Se zvonește că are un venit de 20000 pe an!

Madeline își trugie buzele.

- Serious?

Puse atâtea îndoieli în cuvânt, încât Lady Tabard nu putu să nu observe.

- Nu crezi asta?

- N-am mai auzit de el, iar eu sunt o de Lacy.

- Ei bine... dar... Lady Tabard își umflă pieptul ca o găină bătrână care-și înfoaie penele. Dă un adevărat spectacol cu averea lui și găzduiește acest joc.

- Un spectacol, într-adevăr, dar câți oameni nu cunoaștem care au făcut caz de averea lor, iar acum sunt lefteri? Înainte ca Lady Tabard să poată replica, Madeline ridică o mână. S-ar putea să mă înșel, dar aș vrea să știu din ce familie provine.

- Ei bine... da, ar fi bine. Totuși, sunt sigură că face parte din lumea bună. Însă lui Lady Tabard îi apărură un rid între sprâncene în timp ce o privea pe Thomasin dând ocol încăperii în brațele domnului Rumbelow. Ziceai de Lord Hurth?

Se îndepărtă grăbită, cu privirea ațintită cu fermitate asupra soțului ei.

Madeline se relaxă și începu să-i privească pe dansatori. Lady Tabard nu era o femeie chiar atât de îngrozitoare cum își imaginase inițial. Vulgaritatea ei era incontestabilă, dar știa să privească în perspectivă și probabil că, în sine, ținea la Thomasin. Asta era bine. Lui Madeline nu i-ar fi plăcut deloc să fie nevoită să deoaze planurile unei mame vitrege rele. Punând-o pe Lady Tabard pe traiectoria corectă, Madeline își îndeplinesc datoria față de Thomasin.

Acum, putea să-și facă griji pentru ea însăși. Privi posomorâtă cum Gabriel traversa sala de bal, îndreptându-se spre ea cu o furie în mână. Încă nu reușise să se gândească la o altă modalitate de a recupera diadema, și nici nu găsise un alt lucru pe care să i-l ofere, și care să-l satisfacă la fel de mult - trase adânc aer în piept - cum ar fi făcut-o ea.

- Domnișoară de Lacy, m-am gândit că ați putea dori câteva dintre delicatesele pe care gazda noastră ni le-a pus cu atâta amabilitate la dispoziție.

Cu o plecăciune, Gabriel îi întinse un șervet și farfuria plină cu gustări alese special pentru a-i stârni pofta. Se părea că își amintea ce anume îi plăcea și, cu o sincronizare diabolică, apăruse exact când foamea îi strângea stomacul ca o gheară.

Lucru de care nimănui altcuiva nu-i păsa, căci ei, ca însoțitoare, nu i se permitea să meargă mai târziu la cină, și nici să capete un pahar cu punci, și nici măcar să viziteze camera de odihnă a doamnelor, deși deja o ignorase pe Lady Tabard destul în această privință. Treaba ei era să șadă tăcută și s-o observe pe Thomasin, să fie disponibilă dacă aceasta avea probleme cu rochia și să se asigure că nici un bărbat agresiv nu-i făcea avansuri nedorite. Sarcina asta o plictisea și o obosea, mai ales că adunarea era mică, iar Thomasin se comporta ireproșabil.

Așa că apariția lui Gabriel, atât de frumos și ademenind-o cu mâncare, era un mare ghinion pentru Madeline. Ignorând privirile scandalizate ale matroanelor, acceptă farfuria. Cu o voce studiată și cu un formalism exagerat, rosti:

– Mulțumesc, Lord Champion.

El răspunse cu un sarcasm ceremonios:

– Cu plăcere, domnișoară de Lacy. M-aș putea bucura de plăcerea companiei dumneavoastră în timp ce mâncați?

Arătă spre scaunul aflat alături de ea. Ea le văzu pe matroane răsucindu-și capetele pentru a se holba la ei și lăsa deoparte orice pretenții de maniere elegante. Coborându-și vocea, șuieră:

– Da, da, stai jos și nu te mai foi! Atragi atenția.

Un zâmbet vag îi arcui buzele în vreme ce el se supuse.

– Când ți-e foame, mereu ești țăfnoasă.

– Nu sunt.

Mușcă dintr-o brișă. Răsufierea i se tăie când simți gustul ușor de lămâie și suspină de plăcere.

– În mod evident, m-am înșelat.

Cu o intensitate întunecată, care o făcu să-și întindă șervetul în poală și să-l folosească cu eleganță, o privi lingându-și glazura de pe deget.

Exista un motiv pentru care femeile nu lingeau nimic în prezența unui bărbat – doar că ea nu-și dăduse seama de asta înainte.

– Propunerea ta infamă m-a făcut să fiu nefericită.

Ridicând o sprânceană, el își înclină capul spre doamnele curioase aflate în fața lor.

– Vrei să vorbești despre asta acum?

Ea detesta când el avea dreptate aproape la fel de mult cum detesta că trebuia să fie discretă. Trăgând aer în piept pentru a se stăpâni, îl întrebă:

– Ți place balul?

– E o plăcătiseală afurisită.

Madeline zâmbi. Îl văzuse făcând plimbările obligatorii prin sală cu toate tinerele doamne. Dansase cu cele două tinere Lady Achard, cu trei domnișoare Greene și cu toate cele patru fiice ale lui Vavasseau. Lista părea nesfârșită la această petrecere, care

abunda de tinere îmbrăcate în rochii de culori deschise care fluturau și li se lipeau de trup. Madeline era bucuroasă că el nu se distrase. Totuși, dacă se îndrăgostea de altcineva, nu avea să mai fie interesat de ea.

Nu-și puse întrebări în privința propriilor gânduri iraționale. O privi mestecând o pricomigdală cu aceeași poftă cu care mânca case brioșă.

– Ar trebui să știi că monsieur Vavasseur a susținut că te recunoaște și că ești ducesă.

Madeline înghiți, se înecă și tuși în șervet. După ce își reveni, spuse:

– Am crezut că l-am evitat suficient.

– Se pare că te-a observat în după-amiaza asta, când mă ocărai ca dracu' în drum spre plajă.

– Nu te ocăram ca dracu'!

Și nici n-ar fi trebuit să folosească un asemenea limbaj, iar acuzația lui îi distrăsese atenția de la aspectul esențial, care era:

– Cât de mult s-a răspândit povestea asta?

– L-am auzit spunând asta când m-am întors cu atrăgătoarea lui fiică după ce am dansat.

Cu o încântare afurisită, îl întrebă:

– Care fiică atrăgătoare?

– Poftim?

Păruse sincer debusolat.

– Are patru fiice atrăgătoare. Despre care vorbești?

– Habar n-am, rosti el nerăbdător. Nu mă interesează fetișcanele alea prostuțe, mă interesezi doar tu.

„O!“ Buzele ei alcătuiră exclamația, dar nu avu suflu pentru a-i da glas. Intenționase să-l tachineze, dar el îi tăiase avântul cu fermitatea obișnuită. Satisfăcut că o redusese la tăcere, continuă:

– Cred că am curmat bârfele despre tine. L-am asigurat pe monsieur Vavasseur că am fost logodit cu ducesa și că sigur aş recunoaște-o. Își ridică monoclul și păru să-i studieze pe dansatori, însă Madeline știa că atenția lui era îndreptată asupra ei. Fi-rește, n-am zis că nu ești ducesa, ci că aş recunoaște-o pe ducesă. E de sperat că nu va realiza diferența.

- Pentru că nu putem minți, spuse ea pe un ton sarcastic.

El roti monoclul și o privi prin el.

- Nu. Nu putem.

Iar ea își aminti din nou că dorea ca el să-i facă o favoare. Indiferent de provocare, trebuia să se poarte cu grație. Se pare că el îi citi gândurile pentru că o întrebă imediat:

- Când ai fost în străinătate, câți bărbați ai sărutat?

- Șșșt!

Se uită în jur la matroane și la fetele care nu dansau și care se așezau în fața lor și șopti furioasă:

- Încerci să mă compromiți?

- Deloc. Este o întrebare rezonabilă.

Indignarea alungă înțelepciunea, iar ea întrebă:

- Ce te face să crezi că am sărutat vreunul?

- Te cunosc. Legănă monoclul atârnat de un lăntișor de argint. Câți bărbați ai sărutat încercând să-ți ștergi de pe buze gustul meu?

Era atât de vanitos.

- Mulți. Am avut câte un bărbat în fiecare oraș.

- O, *Madeline!*

Neîncrederea lui o făcu să se înfurie.

- Serios. Așa a fost. Nu ești singurul bărbat căruia îi place să mă sărute.

- Majoritatea bărbaților sunt prea speriați de tine pentru a îndrăzni să încerce. Își legănă monoclul înainte și înapoi, înainte și înapoi. Câți bărbați ai sărutat?

Ea privi hipnotizată legănarea monoclului.

- Zeci.

El făcu un semn dojenitor cu degetul în dreptul nasului ei. Deci, depășise limitele credibilității, din punctul lui de vedere.

- Zece.

- E mai bine.

Nu știa de ce se ostenea să mintă, doar că... ei bine, disprețuia încrederea lui în sine. Trebuia să pună capăt acestei conversații, dar, asemenea unui bulldog, el nu avea să renunțe până nu afla

adevărul. Mâncă o tartă cu mere, își șterse firimiturile de pe degete și își ridică bărbia spre el.

- Cinci.

- Cinci bărbați? Țasta-i adevărul?

Vreme de o clipă, tachinarea din tonul lui o făcu să-și amintească de timpurile în care fuseseră iremediabil îndrăgostiți... și, ca o prostituță, își dori să se întoarcă la ele.

- Patru și jumătate.

Cu un hohot de râs care păru ruginit din pricina folosirii prea rare, el întrebă:

- Ai sărutat un pitic?

- A fost doar o jumătate de sărut. L-am făcut să se oprească. Nu mi-a plăcut. Nu-mi plăcea de el. Avea dinții stricați și fuma trabucuri.

- Draga de tine, o compătimi el.

Nu că ar fi vorbit serios. Buzele lui pline zâmbiră, ochii îi erau verzi precum copacii, iar felul în care o privea o făcu să se simtă amețită și slăbită. Oare cum făcea asta? Cum izbutea s-o facă să uite de bun-simț?

Pe un ton atât de nerușinat, că-i tăie respirația, el întrebă:

- Cu câți bărbați te-ai culcat?

- Ești insolent!

- Cu câți?

Din câteva cuvinte, Gabriel îi dăduse o palmă pasională care o făcu să se îmbujoreze. Puse farfuria pe dușumea, iar când se ridică se prefăcu că roșeața din obraji fusese pricinuită de aplecare.

- Matroanele ne privesc și bârfesc.

- Răspunde și te voi lăsa în pace.

Cum de putuse să creadă vreodată că era îndrăgostită de un bărbat atât de respingător? Uitându-se înnebunită la doamne, se convinge că privirile lor scandalizate erau ațintite asupra ei.

- Cu nici unul. Eleanor nu m-a lăsat.

Madeline nu-și dorise alți bărbați, dar nu avea de gând să-i spună *asta* lui Gabriel. Și se părea că nici nu trebuia.

- Firea ta capricioasă nu te-a lăsat.

Trebuia să descopere o altă modalitate de a pune mâna pe diademă. Un plan îndrăzneț îi veni în minte. Ar putea... dar nu. Ar fi primejdios.

Se uită din nou la Gabriel. El era primejdios. Răsucit pe scaun spre ea, cu un picior sprijinit pe genunchi, materialul de un negru intens al hainei îi sublinia umerii largi și talia zveltă. Frumos, îndrăzneț și plin de însuflețire, era fabulos de dezirabil.

Da, trebuia să pună mâna pe diademă fără ajutorul lui Gabriel, iar dacă singurul mod de a face asta era s-o fure, atunci o va fura.

- După experiența avută cu tine, chiar că sunt pretențioasă.

Gabriel nu păru impresionat de replica ei zdrobitoare.

- Deci, ai sărutat patru bărbați și jumătate și nu ți-a plăcut, și nu te-ai culcat cu nici unul dintre ei. S-ar putea presupune că încă ești îndrăgostită de mine.

- S-ar putea presupune că, din cauza ta, m-am săturat de bărbați pentru toată viața, replică ea. Infantil, impulsiv, iresponsabil.

Buzele lui se strânsură, formând o linie subțire, severă.

- Îl descrii pe tatăl tău, nu pe mine.

- Este vreo diferență între voi?

- Da.

Răspunsul lui sec o făcu să cadă pe gânduri, ca întotdeauna. De ce îl detesta atât de mult pe tatăl ei? De obicei, bărbații îl plăceau. Era un om vesel care juca, bea și se distra cu cei mai buni dintre ei. Și atunci, ce anume avea Lord Magnus de-i repugna lui Gabriel?

Gabriel urmări cum concentrarea lui Madeline, pe care o îndreptase cu atâta grijă către el, se orientă spre tatăl ei. Bărbatul căruia îi păsase atât de puțin de ea, încât o jucase la cărți, îngăduind să fie câștigată de un ticălos, de un american.

- Încă n-a venit, murmură ea și se uită prin sala de bal de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe vârstnicul bărbat masiv și rotofei năpustindu-se înăuntru, bătându-i pe umeri pe ceilalți bărbați, sărutându-le pe obraji pe doamne, și, în cele din urmă, remar când-o pe unica lui fiică, singura lui rudă.

Fără nici o inflexiune a vocii, Gabriel rosti:

– Singurul lucru pe care te poți baza este faptul că nu te poți baza pe el.

– Instinctele lui de jucător n-or să dispară niciodată. În orice altă privință, este...

– După cum am spus, nu te poți baza pe el.

Când Madeline dispăruse, Gabriel jurase că o va avea din nou. Se gândise îndelung la ce greșise și ajunsese la concluzia că fi făcuse prea multe declarații de iubire. Ca să obțină de la ea ce voia, ar fi trebuit s-o lase să fie nesigură în privința afecțiunii lui, să nu știe niciodată ce va face el în continuare.

La urma urmelor, așa făcea tatăl ei, iar ea fi era devotată. Doar din îngrijorare, ea se arată acum de acord cu Gabriel, în legătură cu Lord Magnus.

– Știu. Îmi amintesc... de scrisorile pe care uita să i le trimită intendentului nostru pentru a-i cere să-mi dea alocația ca să pot conduce domeniul. De ocaziile când a promis că va veni acasă de Crăciun, dar nu a apărut.

Se opri brusc, își acoperi gura pentru o clipă, apoi se uită în sala de bal de parcă ar fi fost interesată de flirtul lui madame Vavas seur cu Lord Whittard.

Pentru prima dată, recunoscuse durerea pe care i-o provoca tatăl ei. Gabriel nu subestimă importanța revelației – și nici faptul că ea apelase la el pentru a recupera diadema reginei. Lucrurile evoluau bine.

Cu o voce studiat nepăsătoare, ea spuse:

– Nepăsarea tatei mi s-a părut excesiv de tragică la vremea aceea, până mi-am dat seama că pur și simplu trebuia să aranjez lucrurile astfel încât el să nu-și mai neglijeze îndatoririle față de mine și față de cei care depind de noi.

– Ce ingenios din partea ta.

Gabriel dorea din suflet să-i atingă mâna și s-o asigure că făcuse o treabă excelentă. Dar nu voia ca ea să-și regăsească echilibrul. Dorea ca ea să se gândească la asta, să-și imagineze, să se îngrozească și să-și anticipeze soarta înainte de a o copleși.

– Ai fost plecată patru ani. Cum s-a descurcat Lord Magnus fără tine?

– Am angajat un intendent bun. S-a dovedit a fi foarte potrivit și cinstit. Mă pricep să judec oamenii.

Închise brusc gura, dându-și seama că fie nu-l judecase corect, fie făcuse o greșeală când se despărțise de el. El nu profită de asta. Iar ea era o fată deșteaptă. Știa.

– Ce mai însoțitoare! Vocea stridentă a lui Lady Margerison ajunsese la ei. Necuviincioasă și băgăreată. Ar trebui supravegheată! Gabriel se încruntă la ea.

– Gabriel, trebuie să pleci, dar înainte... Ochiul lui Madeline erau mari și solemni când îl întrebă: Mai devreme. Când ai vorbit despre săruturi... și... și...

– Raporturi intime? completă el îndatoritor.

– De ce mi-ai pus asemenea întrebări insolente?

Ridicându-se, el făcu o plecăciune și se pregăti să se retragă, pentru moment.

– Am vrut să știu dacă valorezi cât diadema.

Pentru câteva clipe, Rumbelow luă o pauză de la dans, conversațiile politicoase și fermecarea fetișcanelor, pentru a cerceta sala de bal. Totul decurgea după cum plănuiise. Oaspeții se relaxaseră în atmosfera familiară a unei petreceri. Tinerele flirtau, prezentându-și nuriile celor mai apropiați și mai bogați gentlemenii, asemenea prostituatelor pe care le întâlneau pe străzi.

Toate cu excepția lui Lady Thomasin, care fugea de Lord Hurth dintr-un colț al sălii de bal în celălalt.

Rumbelow avea să se ducă s-o salveze. Nici pe el nu-l plăcea, așa că avea să fie amuzant să observe cum va reacționa fata când se va vedea prinsă între ciocan și nicovală.

Și jucătorii erau relaxați, acordându-le atenție iubitelor soții și dragilor copii, ca să se revanșeze pentru faptul că, a doua zi, aveau să se închidă în casa văduvei și să joace de parcă sufletele lor ar fi depins de o carte. Când, de fapt, doar portofelele depindeau. Sufletele le erau pierdute de mult.

Câte 10 000 de lire de fiecare, zece jucători – asta însemna 100 000 de lire. Cheltuielile se ridicau la 20 000 de lire, dar ne gustorașii nu puteau pune mâna pe cineva care fugise din țară.

Nu va trebui să mai facă niciodată nimic. Totuși, s-ar putea să facă, doar pentru a nu-și ieși din mână. Zâmbi uitându-se în jur, la oile behăitoare care așteptau să fie tunse. Da, va trebui s-o mai facă, doar pentru a-și dovedi că e în stare.

„Însoțitoarea“ lui Thomasin ședea lângă perete, afișând o expresie care nu putea fi numită decât sfidătoare. Era normal. Campion era pe urmele ei cum urmărește un copoi o cățea. Ea plănuia ceva – Rumbelow și-ar fi dat brațul drept ca să afle ce se ascundea în spatele acelei fațade modeste.

Poate că nu se gândea la altceva decât la veștile pe care monsieur Vavasseur le împrăștiase prin sala de bal. Că era ducesa, nu însoțitoarea. Rumbelow rânji discret. După cum prevăzuse, lucrurile deveneau interesante.

Desigur, ar fi dat multe și pentru a afla ce-i spusese Marele Bill Excelenței Sale. Marele Bill negase că făcuse altceva decât s-o curteze. Fusese întotdeauna un prost, de fapt un prost bețiv, dar niciodată nu se dădea îndărăt de la un jaf sau de la o crimă. Așa că Rumbelow îl ținea în preajmă și îl folosea adesea. Niciodată înainte, Rumbelow nu-l considerase un prost *primejdios*, dar, chiar dacă îi zisese „domnișoarei de Lacy“ ceva care să-i zdruncine încrederea în această petrecere sau în Rumbelow, aceasta nu dădea nici un semn că ar fi așa. Deci, poate, era în regulă.

Și poate că Marele Bill trebuia eliminat după ce treaba asta era dusă la bun sfârșit. Rumbelow suspină. Era greu să-ți iei rămas-bun de la prietenii vechi, dar banii alinau durerea.

Înalt, elegant, extraordinar de calm, Lord Campion stătea de vorbă cu monsieur Vavasseur. Campion avea reputația că era nemilos și că se afla în legătură directă cu Ministerul de Interne englez, organizând apărarea coastei și făcând Dumnezeu știa ce altceva pentru apărarea țării lui – Rumbelow se admiră în oglindă în timp ce zâmbi disprețuitor –, dar Ministerul de Interne nu putea fi interesat de un simplu escroc. Deci, care era *de fapt* jocul lui Campion?

Oricare ar fi fost, ducesa îi distrăsese atenția. Campion știa adevărul despre Lady Madeline. Avea s-o trădeze? Rumbelow nu credea asta. Nu până nu-și va atinge scopul de a face sex cu ea.

Apoi – Rumbelow era sigur –, Campion se va bucura să se răzbune puțin. Cu certitudine, asta ar fi făcut Rumbelow.

Privirea lui se îndreptă spre silueta ei ispititoare. S-o bage în pat ar fi fost plăcut, iar dacă zvonurile erau adevărate, avea și experiență. N-ar fi auzit scâncete de durere din partea ei – cu toate că uneori îi plăceau. În schimb, i-ar fi plăcut să știe că face sex cu o ducesă. Era un gând care merita atenție.

Capitolul 15

Când Madeline deschise brusc ochii, văzu că lumânarea arse-se aproape până la capăt. Își aminti imediat ce trebuia să facă. Să fure diadema.

Ridicându-se fără zgomot, se uită la Thomasin. Fata dormea profund, epuizată de triumful de la bal, unde fusese admirată de domni, care se bătuseră pentru ea, și invidiată de celelalte tinere.

Ducându-se la fereastră, Madeline dădu puțin la o parte draperiile grele. Întunericul de afară era aproape total, îndulcit doar de lumina slabă a stelelor. Zdrențuiți de vânt, norii goneau pe cer, iar jos, totul părea pustiu și tăcut.

Madeline suspină satisfăcută. De la geam se vedea silueta casei văduvei, pătrătoasă și cu două niveluri, în spate și spre dreapta față de Chalice Hall. Nu strălucea nici o lumină la ferestre. Casa aștepta jocul din noaptea următoare – și pe ea, în noaptea aceea.

Scoase pistolul dintr-un colț al cufărului și îl încarcă atentă cu pulbere și cu un glonț. Îl vârî în teaca specială, pe care și-o făcuse din catifea neagră și pe care și-o prinsese la brâu. Nu plănuia să tragă cu el, dar, când cineva intenționa să-și fure propria comoară, o comoară fără îndoială păzită de vreun ticălos, atunci acel cineva trebuia să fie pregătit pentru orice eventualitate.

Dintr-o bucatăică de hârtie, făcu un cornet, îl umplu cu praf de pușcă și îi îndoi marginile de sus. Unul dintre soldații francezi pe care îi cunoscuse o învățase cum să spargă o broască. Considerase

mereu că s-ar putea să-i folosească într-o zi. Bănuia că acea zi venise.

În cele din urmă, vâri în buzunar cremenea și un muc de lumânare, își puse cea mai neagră bonetă a lui Eleanor, una cu bor larg, care îi ascundea fața, și se strecură afară din cameră.

În timp ce se furișa pe coridor, auzi ceasul bătând ora 3 și se consideră norocoasă pentru că nu văzu nici un gentleman ducându-se în vârfurile picioarelor să comită un adulter.

Avu și mai multă grijă când trecu prin fața dormitorului lui Gabriel. Bărbatul păruse mereu să aibă un al șaselea simț în privința intențiilor ei, iar Madeline se îndoia că ar fi de acord cu acțiunile ei. Și că i-ar fi păsat că nu-i dăduse de ales. Ar fi certat-o, i-ar fi cerut să se oprească și probabil că ar fi insistat să-i plătească chiar atunci pentru sarcina pe care nu o îndeplinise.

Încetini pasul. Apoi, porni grăbită mai departe, fugind de ispită cu picioarele încălțate în pantofi de piele. Fusese revoltată de pretenția lui de a-i plăti serviciul cu trupul ei. Încă mai era. Mai mult, ușoara bucurie pe care o simțise când el îi ceruse asta o făcuse să se simtă înjosită. O negase și avea s-o nege până în ziua în care va muri. În adâncurile secrete ale sufletului ei, putea să recunoască faptul că-l dorea pe Gabriel, dar nu avea de gând să fie neajutorată. Experiența amară o învățase nefericirea vulnerabilității, iar timpul o învățase să fie înțeleaptă.

Motiv pentru care, după ce va recupera diadema, nu va pierde timp prețios laudându-i-se lui Gabriel cu izbânda ei. În schimb, măcar de data asta, va face cum ar fi sfătuit-o Eleanor dacă ar fi fost aici, și va fugi cu prada ei. Cu puțin noroc, Madeline avea să plece până la răsăritul soarelui.

Ieși din casa principală printr-o ușă laterală, în mod convenabil lăsată deschisă de vreunul dintre lachei, care se dusese la o întâlnire. Poate că rochia bleumarin a lui Eleanor n-o încânta pe Lady Tabard, dar era admirabilă pentru a o ascunde pe Madeline în timp ce traversa un peisaj necunoscut, având grijă să rămână în umbra copacilor și a spalierelor înalte.

Vântul mirosea a curat și a proaspăt. O trase de fuste cu degete jucăușe, se strecură în spatele ei și o împinse către țelul ei.

Crengile scoaseră un geamăt. Frunzele flutură. Putea distinge formele întunecate pe fundalul întunericului mai slab. Un copac, un chioșc, casa văduvei înălțându-se în fața ei.

Simți o bucurie năvalnică. Dacă acest furt îi reușea, putea recăpăta controlul asupra propriei vieți.

Sentimentul de omnipotență dispăru când dădu colțul și simți miros de tutun. Încremeni, apoi privi în întuneric. Iată! Un trabuc străluci când unul dintre oamenii lui Rumbelow trase din el. Prevăzătoare, se retrase și se gândi.

Domnul Rumbelow așezase diadema în seiful din casa văduvei. Era normal să pună paznici, dar poate că toți paznicii erau afară. Zâmbi mâhnită. Sau poate că nu.

Rămânând în umbrele cele mai adânci, se strecură pe lângă peretele lateral, oprindu-se la fiecare câțiva pași pentru a asculta. Conform experienței ei, oamenii percepeau probleme care nu existau și refuzau să încerce, în vreme ce ea încerca și rezolva problemele care apăreau. În general, dificultățile puteau fi depășite cu puțină îndrăzneală și hotărâre, iar Madeline avea din plin aceste calități. Plus un pistol în buzunar.

Dar mai întâi trebuia să intre. Să spargă broasca sau un geam ar fi fost prea zgomotos, așa că... găsi ușa laterală și apăsă clanța. Ușa se deschise cu ușurință și fără să scârțâie câtuși de puțin.

Se încruntă. Ușa de la Chalice Hall era deschisă. Ușa aceasta era deschisă. Era aproape ca și cum cineva ieșise de la Chalice Hall și pătrunsesese în casa văduvei. De ce? Din același motiv pentru care venise ea? Sau dintr-un alt motiv, mai întunecat? Ei bine, indiferent cine era, avea să aibă o surpriză, pentru că ducesa de Magnus era un adversar redutabil, iar diadema aceea era a ei.

Încet, intră pe vârfuri, așteptându-se în orice clipă să fie înșfăcată. Nu era nimeni. După zgomotul pașilor ei ușori, își dădu seama că încăperea era mare și înaltă, probabil o cameră de lucru, dar draperiile acopereau ferestrele... și era întuneric.

Închizând ușa, Madeline se furișă înăuntru, sperând cu disperare să nu-și lovească gleznele de mobilă. Fără să se grăbească, înaintă pe parchet, apoi pe covor și, obișnuindu-și ochii cu întunericul, zări pe unde să iasă de-acolo. Înaintă în casa

și se întrebă dacă va trebui să folosească mucul de lumânare pentru a găsi seiful. Cu siguranță, trebuia să fie în salonul de joc, dar unde era salonul de joc? În bibliotecă sau în salonul de primire, într-o încăpere spațioasă și luxoasă, unde oamenii puteau să mizeze pe sume uriașe, având iluzia invulnerabilității.

Trecu în camera următoare, care era suficient de mare, dar lipsită de mobilier, așa că o străbătu cu ușurință. În următoarea încăpere, își dădu seama că își atinsese ținta. Mirosul de tutun se simțea în aer. Văzu cinci mese mici, scaune cu spătar drept și fotolii mai mari. Căută seiful. Se lovi cu gleznele de un taburet.

– *Merdel!* șopti ea, dar chiar și șoapta i se păru prea zgomotoasă în tăcerea din casa văduvei.

În cele din urmă, mâinile ei atinseră cutia metalică mare și rece – seiful. Era înalt până la coapsele ei și era făcut din oțel greu, solid. Își trecu degetele peste partea din față urmărind conturul ușii până găsi mecanismul de închidere. Vârî mâna în buzunar și scoase mucul de lumânare...

Undeva în spatele ei, o ușă se trânti. Scăpă lumânarea, o căută repede pe dușumea, o găsi și o vâri la loc în buzunar. Auzi voci bărbătești ridicate din pricină că se certau și încercă să se liniștească punând mâna pe pistol. O lumină străluci pe sub ușă, apropiindu-se. Se ghemui în spatele mesei. Își ținu respirația și speră ca nimeni să nu-i audă bubuitul inimii.

– Îți zic că, toată ziua, oaspeții tăi au dat târcoale, s-au uitat pe ferestre și au încercat ușile, iar eu am văzut pe cineva intrând în casă.

Marele Bill. Madeline îi recunoscuse vocea cu toate că tonul îi devenise din îngâmfat lingușitor.

– Ușa era încuiată. Totul e asigurat.

Vocea domnului Rumbelow se auzi dură și rece. Sprâncenele lui Madeline se ridicară ușor. Ușa era încuiată? Ea nu o încuiase în urma ei. Ce se întâmplase?

– Îți spun...

– Te cred. Se apropiară, iar din tonul lui reieșea clar că domnul Rumbelow era nemulțumit. Dar de ce nu știi cine este? E treaba ta să supraveghezi seiful.

- L-am supravegheat! Oamenii mei sunt afară zi și noapte, dar nu trebuie să fim văzuți de oaspeții tăi simandicoși.

- Așa că, în schimb, stai la taclale cu ei. Domnul Rumbelow nu-și ascunde nerăbdarea. Ar pleca din casa mea și ar lăsa baltă jocul dacă ar ști cine sunteți, și și-ar cere și avansul înapoi.

- Niște lași idioți, murmură Marele Bill.

Bărbații intrară în cameră. Lumina lumânării domnului Rumbelow păru mult prea strălucitoare, așa că Madeline își înclină capul.

- Nu mă interesează scuzele. Dacă te aștepti la o parte din pradă, trebuie să te descurci mai bine. Ghicește. Cine a fost?

Pe întuneric, domnul Rumbelow părea mai puțin aristocratic, aducând mai degrabă cu... Marele Bill. Marele Bill părea îmbufnat.

- Un bărbat.

Un bărbat? Era și un bărbat aici? Ceea ce, având în vedere ușile deschise, părea să aibă sens, dar în același timp sporea primejdia. Domnul Rumbelow probabil că se strâmbase fiindcă Marele Bill se răsti:

- Atât am putut să văd. În caz că n-ai băgat de seamă, camarade, afară e mai întuneric decât în iad.

- Va trebui să căutăm prin casă. Pune-i pe oamenii de-afară să încercuiască locul. Eu o să verific la etaj și jos. Pune pe cineva să păzească ușile, ca să-l prindă când fuge.

- Să-l împuște? întrebă Marele Bill.

- Mai întâi, lasă-mă să vorbesc cu el. S-ar putea să fie doar unul dintre nobilii ăia idioți și să încerce să aranjeze jocul.

Marele Bill râse răgușit.

- De parcă asta ar conta.

Domnul Rumbelow chicoti și rosti pe un ton amabil:

- Da.

Apoi Madeline auzi o bufnitură și un sunet de parcă cineva se sufoca, iar domnul Rumbelow mârâi:

- Sau s-ar putea să ne facă un mare necaz.

Madeline se uită peste marginea mesei. Domnul Rumbelow îl ținea pe Marele Bill de gât, ținut de perete, cu brațul ca un drug

peste gât. Lumina lumânării dădea chipului domnului Rumbelow o frumusețe demonică... sau era expresia lui, intenția lui?

- Să nu-i subestimezi niciodată pe ticăloșii ăștia. Unii dintre ei sunt deștepți. Unii dintre ei sunt onorabili. Unii sunt ambele, dar majoritatea m-ar jefui și s-ar lăuda cu asta de la o distanță sigură.

Marele Bill horcăi. Domnul Rumbelow îi dădu drumul, iar acesta se prelinse pe lângă perete.

Domnul Rumbelow nu lăsase pistolul din mână. Îl aținti spre nasul Marelui Bill.

- Să nu uiți niciodată cine e șeful!

- Nu, icni Marele Bill. N-o să uit.

Deși încă ținea o pușcă sub braț, arăta ca un derbedeu oarecare. Madeline avusese de-a face cu mulți în timpul călătoriilor ei. Erau periculoși, dar se putea descurca totuși cu ei. Oamenii inteligenți, oamenii răi, precum domnul Rumbelow, erau cu adevărat primejdioși.

Cine era domnul Rumbelow? Ce plănuise? Aceste întrebări nu păruseră niciodată mai importante. În vreme ce ei se îndepărtau pe coridor, iar lumina lumânării domnului Rumbelow păli, ea se ridică încet. Trebuia să descopere ce se petrecea acolo. Dar mai întâi trebuia să iasă, iar dacă oamenii aceia păzeau ușile, asta avea să fie...

Cineva o înșfăcă de braț. Ea icni, dar, înainte ca sunetul să-i scape din gură, mâna unui bărbat i-o acoperi. Ea lovi puternic cu cotul, nimerindu-l pe individ în coaste.

El gemu. Apoi Gabriel șopti cu sălbăticie:

- Ce dracu' cauți aici?

Capitolul 16

În vreme ce Madeline își recăpăta răsufierea, un gând îi trecu prin minte - aproape că îl prefera pe domnul Rumbelow cu pistolul lui. Îndepărtându-și mâna lui Gabriel de pe gură, șopti:

– Am venit să... ăăă...

Apoi, își dădu seama că nu-i datora nici o explicație lui Gabriel.

– Ce cauți aici?

Încă ținând-o de braț, o trase pe coridor și o împinse în altă cameră, chiar mai întunecată decât sala de joc. Auzi scăpăratul slab al amnarului său, văzu scânteile, iar în cele din urmă, o lumânare se aprinse.

O făcuse mult mai ușor decât ea, dar nu avu decât o clipă pentru resentimente, fiindcă apoi văzu chipul lui furios. Și chiar că era furios. Purta o cămașă neagră, pantaloni negri și cizme negre. Buzele îi erau o linie subțire și dură, ochii îi erau îngustați și aveau o strălucire cumplită.

Ea simți o ușoară urmă de milă pentru domnul Rumbelow – dacă își imagina că putea câștiga în fața lui Gabriel, avea să aibă o tristă surpriză.

– Ce cauți aici? o întrebă Gabriel din nou.

Ea se gândi că ar trebui să înceteze să-l compătimizească pe domnul Rumbelow și să înceapă să-și facă griji pentru sine. Îl mai văzuse o dată pe Gabriel arătând astfel, în timpul scenei rușinoase pe care ea o crease la Almack –, iar rezultatele fuseseră dezastruoase. Pentru trupul ei, care învățase atât de multe, atât de repede. Pentru mintea ei, care abia dacă mai avusese vreo clipă de pace după noaptea aceea.

Cochetă cu gândul de a minți, dar nu o făcu. Ea era ducesa de Magnus. Deși își încălcaseră cuvântul. Nu avea să mai adauge încă o minciună.

– Am venit să fur diadema. Iar tu ai impresia că este o idee bună să aprinzi o lumânare în timp ce domnul Rumbelow caută prin casă, iar oamenii lui se află afară?

– La naiba, femeie!

Gabriel luă lumânarea și o folosi pentru a aprinde trei candelabre, fiecare cu câte patru lumânări. După întunericul de până atunci, atât de multă lumină o făcu pe Madeline să se simtă expusă și agitată.

Ea și Gabriel se aflau într-un dormitor mic, dar luxos – probabil, al văduvei, indiferent cine o fi fost ea. În contrast cu lipsa

de bun-gust a restului proprietății, această încăpere era frumos decorată, cu mobilier de modă veche elegant și delicat. Pereții erau vopsiți cu auriu, iar draperiile grele de culoarea smaraldului acopereau ferestrele. Câteva sticle din cristal se aflau pe suprafața lustruită a unui bufet, iar patul cu baldachin era făcut și aștepta să fie ocupat.

Gabriel dădu din cap de parcă ar fi fost foarte satisfăcut, apoi o înșfăcă pe Madeline și o răsuci, lipind-o cu spatele de unul dintre stâlpii patului. O cuprinse în brațe.

- Ce faci? Încercă să se desprindă. N-avem cum să scăpăm. O să fim prinși. Ideea este să-i facem să creadă că ne-au prins făcând ceva ce doream să ascundem. Ceva cu care să ne poată șantaja.

Ea știa foarte bine ce voia el să spună. Nu era genul de femeie care să pretindă că nu înțelesese. Știa chiar că nu conta pe cine văzuseră oamenii domnului Rumbelow sau a cui era vina că ea și Gabriel se aflau acolo. Ce conta era să scape fără a fi prinși, fără a trebui să explice tuturor cine era ea și de ce se prefăcuse că era altcineva - să scape fără a deveni una dintre victimele Marelui Bill. Cu mișcări repezi, își scoase boneta și o aruncă spre un scaun.

- Foarte bine. Sărută-mă și fă să pară real.

El se uită la ea și zâmbi. Nu afișă acel rânjet șfichiuitor, care exprima amuzament și batjocură, ci un surâs ce părea aproape drăgăstos, aproape admirativ.

- Așa am să fac. Dar nu încă. Rumbelow nu s-a apropiat încă.

Ceea ce însemna că Gabriel nu avea s-o sărute până nu era necesar?

- Ai ajuns să te apropii de seif? murmură el.

- Tocmai atinsesem încuietoarea când am văzut lumina domnului Rumbelow. Era dispusă să răspundă la întrebările lui Gabriel, dar îi va cere să-i răspundă și el. M-ai urmărit?

- Nu. Te-a văzut cineva?

- Nu, dar se pare că te-au văzut pe tine.

- Ce ghinion! Își înalță capul ca și cum ar fi ascultat. Se auzeau pași deasupra, dar nimic altceva nu mișca. Coborându-și din nou privirea spre ea, o întrebă: Îți amintești seara în care ne-am

cunoscut? Mi-ai acordat două dansuri unul după altul, iar îndrăzneala ta a stârnit o rumoare oribilă, dar, până la sfârșitul serii, toți au știut că eram destinați să ne căsătorim.

De ce îi vorbea în felul acesta? Pe tonul acesta pătrunzător și sexy, care o tulbura – iar ea nu voia să fie tulburată. Nu în condițiile în care el îi putea simți fiecare respirație și fiecare tremur al trupului.

– În mod evident, s-au înșelat.

El o strângea delicat de talie, dar atât de ferm, încât ea știa că nu s-ar putea desprinde. Și unde să se ducă? Spinarea îi era lipită de stâlpul patului, ușa se afla la kilometri depărtare, Gabriel era capabil să se miște cu o iuțeală fantastică, iar un bărbat înarmat umbla pe coridoare. Știa că era neajutorată. Dar...

– Dacă nu ai de gând să mă săruți acum, de ce trebuie să stăm atât de aproape unul de celălalt?

– Pentru că așa vreau. Vocea lui Gabriel fusese la fel de caldă și de liniștitoare ca un foc trosnind în șemineu într-o zi de iarnă – și la fel de înșelătoare. Pentru că focul și arde, nu doar dă căldură, iar în această stare de spirit, Gabriel avea o sălbăcie amenințătoare pentru următorii lor... și pentru ea. Maddie, îți amintești seara în care ne-am furizat în grădină la petrecerea lui Lady Crest?

– Te lași copleșit de amintiri, Gabriel? îl tachinea ea, însă își amintea bine. Credeam că disprețuiești amintirile legate de mine.

– Să le disprețuiesc? Nici un bărbat în viață n-ar disprețui amintiri legate de tine. Te-am simțit în brațele mele. Zâmbetul acela încă îi juca pe buze, trimițându-i fiori neplăcuți pe șira spinării. Erai tânără, erai aprigă și frumoasă, atât de sigură pe tine, încât m-am așteptat să descopăr că un alt bărbat te învățase cum să iubești.

Ea se foi neliniștită.

– Nu!

Și se blestemă că recunoscuse adevărul pe care nu-l admisesese niciodată.

– Știu.

Deci, nu conta.

– Mi-am dat seama când te-am sărutat. Ai fost atât de nerăbdătoare și de ciudată.

Și ea își amintea. Dorise să-i arate imediat că era a lui, dar nu știa nici măcar lucrurile elementare. Îl sărutase cu buzele ținute și strânse, și tremurase în pantofii din piele.

Acum știa – el îi recunoscuse neîndemânarea.

– Ce proastă am fost!

– Nu. Doar foarte tânără. Tinerețea se vindecă întotdeauna cu timpul. Însă nimic nu vindecă prostia. Trăgându-i capul pe umărul lui, îi oferi un moment de pace. Când mă gândesc la ce a fost, îmi amintesc mărșul, arogantul sentiment de triumf că eu aveam să fiu primul.

Ea încercă să se îndepărteze de el, respingând consolarea. Respingându-l pe el.

– Ce măgar ai fost! Ești.

– Da.

Recunoscuse asta fără pic de rușine. Dar acest joc putea fi jucat și în doi. Pe un ton batjocoritor, întrebă:

– Cine a fost prima ta femeie, Gabriel?

– Nu contează. Îi mângâie cu dosul degetelor obrazul, apoi le vârî în părul ei și îi ridică fața spre a lui. Tu ai fost ultima.

Inima ei zvâcni auzind această declarație. Apoi, el o sărută, iar ea nu avu vreme să se gândească la mândrie sau la demnitate. Gabriel puse stăpânire pe mintea ei luându-i în stăpânire buzele – infometat, gustând-o nerăbdător, mușcând-o ușor, de parcă îi considera gura un ospăț așternut special pentru el.

Preț de o clipă. Fiindcă ea nu răspunse, el se retrase. Poate că, de fapt, nu dorise cu adevărat s-o sărute. Poate că toate aceste aduceri aminte fuseseră modul lui de a se convinge să facă ceva ce considera că era dezagreabil.

Ea răsese ușurel. Nu, el o dorea încă. Dorea s-a amețească, o dorea atât de mult, încât parcă era un lup uriaș care își curta perechea. Ochii lui străluceau, dar vocea îi fu blândă când întrebă:

– Îți amintești când ne sărutam în biblioteca lui Lord New-castle, iar tu m-ai împins pe biroul lui?

Da, își amintea, dar acum mâinile ei îl simțeau altfel, deși totuși la fel – ferm, puternic, cu o căldură care îi mocnea sub piele. Degetele ei alunecară pe umerii lui largi, căutând conturul mușchilor și al osului... căutându-l pe bărbatul pe care îl cunoscuse atât de intim. Se afla acolo, dar era diferit – mai mare, mai dur, cu o cruzime pe care n-o simțise înainte. În clipa aceea – și poate niciodată – cruzimea aceea nu era îndreptată împotriva ei. Dar uneori, cu o privire, cu o expresie batjocoritoare, acest bărbat o înspăimânta.

Cândva, ar fi spus că nimic n-o înspăimânta. Dar acum nu mai era atât de proastă. Bărbații înarmați, bărbații cu un trecut violent, bărbații deprinși cu moartea și suferința – domnul Rumbelow și Marele Bill – o înspăimântau. Nu subestima pericolul situației în care se afla. Doar Gabriel, bărbatul pe care îl părăsise, se afla între ea și moarte.

Gabriel avea s-o salveze. Însă Gabriel avea motive să-și dorească răzbunarea. Îi privi chipul luminat de strălucirea blândă a lumânării, dar era tot colțuros și dur.

- Or să ne împuște?

Brațele lui se încordară.

- Îmi doresc să te fi gândit la asta mai devreme și să fi rămas în dormitorul tău.

- Aș fi făcut-o dacă mi-ai fi promis că o să câștigi diadema pentru mine fără să-mi ceri o răsplată atât de revoltătoare.

- E revoltător? Că ți-am cerut să te culci cu mine în schimbul diademei reginei? Mâinile lui coborâră încet pe spinarea ei. Nici vorbă. Cine muncește merită o plată pe măsură.

- Tu nu muncești. Tu...

Ezită preț de un moment crucial.

- Vrei să spui că sunt un jucător. Aplecându-se pentru a-i vorbi la ureche, zise: Sau poate că sunt... un conte dintr-o familie străveche și respectată. Sau poate că sunt... fostul tău logodnic. Cu fiecare cuvânt, vocea lui devenea tot mai profundă. Sau chiar... amantul tău.

Ea îl lovi în piept.

- S-a întâmplat doar o dată.

– Într-o singură noapte, o corectă el. M-am oferit să câștig diadema pentru tine dacă pleci de-aici, dar ai refuzat. Acum e prea târziu. Apoi, în timp ce mâinile lui rătăceau pe trupul ei, expresia de pe chipul lui deveni surprinsă. Dumnezeuule, Maddie, ce-i asta?

Îi desprinse pistolul de la brâu.

– O armă.

– Știi asta, rosti el iritat. Ce faci cu ea?

– Am luat-o ca să mă apăr.

– Cu un pistol? Un glonț? De acești oameni?

– Dacă aș fi luat zece pistoale, ar fi fost prea greu de cărat. Ce om absurd! În fond, tu ce ai pentru a te apăra?

– Un cuțit în cizmă și unul în mânecă. Examină capitonajul care dădea tecii rezistență, modul în care interiorul era alcătuit pentru ca pistolul să stea în siguranță și modul în care exteriorul ascundea ce se afla înăuntru. Foarte elegant. Foarte practic.

Deși nu-i plăcea să recunoască, aprecie admiratia lui.

– Mulțumesc.

– Nimeni nu și-ar da seama că ai un pistol.

– Oricum, nimeni nu se așteaptă ca o lady să aibă așa ceva.

Îi îngădui să-i ia pistolul și teaca.

– De ce nu l-ai pus în săculeț? Sau în manșon?

Le piti sub pat.

– M-am folosit de amândouă, dar uneori vreau să am mâinile libere, cum a fost în noaptea asta.

Domnul Rumbelow ajunsese chiar deasupra lor. Își ridică privirile spre tavan, de parcă ar fi putut să-l vadă – sau el să-i zărească pe ei. Erau în primejdie. Știa asta, doar că nu știa cât de gravă era situația.

Gabriel o strânse din nou în brațe. Pulsul ei se accelerează – probabil că zgomotul pașilor domnului Rumbelow o speriasse.

– Mereu ai cuțite la tine? îl întrebă pe Gabriel.

– Cel puțin unul.

Fascinată de această nouă latură a lui, îl întrebă:

– Și înainte, la Londra?

– Întotdeauna. În caz că apare vreo primejdie.

- Ce fel de primejdie?

- Tâlhari. Iar acum... francezi. Tu ai mereu arma la tine?

- Dacă simt nevoia și dacă e posibil s-o am fără să bage cineva de seamă.

- Ar fi bine s-o ai la tine cât mai mult posibil pentru tot restul petrecerii.

Ea vru să-l mai întrebe ceva, dar el puse un deget pe buzele ei.

- Trebuie să ne concentrăm asupra dilemei de-acum. Va fi cazul să-i convingem pe Rumbelow și pe oamenii lui că suntem amănți.

Inima ei bătu mai tare, apoi se opri.

- Nu pot face asta!

El zâmbi din nou, dar, de data aceasta, îi aruncă zâmbetul care îi devenise atât de familiar în aceste ultime două zile.

- Nici chiar dacă alternativa este moartea?

- Ai un fel de a vorbi...

Și un fel de a o înspăimânta.

- O să-i păcălim. Amintește-ți de scandalurile pe care era să le provocăm. Mă temeam că sărmana Eleanor se va epuiza încercând să țină pasul cu noi.

- Dintr-un motiv întemeiat.

Madeline se foi, încercând să slăbească strânsoarea lui.

- Potolește-te! Cu o voce joasă, pătrunzătoare, o întrebă: Îți amintești ce ți-am spus când am plecat în acea dimineață?

Dacă își amintea? Detesta cuvântul „amintire”. Își amintea, ba chiar fu copleșită de un val de amintiri.

„Aplecându-se spre pat, o privise în ochi.

- Data viitoare, tu vei veni la mine.

În vreme ce lumina zilei se furișa în cameră, o senzație de înfrângere părea să o sufoca.

- Nu, nu voi veni.

Vocea lui joasă vibrase de intensitate.

- Vei veni pentru că nu ai de ales. Pentru că eu fac parte din trupul și sufletul tău, iar tu ai nevoie de mine la fel de mult ca de aerul pe care îl respiri și ca de vântul din părul tău.

O înspăimântase – nu fiindcă crezuse că-i va face rău, ci pentru că se gândise că avea dreptate.

– Nu!

– N-ai decât să crezi ce vrei. Dar vei veni la mine.“

Așa că se ferise de tentație fugind pe bătrânul continent cu o lașitate – sau înțelepciune – fără seamăn.

El își înalță capul și ascultă, apoi se aplecă spre ea ca un mascul încercând să-și protejeze femela. Ca un iubit încercând să-și protejeze perechea.

– Rumbelow este în capul scărilor. Gabriel avea o expresie extrem de ciudată pe chip – nu acel rânjet ca de rechin, nici surâsul afectuos, ci un zâmbet anticipativ care o făcu să-și dorească să dea un pas îndărăt. În noaptea asta, te voi proteja. Dar în privința înțelegerii – trebuie să te decizi.

Ea nu se putea îndepărta. Era lipită de stâlpul patului.

– Poftim?

– Alege! Plătești în clipa asta prețul pe care ți-l cer, iar mâine, voi câștiga diadema și ți-o voi da. Refuzi, iar diadema nu va mai fi niciodată a ta.

Capitolul 17

– Ți-ai pierdut mințile? Madeline își puse mâinile pe umerii lui Gabriel și îl împinse. Tata s-ar putea să sosească mâine.

– S-ar putea, recunosc Gabriel cu ușurință. Și va folosi diadema ca miză, iar moștenirea ta de familie va fi pierdută.

– Asta dacă nu-l conving să renunțe.

Lucru pe care avea să-l facă.

– Dacă reușești.

În mod clar, Gabriel nu avea încredere în puterea ei de convingere.

– Și după ce-l voi convinge să nu joace, nu voi mai avea nevoie de tine. Mi-ai propus un târg infam, Gabriel. Infam!

- Da.

Își trecu degetul mare în jurul sfârcului ei, cu o mișcare lentă, delicată. Dându-i mâna la o parte, ea rosti:

- Nu face asta!

Dar fiorul familiar îi se prelinse pe șira spinării. Acea slăbiciune de nestăpânit îi înmuie genunchii. Acesta era Gabriel și, ca întotdeauna, simplul fapt de a se afla în apropierea lui o făcea să-și dorească mai mult decât era cuviincios. Făcea ca dorința ei să fie... insuportabilă.

El îi masă mușchiul încordat de deasupra claviculei.

- Asemenea unui jucător bun, trebuie să-ți cumpănești șansele și să decizi care va fi următoarea mișcare.

Pieptul ei se ridică și coborî în timp ce se uita la el, îl studia... își cumpănea șansele. Avea tatăl ei să sosească la vreme? Poate. Probabil. Dar dacă nu venea... putea recupera diadema reginei printr-un simplu act.

- Infam, murmură ea din nou.

Îl auzea pe domnul Rumbelow coborând scările și aproape speră că va apărea și că o va salva... împușcându-l pe Gabriel. Dar aceea n-ar fi fost o salvare. Nu era chiar atât de nebună, încât să creadă asta. Iar ei trebuiau să creeze scena înainte de apariția lui Rumbelow.

- O să ne sărutăm? Dacă da, trebuie să începem.

Aparent în largul lui, Gabriel se lipi de ea.

- Mai întâi, trebuie să faci o alegere.

Omul era nebun!

- O să fim prinși.

- Alege!

Ea își menținu vocea coborâtă, dar indignarea vibra din toată ființa ei.

- S-ar putea să nu câștigi.

- Chiar și cei mai buni jucători pot avea ghinion, admise el.

Dar nu și Gabriel. El avea mai mult decât noroc. Ea îi cunoștea prea bine viclenia și mintea ascuțită ca briciul. Încercă să fie rezonabilă. El o încolțise în mai multe privințe.

De fapt, ce conta? Se mai culcase cu Gabriel. Deja îl văzuse gol, deja fusese al ei, iar ea fusese a lui. Nu era ca și cum ar fi fost virgină. Doar... aproape virgină.

Își întoarse capul și se uită la ușa parțial deschisă. O ușă care părea la kilometri și ani distanță de ea.

Dar să se culce cu... nu, să *păcătuiască trupește* cu Gabriel, pentru că asta era de fapt, după ce petrecuse patru ani lungi încercând să-l uite... Patru ani lungi în care își amintise felul în care o înșfăcase, o sărutase, îi ignorase protestele. În care își amintise felul în care se înfuriase pe el. Acea furie se transformase în pasiune. Acea pasiune devenise o nevoie sălbatică de a fi satisfăcută, iar el fusese încântat s-o satisfacă. Durerea penetrării lui fusese intensă, dar trecuse repede. Plăcerea pe care o silise s-o simtă o marcase, o bântuise, revenise iarăși și iarăși.

Iar acum, el dorea ca ea să simtă din nou acea plăcere? Va avea nevoie de alți patru ani pentru a uita această noapte?

- Alege!

Neînduplecat în exprimare și atitudine, el îi cerea un răspuns. Avea de ales... dar nu prea. Fiindcă Gabriel avea dreptate. Singurul lucru pe care se putea baza în privința tatălui ei era că nu se putea baza pe el.

- Bine, se răsti ea.

- Bine ce?

Îl auzi pe Rumbelow deschizând prima ușă de pe coridor.

- Gabriel, vine!

Cu o regretabilă lipsă de îngrijorare, el insistă:

- Spune-mi cu ce ești de acord.

De fapt, dorea să știe dacă ea înțelesese toate implicațiile deciziei luate. Șopti nemulțumită:

- O să mă culc cu tine, iar dacă tata nu sosește, vei câștiga diadema pentru mine, prin orice mijloace.

- O să te culci cu mine atâta vreme cât îți voi cere? Vei veni de bunăvoie în patul meu, acum, înainte de a-ți fi câștigat diadema, și după aceea, cât timp voi dori să te am?

Ea își îndreptă trupul atât de repede, încât aproape că îl lovi în bărbie cu capul.

– Nu așa ne-a fost înțelegerea.

– Nu este înțelegerea pe care ți-am propus-o prima dată. Dar pe aceea nu ai acceptat-o.

Ei îi veni să bată din picior, dar ar fi fost un gest imatur... iar Rumbelow pornise spre ușa lor.

– Nu-i cinstit!

– Viața nu-i cinstită, iar cel care are atuurile pune condițiile. Gabriel o lămuri cu amabilitate: Iar acela sunt eu.

– Știi cine are atuurile! Dar cum rămâne cu poziția mea în societate? Cum rămâne cu domnul Knight? Dacă accept asta, nu m-aș putea mărita niciodată, de teamă că o să invoc condițiile tale mizerabile. Arată spre ușă și îi aminti: Iar omul acela are un pistol.

– Îți promit că voi fi discret, iar poziția ta în societate nu va fi afectată. Îți promit că, dacă nu rezolvi tu cu domnul Knight, o voi face eu. Și îți promit că, atunci când îți vei face legămintele cununiei, înțelegerea noastră se va încheia.

Printre aceste promisiuni se ascundea o capcană, dar, deși o căută, nu-și dădu seama în ce consta. Își cumpănise șansele, decisese că acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea face, așa că de ce să obiecteze inutil pentru că el dorea mai mult decât se așteptase ea? Existau modalități de a-l evita.

Desigur, ea mai fugise o dată, așa că el va fi atent să nu fie păcălit. Se uită la el – oacheș, puternic, neîndurător și atent. Avea o răfuială cu ea și o dorea. O combinație fatală. Așa că va trebui să se gândească la un alt plan pentru a scăpa de el.

– Bine, va fi cum dorești.

El nu remarcă nota sarcastică din glasul ei.

– Promiți că va fi cum doresc?

– Dacă te îndoiești de cuvântul meu...

– Dintr-un motiv întemeiat.

– ... atunci ce rost are să-mi smulgi o promisiune?

– Vreau să văd ce ai învățat în patru ani de exil. Vreau să aflu cine ești.

Asta sună a amenințare mai mult decât orice altceva spusese până atunci.

- Știi cine sunt.

- Știu cine ai fost - o femeie plină de pasiune și foc, prea înspăimântată de faptul că mi te-ai dăruit. Tot așa ești și acum, Madeline? Sau te-ai maturizat și ai devenit femeia care poți fi?

- Asta-i o prostie. „Este înfricoșător.“ Aș putea zice același lucru despre tine.

- Ar fi adevărat. N-am câștigat acea avere din dragoste pentru tine. Am câștigat-o pentru a-mi salva mândria, ca să nu depind de tine. Ce cuplu de lași suntem!

Ei nu-i plăcu asta. El părea să fi privit dincolo de evenimentele petrecute cu patru ani în urmă, găsind motivele din spatele lor.

Să-i poarte ranchiună era mai ușor. Furia pe care o cultivase o menținuse puternică. Nu avea să facă o altă greșală atâta vreme cât se concentra asupra păcatelor lui Gabriel, fără să încerce absolut niciodată să privească lucrurile din perspectiva lui. Dorea ca acea conversație să se încheie. În clipa aceea!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriel, Rumbelow aproape că a ajuns aici!

- Așa este.

În cele din urmă, îi oferi lui Gabriel ce își dorea acesta.

- Îți promit că voi face tot ce dorești... în pat.

- „În pat“ nu este formularea corectă. O privi cu pleoapele pe jumătate coborâte. Din punct de vedere sexual. Promiți că vei face tot ce îți cer... din punct de vedere sexual?

Ea încuviință.

- Spune-o!

Ea își dădu seama ce făcea el - dorea s-o determine să rostească vorbe pe care o lady nici măcar n-ar fi trebuit să le cunoască.

Iar acesta era doar începutul. Dar ea avea să treacă prin acest chin cu demnitatea intactă. Nu se va trăda pe sine. Cu siguranță, incertitudinile ei erau îngropate suficient de adânc pentru a nu fi descoperite.

- Promit că voi face tot ce-mi ceri... din punct de vedere sexual.

Rochia îi căzu de pe umeri. El o deschise cu mult înainte ca ea să-i accepte condițiile.

Înainte ca ea să apuce să facă și altceva decât să icnească și să apuce partea de sus a rochiei, el îi cuprinse talia cu un braț, îi ridică fustele cu o mână și o sărută cu patima unui îndrăgostit îndelung respins. Dincolo de bruschețe, pasiunea lui era reală, iar când el își împlântă limba în gura ei, ea se opuse copleșitoarei senzații de invadare. Apucându-l de păr, trase cu putere.

El mârâi și își puse mâna pe coapsa ei, ridicându-i piciorul pe talia lui.

Ea auzi un chicotit triumfător din pragul ușii. Domnul Rumbelow râdea de ei! Umilită, încercă să-l împingă pe Gabriel.

Umerii lui încovoiați îi ascundeau fața de privirea domnului Rumbelow. Când Gabriel își întoarse capul spre ușă, ea văzu că ochii lui ardeau.

– Ieși de-aici!

Vocea îi fusese guturală, amenințătoare – și, aparent convins, domnul Rumbelow râse din nou. Apoi, Madeline îi auzi pașii re trăgându-se rapid.

Gabriel o sprijini din nou de stâlpul patului. Ea își apucă rochia care îi aluneca spre picioare.

Îndreptându-se spre ușă, el o trânti cu atâta putere, încât peretele se zgudui.

– Gabriel! rosti ea sufocată.

– Ei știi că suntem aici.

În timp ce se întoarse spre ea, pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune. Buzele îi erau ușor întredeschise, și respira cu putere. Mâinile îi erau îndoite de o parte și de alta a corpului. Îți lăsa o impresie nedefinită de amenințare și excitare.

– Ticăloșii pot foarte bine să afle că nu dau doi bani pe ei, pe armele lor și pe amenințările lor.

Ea aproape că putu zări licărirea căldurii din jurul lui și ar fi fost în stare să jure că era gata să atace pe cineva. Pe ei... sau pe ea.

Ei bine, nu pe ea. Nu dacă putea face ceva ca să-l împiedice. Pe o voce lipsită de orice emoție, îl întrebă:

– Cum mă vrei?

Izbucnirea lui de agresivitate nehibzuită se stinse... dar nu și excitarea. Încă respirând greu, își încrucișă brațele la piept și își ridică bărbia.

-Adică... să-ți spun cât de mult, cât de tare, cât de repede... de câte ori?

-Da.

Pentru a se putea înarma cu indiferență și resemnare.

Cu un zâmbet leneș, care exprima o satisfacție foarte masculină, el o privi începând cu picioarele până ajunse să se uite în ochii ei.

-Te vreau în toate felurile posibile.

Inima ei zvâcni. Cum făcuse asta? Cum de-și transformase ostilitatea față de domnul Rumbelow într-o patimă care o făcea să se gândească la sărutările adânci, întunecate și impetuoase, care duraseră o noapte întreagă și care îi acoperiseră tot trupul? Ar fi trebuit să se întărească, să se pregătească să-și facă datoria și să se gândească la Anglia. În schimb, simțea că se umezește între picioare și își încleștă mâinile pe corsaj.

Întorcându-se la ușă, el răsuci cheia, trase un scaun pe care îl propti sub clanță și își îndesă batista în gaura cheii.

-Suntem captivi aici. Din câte îl cunosc eu pe Rumbelow, oamenii lui cu siguranță patrulează înarmați pe coridor. Nu putem pleca.

Prinși în cursă nu doar de către un bărbat și de o promisiune. Prinși în cursă din cauza ghinionului, a sortii și a unei gazde lipsite de moralitate și cu un trecut criminal.

Gabriel se îndreptă spre ea cu un mers care nu putea fi descris altfel decât plin de senzualitate.

-Așadar, adevărul despre cele întâmplate în noaptea asta nu-l vom cunoaște decât noi doi. Eu nu-l voi dezvălui niciodată nimăunii. Ochii lui, de un verde superb, străluceau însuflețiți datorită anticipației. Ai libertatea totală de a face, de a zice și de a fi oricum vrei.

-Vreau să plec.

El chicoti, scoțând un sunet jos și adânc, din piept.

-Nu, nu vrei.

Avea dreptate. N-ar fi putut pleca nici dacă ușa ar fi fost larg deschisă și un covor roșu i s-ar fi întins în cale. Își simțea trupul greoi, îngreunat atât de tare de dorință, încât orice mișcare era dificilă. Își ridică mâna la cap, iar gestul fu lent, senzual, calculat parcă, dar necontrolat de simțuri sau de rațiune.

– De ce faci asta? Crezi că astfel o să te plac?

– Nu-mi pasă dacă mă placi sau nu. Fac asta pentru mine. Pentru satisfacția mea. Zâmbetul lui fu ca o săgeată de amuzament întunecat. Tot ce trebuie să faci este să te întinzi acolo.

– Da, șopti ea nesigură.

– Dar o vei face? O lipi de stâlpul patului. Poți? Să te întinzi acolo și să mă lași să fac ce vreau cu tine, apoi să te ridici și să te duci să-ți vezi de ale tale ca și cum tot ce s-a întâmplat nu înseamnă nimic pentru tine?

Ea trase adânc – și tremurât – aer în piept. Îl ura atât de mult! Acesta era bărbatul pe care îl visase, de care îi fusese dor, pentru care plânsese. Acum, se afla acolo, silind-o să-i facă poftele, iar ea dorea să fie bucuroasă. Bucuroasă pentru că, mai târziu, se va putea minți că îndurase atingerea lui pentru onoarea familiei sale.

Însă el o cunoștea prea bine. Știa exact cum să-i submineze apărarea și s-o facă să accepte adevărul. Cu un deget, trasă o linie pe gâtul ei, de sub bărbie, peste locul unde îi bătea pulsul, până la sfârșul unui sân.

– Ești mai frumoasă decât îmi aminteam. Strălucirea de satin a pielii tale. Trupul tău magnific. Își trecu degetele printr-o șuviță de păr. Felul atât de precaut în care mă privești. O să-mi faci plăcere să alung această precauție. O să mă bucur de tine.

Capitolul 18

– Nu sunt un fel de mâncare servit spre delectarea ta.

Cutezătoare cuvinte, dar care nu însemnau nimic.

– Ba da, și mi te-ai oferit pe tavă, de bunăvoie.

Madeline nu dori să se uite la Gabriel, nu dori să-l bage în seamă în nici un fel, dar privirea i se împleti cumva cu a lui. El îi atinge mîntea la fel de sigur cum îi atingea și trupul, iar ea știa foarte bine că o testa, așteptând ca ea să-l refuze. Iar ea voia s-o facă – să se protejeze pe sine, pacea ei greu câștigată și moralitatea.

Însă toate acestea le spunea mîntea ei. Trupul nu avea nici moralitate și nici rațiune. Fără să-i pese de pacea sufletească din viitor sau de poziția în societate, corpul ei îl dorea. Iar în clipa aceea nu-și putea auzi decât trupul. Gabriel își retrase degetul.

– Ești atât de tăcută. De obicei, ai multe de zis.

– Sunt o lady. Nu folosesc acel gen de limbaj nici măcar față de un ticălos care o merită din plin.

– L-ai folosit. Se duse lângă bufet, ridică sticlele una câte una și le mirosi. Ai folosit un limbaj nedemn de o lady față de mine. Așa că e puțin cam târziu pentru asta. N-ai decât să vorbești cum vrei, pot suporta.

Își turnă în palmă puțină băutură dintr-o sticlă, apoi dădu din cap de parcă era satisfăcut și puse sticla verde pe noptiera de lângă pat. Dădu la o parte cuvertura de pe pat, lăsând să se vadă așternutul curat, călcat și bine prins sub saltea.

– Nici dacă aș fi încercat, n-aș fi găsit un loc mai bun pentru a te seduce. Dar, în această situație, nici măcar tu nu mă poți acuza de premeditare. Vocea lui joasă deveni o șoaptă. Nici măcar eu nu mi-am imaginat că vei face nebunia de a încerca să furi diadema de la niște hoți profesioniști.

– Dacă n-aș fi făcut-o ai fi fost prins singur aici. Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Pe un ton nepăsător, el spuse:

– M-ar fi ucis.

Ea îl ura – dar voia ca el să trăiască pentru a-l putea urî în continuare. Gîndul că toată virilitatea lui strălucitoare putea să fie încremenită și rece îi iscă un fior pe șira spinării.

El îi văzu groaza.

– Ar fi trebuit să pleci în după-amiaza asta, când ai avut ocazia. Acești oameni sunt niște escroci, șantajști și hoți care au ucis și vor mai ucide pentru a merge până la capăt cu înșelătoriile.

Acum, Rumbelow nu te va mai lăsa să pleci. Nu după ce te-a văzut cu mine. Acum, știe – sau crede că știe – că suntem îndrăgostiți nebunește.

– Sau că ne dorim nebunește, spuse ea cu voce rece, limpede.

– În mod categoric, ne dorim.

Gabriel scoase din mânecă un pumnal cu lama îngustă și strălucitoare, iar din cizmă, altul și mai lung, pe care le puse cu grijă pe noptieră. Amândouă aveau o strălucire rea, iar din felul cum le mânua se vedea că știa ce are de făcut cu ele. Se așeză pe scaun și își scoase cizmele.

Ea nu știa ce trebuia să facă. Să se dezbrace? Să se uite la el? Să contemple viața și să se întrebe cum de ajunsese la asta?

Dumnezeule, nu, ultima parte nu. Ar fi prea cumplit și ar duce la autocondamnare, lucru pe care întotdeauna preferase să-l evite. Dar ultima dată când se aflaseră singuri într-un dormitor, nu fusese așa. Atunci, totul fusese o nebunie, iar ea nu trebuise să-și facă griji în legătură cu ce să spună. Cuvintele i se revărsaseră din gură cu un debit și cu un volum care încă o uimeau când își amintea. El avea dreptate. Atunci vorbise ca un birjar cu el. Acum, avusesese timp să se gândească, să-i fie rușine, să se simtă stânjenită.

Nu că Gabriel ar fi părut stânjenit. Se dezbracă de cămașa neagră cu o nonșalanță care o făcu să se îmbujoreze. Totuși, nu încetă să se uite la el.

Îi mai văzuse pieptul, cu ani în urmă, iar acum, remarcă schimbările. Acolo unde altădată fusese forță suplă erau mușchi mai dezvoltati, mușchi mai puternic definiți pe piept și mușchi care îi umflau partea superioară a brațelor. Arăta de parcă lucrase la câmp sau construit adăposturi... poate că, în perioada în care organizase apărarea coastei, trebuise să facă muncă fizică grea și, din câte îl cunoștea, ar fi făcut-o cu toată râvna.

Ultimele vestigii ale copilăriei dispăruseră, iar acum, el era... prea mult. Prea puternic, prea masculin, prea păros... Suprafața din partea de sus a pieptului acoperită cu păr castaniu se îngusta, devenind o linie care cobora spre prohab. Acolo, privirea ei se opri, așteptând cu un soi de anticipare nervoasă în timp ce el își descheia pantalonii. Părea atât de în largul lui și de lipsit de griji – era

limpede că nu-l impresiona câtuși de puțin că aveau să facă dragoste. Dădea impresia unui bărbat obișnuit cu pasiunea.

Apoi, își coborî pantalonii, iar ea văzu că nu era deloc așa. Poate că se purta cu răceală, dar bărbăția lui era stărnită și rigidă. Deși nu mai văzuse această parte a trupului bărbătesc de patru ani, și nici atunci nu o examinase cu adevărat, dimensiunea indica probabil un mare interes față de ea... și pentru amorul cu ea.

Coapsele îi erau la fel de musculoase ca brațele – iar acei mușchi o făcură să se gândească la faptul că o va călări fără milă, neobosit... O, Doamne, îl dorea atât de mult, încât degetele îi tremurau. Voia ca trecutul să fie uitat pentru a se putea duce la el... și să-l guste, să-l muște, să-i ceară ce i-ar cere o femeie care avea dreptul s-o facă. Soția lui.

Dezbrăcându-se de ultimele veșminte, el se așeză pe scaun și îi făcu un semn.

– Dezbracă-te pentru mine. O privi iarăși în ochi. N-ar trebui să fie prea greu. Am făcut eu ce era mai greu.

Era adevărat. Îi descheiase toți nasturii, îi dezlegase toate șireturile. Nu mai trebuia decât să-și lase brațele în jos, să slăbească strânsoarea, și totul avea să cadă de pe ea.

– Dă-i drumul, îi ceru el. Făcu un gest larg, batjocoritor. Dacă nu cumva te-ai răzgândit.

Ea se gândi la mama ei, așa cum era înfățișată în portretul formal, îmbrăcată cu o magnifică rochie aurie și purtând diadema reginei. Se gândi la propria fiică, fiica pe care spera s-o aibă într-o zi, și la faptul că aceasta nu va avea nimic dacă Madeline nu făcea nimic acum.

Gabriel își dădu seama la ce se gândea ea și o tachină:

– Sacrificiile făcute de cineva pentru familia sa sunt onorante.

– Ești un măgar!

Zâmbetul dur, batjocoritor dispăru de pe chipul lui.

– În cel mai bun caz.

Și ea putea să-l țintuiască cu privirea și să-l determine să-și dea seama ce făcea și cu cine. Cu cochetărie, își coborî mai întâi un braț, apoi pe celălalt. Rochia alunecă, se opri puțin pe șolduri, apoi îi căzu la picioare, peste juupoane. Nu porta pantalonașii

la modă, care stârniseră senzație printre doamne, așa că, în afară de ciorapi și de jartierele de la genunchi, rămase goală.

Ea nu știa de ce făcea el asta. Forțându-i mâna. Savurând momentul. Poate că dorea să se răzbune pentru că îl părăsise. Sau poate că avea un alt motiv, mai profund. Dar ea știa că, în clipa aceea, el nu avea altceva în minte decât pe ea, iar asta era răzbu-narea ei pentru că o făcuse să-l dorească.

Chipul lui era incremenit, puternic, hotărât. Buzele abia i se mișcară când vorbi, pe un ton gutural și poruncitor.

- Părul!

Ea își ridică brațele într-un arc languros, dezvăluindu-i tot trupul ei. Încet, își scoase acele din păr. Le lăsă să cadă pe dușumea, indiferentă față de soarta lor, iar după ce ultima fu înlăturată, eliberă șuvițele lungi și negre. Îi căzură pe umeri. Una îi alunecă pe piept și îi cuprinse sânul asemenea mâinii unui iubit.

Gabriel se ridică de parcă n-ar mai fi putut să-i reziste. Privirea lui zăbovi pe coapsele ei, pe peticul de păr negru dintre coapse, apoi pe abdomenul delicat. Se uită extrem de apreciativ la sânii ei, îi admiră umerii, după care se uită din nou în ochii ei. Se apropie de ea.

Înima ei bătu ca o tobă în timp ce el se apropia, mare și gol, și tot ce visase vreodată. Luând-o de mână, el o trase spre pat.

- Așază-te.

Încă o privea adânc în ochi, fără ca vigilența lui să slăbească vreo clipă. Mâinile lui o apucară de umeri și o apăsară pentru a se așeza pe pat. Ea rămase pe marginea saltelei, privindu-l și întrebându-se ce soi de nebunie o adusese acolo. Ea era goală... aproape. El era gol... complet. Lumânările străluceau, așternutul era rece sub șezutul ei, și avea o datorie de plătit. O datorie pe care nu și-o îndeplinise încă.

El îi mângâie gâtul și îi zâmbi de parcă o compătimea pentru necazul ei, deși el însuși era motivul acestuia.

- Stai pe burtă.

- Poftim?

- Vreau să te întinzi pe burtă.

Ea îl privi fix, cu o grimasă deloc atrăgătoare.

- Dar... am crezut că tu o să...

- E posibil chiar dacă stai pe burtă.

Mintea ei începu să freamete în vreme ce ea încerca să-și dea seama cum s-ar fi putut potrivi părțile corpurilor. Luând sticla de pe noptieră, Gabriel își turnă în palmă un firicel de lichid limpede. Madeline îl privi cu un fel de fascinație îngrozită, neînțelegând nimic din ce făcea, din planurile lui și din acea noapte. Unde era dreptatea în toate astea? El își flutură mâinile pe sub nasul ei.

- Ți place?

Dulcele miros de gardenii. Parfumul liniștitor al rozmarinului.

- Foarte mult.

- Întinde-te, repetă el. Pe burtă.

Nu conta dacă se supunea sau nu... nu-i așa? Avea să facă tot posibilul pentru a se distanța de acel act, pentru a fi indiferentă. Dar se mișcă cu grijă, încercând să nu-și expună o prea mare parte din trup în timp ce se întinse pe o parte, iar apoi, se răsuci pe burtă.

- Perfect! murmură el, vocea sunându-i ca o caldă adiere apreciativă.

Ea nu știu la ce să se aștepte, dar în orice caz nu la mâinile care se strânsă cu delicatețe în jurul umerilor ei și la degetele care îi apăsă mușchii, făcându-i să se relaxeze... Parfumul de rozmarin și gardenii prizonier în uleiul de pe mâinile lui... El îi masă gâtul. Ea făcu un efort să se ridice în coate.

- N-ar trebui să facem ce avem de făcut?

Desluși amuzamentul din vocea lui când îi răspunse:

- Te grăbești atât de tare să fi posedată de mine, iubito? O împinse pe pat. De data asta, o s-o facem așa cum vreau eu.

- Hm.

În regulă, dar ei n-o să-i placă.

Și totuși, îi plăcu. Degetele lui o masară cu blândete, apoi cu mai multă fermitate, alungând tensiunea din umerii ei. Se strădui să rămână rigidă, dar el nu se grăbi în vreme ce-i freccionă un braț, coborând spre o mână, masându-i apoi încheietura, palma, degetele. Când mâna îi deveni inertă într-a lui, el îi sărută vârful

fiecărui deget, apoi îi puse cu blândețe brațul pe pat și trecu la celălalt.

Madeline nu știa ce să creadă... sau dacă creierul ei mai era capabil să gândească. Fiecare respirație îi era profundă, relaxată, înmiresmată de ierburi și flori. El îi trată cu mare grijă fiecare os delicat și mușchi. Găsi nodul de tensiune sub craniul ei, iar ea gemu când mâinile lui se mișcă miraculos, făcând-o să uite totul în afară de acel moment și de plăcere. Se aplecă atât de mult spre ea, încât buzele lui îi mângâiară urechea.

– Îți place?

– Mmm.

Încercă să-și ridice pleoapele, să fie atentă, dar mâinile lui continuă să se miște pe trupul ei. În jos pe șira spinării, căutând fiecare vertebră, găsind fiecare mușchi, alungând toată încordarea. Când își trecu piciorul peste ea, ar fi trebuit să se simtă indignată, dar el îi crease o asemenea stare de relaxare încât nu putu decât să suspine.

În timp ce coborau pe trupul ei, mâinile lui alunecară peste puful de pe pielea ei. Genunchiul lui se strecură între picioarele ei, despărțindu-le în vreme ce degetele lui îi cuprinseseră talia, iar degetele mari îi masau mușchii de la baza șirei spinării.

Ridicându-și capul de pe perne, ea trase adânc aer în piept... și încremeni când degetul lui mare i se strecură între fese. Uleiul ușură alunecarea, dar nimic nu putu diminua șocul de a fi atinsă atât de intim, atât de calculat. Acea relaxare fantastică deveni o luptă pentru a rămâne calmă. Pentru a nu se revolta.

– Frumos, murmură el.

Cuprinse în mâini amândouă fesele, apoi le lipi una de alta. O dată. De două ori. Într-un ritm lent, iarăși și iarăși. Ea nu înțelese de ce sau cum, dar senzația o făcu să vrea să-și împingă șoldurile în față, să se frece de ceva... de el. Buzele i se întredeschiseră - se auzi gâfâind în timp ce începu să se excite tot mai mult.

Cu o mână, el menținu ritmul. Cu cealaltă, găsi intrarea în corpul ei și îi mângâie conturul cu un deget. Ochii ei se lărgiră, și, cu un țipăt incoerent, se ridică pe pat.

El o întinse din nou. Mângâie din nou conturul micii deschizături, tachinând terminațiile nervoase, stărnind dorință în fiecare

părticică a trupului ei. Deși ea crezuse că nu va mai simți niciodată dorință. Exact în clipa în care, tremurând, se pregătea să atingă punctul culminant... mâinile lui se îndepărtară și începură să-i maseze mușchii coapselor.

Ea abia mai putea respira și nu se putu mișca deloc. Frustrarea fu atât de acută, încât aproape că o simți ca pe o durere fizică. Totuși, ce-ar fi putut spune? Mândria nu i-ar fi permis să admită că el aproape o adusese pe culmea extazului. Probabil că el știa asta... Sigur că știa. Dar, dacă ea i-ar cere eliberarea, ar fi o victorie pentru el.

Niciodată. Niciodată.

Între timp, mâinile lui îi masară mușchii coapselor. Îi dădură jos ciorapii și îi masară gambele. În ciuda a ceea ce îi făcuse, ea se relaxă. Prostește, pentru că încăperea strălucea de lumină, iar într-un colț al minții își dădu seama că el putea vedea între picioarele ei. Trebuia să fie mai pudică. Trebuia să fie... dar el îi apucase piciorul și îl masa între palme. La început, o gădilă, dar, încet, el făcu să-i dispară din oase oboseala pricinuită de plimbarea lungă, iar până să termine și cu al doilea picior, pudoarea îi deveni total indiferentă.

Atât de indiferentă, încât, atunci când o întoarse pe spate, ea se rostogoli fără să se gândească deloc la priveliștea pe care o oferea.

El rosti din nou:

– Frumoasă.

Ea se îmbujoră deslușind căldura din vocea lui... și a atingerii lui. El îi masă mușchii picioarelor cu aceeași atenție deosebită pentru detalii. Dar, deși trupul i se relaxase, ea simți și o altă senzație în vreme ce mâinile lui urcau pe corpul ei. Anticipare.

O mai atinsese între picioare. Avea s-o facă din nou? Desigur, n-ar trebui să-și dorească asta. Ar trebui să protesteze cu vehemență dacă el mai încerca să-i ofere acea plăcere, iar apoi să se retragă. Dar nu putea. Ar fi însemnat să se trădeze pe sine.

Văzu pe sub pleoape cum el își umplu din nou palma cu ulei. Nici când, nu i se mai păruse atât de frumos – lumina strălucindu-i în părul castaniu-închis, iar privirea concentrată în timp ce încălzea uleiul în palme. Se așeză cu câte un genunchi de fiecare

parte a trupului ei, cu mușchii parcă sculptați, îmbăiați de lumina aurie a lumânărilor.

Când se uită la el, nu văzu amenințare sau primejdie. Văzu doar promisiunea plăcerii. Ce prostie – era ca și cum se uita la un lup, dar nu vedea colții strălucitori sau ghearele ascuțite, ci doar un superb vânător măreț, pe care își imagina că îl putea îmblânzi. Dăduse de necaz.

El își ridică privirea. Ea închise imediat ochii, prefăcându-se că nu se uitase.

Punându-și mâinile pe șoldurile ei, el întinse uleiul pe abdomen, pe talie. Ea se cutremură de ușurare amestecată cu o dezamăgire afurisită.

Apoi palma lui alunecă spre locul pe care ea voia ca el să-l atingă. Și inima ei începu să bată mai repede. Degetele lui trecură prin petecul triunghiular de păr creț. Nerăbdarea făcu să-i vibreze toți nervii. El deschise cu delicatețe pliurile și, cu două degete, mângâie marginile.

Ea își încheștă mâinile de așternut și încercă să nu implore. Să nu-l implore să... să se miște mai repede. S-o atingă mai intim.

S-o lase în pace.

Dumnezeule mare, asta nu! Încercă să alunge gândul din minte, temându-se că el l-ar putea simți cumva și i-ar da ascultare. Dar el nu-l simți și nu-i dădu ascultare. În schimb, făcu ce făcuse înainte, mângâind conturul intrării în trupul ei de parcă se pregătea s-o pătrundă.

Adânc în trupul ei, în pântecul ei, simți o acumulare, o tensiune, ca și cum corpul ei se pregătea să cedeze. Totuși, voia mai mult, voia ceva diferit. Se luptă cu sine dorindu-și să nu-i arate unde s-o atingă exact... dar el o atinse acolo unde trebuia.

Ea scoase un geamăt, un sunet pătrunzător, tânguitor, care divulgă atât de multe. Șoldurile ei se ridicară și căzură. Voia... Dumnezeule, cât de mult voia!

Iar el îi dădu ce-și dorea... aproape tot. O mângâie cu mișcări lungi, lente, dezmierdându-i pielea, dar fără să-i atingă locul cel mai sensibil. Nu încă.

Ea se răsuci în așternut, încercând să se îndepărteze... încercând să se apropie. Dar el se lasă pe una din coapsele ei și îi controlează mișcările cu greutatea lui. Cu mâna lui.

Toate resentimentele ei dădură în clocot, iar ea îi apucă mărul care se ridica din smocul de păr castaniu care îi acoperea vintrele.

- Blestemat să fii! Lasă-mă să...

- Nu. Lasă-mă tu pe mine. Apucându-i mâinile, i le ridică lângă cap și se aplecă spre ea. Nasul îi ajunsese la doar câțiva centimetri de al ei. Ochii lui se uitau direct în ai ei.

- Asta-i pentru mine, îți amintești? Facem ce vreau eu. Faci asta doar pentru a mă răsplăti pentru că o să-ți recuperez diadema.

Ceața plăcerii se risipi. Pielea o furnică și simți că i se taie respirația. Auzise vorbele lui și știa ce voise el să spună. Îl ura. Îl ura! Ura ochii aceia verzi, acum cenușii și atenți. Ura felul în care se folosea de trupul lui întins peste al ei pentru a o intimida. Ura forța care o împiedica să se miște când ea ar fi dorit să se ridice și să plece, preferând să aibă de-a face cu bandiți și cu arme decât cu acest bărbat.

El o sedusese. Nici când fuseseră logodiți nu mai făcuse asta. Pasiunea lor fusese frenetică... și reciprocă. Acum, Gabriel urmărirea s-o facă să recunoască faptul că îl dorea. Și chiar îl dorea. Cu disperare.

Însă avea mândria ei. Nu avea să i se dăruiască unui jucător. Cunoștea durerea care ar fi urmat. Cu ochii ațintiți într-ai lui, declară cu emfază:

- Fac asta pentru a recăpăta diadema.

Capitolul 19

Gabriel porunci:

- Atunci, stai locului și lasă-mă să fac ce vreau.

Madeline trase aer în piept, încercând să-și umple plămâni cu suficient aer pentru a putea accepta. Nu putu. Așa că încuviință brusc. La fel făcu și el și își ridică mâinile de pe trupul ei.

Ea își spuse că nu va mai închide ochii. Că nu se va mai relaxa. Nu va contribui la propria seducere... din nou.

Un zâmbet vag arcui buzele lui în timp ce o privi întinsă sub el ca o jertfă păgână. Nu era drept și nu era corect, dar trupul ei se încordă când îi privi sânii cu admirație fâțișă. Întinse mâna spre unul, palma lui mângâindu-i sfârcul.

Ea îi remarcă mâinile pătrătoase și solide, cu degete lungi, aspre, cu unghii plate, curate și tăiate scurt. Îi remarcă brațele și pieptul, mușchii prelungi și proeminenți, sculptați de lumină. Își dorea să fie furioasă pe el. Dorea atât de mult ca el s-o atingă. De ce îi era atât de greu să fie furioasă?

El clătină din cap. Luă sticla și își turnă din nou ulei în palmă. Ridicându-și mâna, lăsă un firicel subțire să se prelingă în cealaltă palmă. Repetă mișcarea iarăși și iarăși, iar în cele din urmă, ea își dădu seama că el îi stârnea anticiparea.

Încet, chinuitor, vărsă uleiul în centrul trupului ei și între sâni. Căldura lui încălzise uleiul. În vreme ce acesta se vărsa în ambele direcții, ea așteptă ca el să-l oprească. În schimb, el privea, acel zâmbet enigmatic făcând-o să se simtă ca și cum provocase un adversar de care ar fi trebuit să se ferească. Dar ea nu-l provocase. Cel puțin, nu recent. Însă Gabriel nu uita niciodată, iar aceasta era răzbunarea lui. Răzbunare trebuia să fie.

În cele din urmă, exact când uleiul părea că va ajunge pe așternut, el își puse palmele pe coapsele ei și îl culese... iar mâinile lui alunecară spre sânii ei, adunând fiecare picătură, întinzându-i-l pe trup, silind-o să simtă plăcere.

De fapt, el nu făcea nimic, doar o atingea ușor, ferm, apăsându-și mâinile pe mușchii de pe coaste, dezmierdându-i pielea de pe abdomen, mângâind-o... mângâind-o sub sâni.

Ea își strânse coapsele, încercând să potolească zvâcnetul dintre ele, dar nu-i fu de ajutor. Se gândi că era chiar mai rău, dar poate că ceea ce îi punea răbdarea la încercare era pur și simplu mângâierea degetelor lui înmuiate de ulei pe sfârcul ei.

Sânii i se umflau în mâna lui, spunându-i adevărul pe care ea ar fi preferat să-l țină ascuns.

Dar o femeie întinsă dezbrăcată pe un pat nu prea își putea ascunde reacțiile trupului. Doar atitudinea ei disprețuitoare conta – sau cel puțin asta își zise Madeline.

Apucându-i sfârcul între degetul mare și arătător, Gabriel îl ră-suci ușurel, stârnindu-i în trup un fior care o făcu să vrea ca el să-și fi petrecut mai mult timp între picioarele ei, atingând-o acolo.

Dar nu. Ea insistase să facă o scenă, iar el insistase s-o înfrunte – și să câștige disputa. Dacă și-ar fi ținut gura, poate că el deja ar fi zăcut satisfăcut. Sau poate că ea ar fi zdrobită sub el. În orice caz, în clipa aceea oricare variantă părea mai bună decât...

– Dumnezeule mare!

Ridicându-și un braț, și-l puse sub capul răsucit și privi spre un colț al camerei. N-o ajută cu nimic. Faptul că nu-l vedea nu diminuează efectul degetelor care îi mângâiau sfârcurile, și nici al greutății lui pe trupul ei, nici gândul că, în curând, avea să fie în ea.

Atingerea lui se modifică, deveni fermă, cu mișcări prelungi.

– Ai un trup minunat și este trupul pe care îl iubesc, însă e doar un trup. Minte ta este cea care mă fascinează, iubito. Gândurile tale, sentimentele... sufletul.

Ea nu dorea să-l fascineze... în nici un fel. Dar categoric nu cu sufletul.

Mâinile lui urcară pe pieptul ei, spre gât, apoi o apucă de bărbie. Îi întoarse capul astfel încât ea fiu nevoită să-l privească din nou.

Fără să-și ia privirea din ochii ei, el se aplecă și mai mult, frecându-și pieptul de al ei, pielea lui alunecând pe ulei. Părul de pe pieptul lui creă o minunată senzație de fricțiune, care îi întări sfârcurile. Scânci când el începu să descrie o mișcare circulară. Lipindu-și pântecul de al ei, repetă mișcarea. Dar asta... era mai bine. Mai intim. Mai aproape de locul unde îl dorea ea.

Mădularul lui era atât de tare, încât ea se crispă la gândul disconfortului pe care avea să-l îndure și abia așteptă să fie pătrunsă. El era fierbinte ca o sobă în care duduia focul, iar focul

i se transmise și ei. Își dorea să-și înfășoare piciorul pe al lui, să se frece de el până avea parte de satisfacția pe care el i-o refuza. Dar nu o făcu. Avea mândria ei. Se agăță de ea. Cu gura aproape de urechea ei, el întrebă:

– Ești gata să plătești prețul?

Ea detestă întrebarea, modul în care el reducea acest act pasional la un simplu târg. Dar el nu așteaptă răspunsul. În schimb, își găsi poziția potrivită. Ea îi simți între picioare mădularul fierbinte.

Se uită la el. Iar el se uită la ea.

O pătrunse încet, uleiul ușurând înaintarea. Dar nu suficient. Cu patru ani în urmă, ea fusese virgină. Cu fiecare centimetru cu care intra în ea, devenea tot mai conștientă de lipsa ei de experiență și de abținerea de care avusese parte. Tremură când penetrarea aproape că deveni durere, deloc o plăcere. Senzația era puternică, intimă. Simți nevoia să plângă, dar el o observa cu o intensitate provocatoare și înspăimântătoare. Își ridică privirea spre el și văzu pe chipul lui rezonanță, plăcere, posesie. Măinile ei se încheștară pe brațele lui ca și cum să se țină de el ar fi ajut-o cu ceva – în condițiile în care el era cauza disconfortului.

Tăcerea dintre ei fu profundă, un moment în care dușmănia lor dispăru, iar pe lume nu mai existară decât Gabriel și Madeline. În cele din urmă, o umplu complet, iar posedarea deveni o umiune. Ea își trase piciorul pe cearșaf și își ridică genunchiul încercând să-și găsească ușurarea. Își ridică șoldurile, iar el intră și mai mult, deși ea crezuse că nu mai avea unde.

Cu un zâmbet strălucitor, el se retrase câțiva centimetri. Apoi, intră din nou. Carnea o strângea și o ardea, însă doar puțin, iar ea nu băga cu adevărat de seamă. Remarcă însă felul cum o făcu el să se simtă când se uită la ea, când o cuprinse în brațe. De parcă o iubea. Mișcările lor se coordonară, un dans pe o muzică pe care numai ei o puteau auzi. Ea își ridică șoldurile pentru a răspunde fiecărei împingeri a lui. Își petrecu un picior pe după șoldurile lui. Celălalt rămase pe cearșaf.

Era... bine. Era bine cu el. Masajul pe care i-l făcuse o înmuiașe, atingerea lui devenindu-i din nou familiară. O tachinase

cu pasiune ilicită, până când ea nu se mai putuse gândi la nimic altceva. Acum, se mișcau împreună, gâfâiau împreună, uniți pe cât de strâns puteau fi un bărbat și o femeie.

Ea simțea nevoia să geamă și să scâncească. Dar nu. Un îndepărtat colțișor rațional din mintea ei îi spuse să n-o facă. Dacă ar auzi-o, ar ști că și-a pierdut controlul. Ar fi un triumf pe care ea nu suporta să i-l ofere.

Ca și cum și-ar fi dat seama că ea încă îi mai rezista, el vârî mâna între trupurile lor. O trase într-o poziție mai bună și o deschise astfel încât, cu fiecare penetrare, să se frece intim de ea.

La prima împungere, un geamăt izbucni din ea. Pierduse bătălia. Cu siguranță, ultima bătălie.

– Așa! rosti el cu o voce magnific de caldă și plină de senzualitate. Spune-mi, iubita mea. Spune-mi că îți place.

Îmbujorarea i se ridică dinspre piept spre față. Adânc în ea izbucni pasiunea, devenind mai puternică decât dorința. Un fior sălbatic îi străbătu trupul.

Se mișcă mai rapid, întâlnindu-l cu mai multă nerăbdare. Unghiile i se înfipseră în pielea lui. Se concentră asupra modului în care penetrările lui deveniră mai dese, mai puternice, zguduindu-i trupul și silind-o să se îndrepte către eliberare... aproape... aproape că putu...

În mod inexplicabil, el încetini ritmul. Ea încercă să-l îndemne să continue. El se opri. Se opri! Uluită peste măsură, ea scoase un geamăt.

– Nu! Nu te opri acum!

El rămase încâpățânat de nemișcat.

– Nu trebuie să faci asta.

– Ce?

Ea abia îl putea vedea, abia îl putea auzi. Dorința împlinirii o înlănțuise – o împlinire care era aproape, dar de neatins. Măcar dacă el s-ar mișca... Făcu o mișcare circulară din șolduri.

El repetă:

– Nu trebuie să faci asta. Chipul lui se apropie de al ei. Ochii lui priviră într-ai ei. Vocea îi era adâncă și serioasă. O să câștig

diadema pentru tine indiferent ce decizi. Dacă vrei să mă opresc, o voi face.

În starea de excitare în care era, ea avu nevoie de câteva clipe pentru a pricepe ce spusese el. Cum o manipulase.

Avea să se oprească? Acum? Avea să câștige diadema pentru ea indiferent dacă ea îi dăruia trupul sau nu?

Asta nu avea legătură cu diadema. Nu mai avea. Avea legătură cu ea. Cu ce dorea ea. Cu ce avea ea nevoie.

– Ticălosule! rosti ea cu vocea vibrând de furie.

Lui nu-i păsa cum îl făcea, căci nu dorea decât să câștige.

– Spune-mi ce să fac. Să mă opresc... sau să continui?

Cum de putea să întrebe? Oare el nu era la fel de implicat ca și ea? Chiar atunci, în timp ce ea îl privea, o picătură de sudoare i se formă pe tâmplă și i se prelinse pe față spre maxilar.

O, ba da, era implicat. O dorea – dar o dorea în condițiile lui. O dorea nu ca pe o achiziție, nu ca pe o afacere, ci având convingerea că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea și el.

Dacă ea nu avea să-și recunoască pasiunea care o mistuia, el avea să se retragă. Nu se îndoia absolut deloc că el avea forța să-și respingă propria dorință – și că avea s-o chinuiască și altă dată. Gabriel nu-și va recunoaște niciodată înfrângerea.

– Maddie?

Se ridică încet de pe ea.

Senzația de plinătate dispăru, iar ea o dori înapoi. În clipa aceea! Capitulă total, fără condiții. Apucându-l de șolduri îl trase spre ea.

– Te vreau. Te rog, Gabriel, te vreau.

Când îi ridică bărbia, de data asta fu puțin dur. Puțin grăbit. Dar ce văzu probabil că îl satisfăcu deoarece scoase un chicotit odios și se împinse în ea până la capăt.

Ea se cutremură din cauza forței, a posesiei, dar nu-i păsa. Își ridică șoldurile, îl cuprinse cu picioarele și șopti:

– Te rog. Te rog!

– Gata, Maddie. Vino cu mine!

Vocea lui profundă pătrunse în mintea ei. Bărbăția lui pătrunse în trupul ei. Se mișcă cu o precizie fantastică, rapidă, ținându-l pe pat, străpungându-l cu trupul lui.

Căutarea pasiunii deveni o cursă. Se mișcau împreună, într-un ritm accelerat, antrenant. Inima ei bubuia în timp ce îi răspundea la fiecare mișcare. Ori de câte ori o atingea în cel mai adânc loc, controlul ei era pe cale să se frângă. Gemu iarăși și iarăși, fără să-i mai pese de altceva decât de satisfacție.

Dar când eliberarea sosi, o reduse la tăcere. O febră intensă, bubuitoare îi cuprinse toate simțurile, apoi i le anulă. Vreme de o clipă lungă, fantastică, nu există nici trecut, nici viitor, ci doar trupul ei cuprins de spasmele plăcerii absolute. Doar trupul ei ținut captiv și satisfăcut de Gabriel.

Când se liniști, îl văzu acolo, încă mișcându-se pe ea... studiind-o cu un fel de triumf cumplit.

Apoi, își dădu capul pe spate, mușchii gâtului i se încordară, iar când ajunse și el la orgasm, șoldurile lui o izbiră de saltea.

Frenezia lui o târi după el, simțind din nou extazul. Valuri de plăcere îi cuprinseră, iar în cele din urmă, treptat, rămaseră nemșcați pe pat. O zdrobi sub el în vreme ce se relaxă. Se uitară unul la altul, în ochii lor citindu-se dorință, pasiune consumată, furie dlocotitoare, vechi trădări... și, asemenea unei lumânări care se stinge, ea adormi.

Capitolul 20

Pieptul lui Gabriel se umflă în timp ce el o privea pe Madeline întinsă sub el. Încă erau împreunați. Ea încă îl adăpostea în trupul ei. Și dormea.

Oare cum putea să facă asta? Să plece pe nesimțite ori de câte ori se apropia de ea. Dar, de data aceasta, nu ajunsese prea departe și, dacă era să fie cinstit – după cum spera că era în clipa aceea –, trebuia să recunoască faptul că ea nu prea dormise, iar el o epuizase.

Se străduise din greu s-o epuizeze. S-o doboare. S-o facă să capituleze. Fiindcă fusese o capitulare.

Din păcate, acum știa că o capitulare completă a lui Maddie echivala cu începutul războiului. Pentru siguranța ei, dorise ca ea să plece de-acolo, dar ea insistase să rămână. Iar în noaptea aceea – ce ghinion să fie prins cu ea. Rumbelow s-ar fi putut decide foarte ușor să-i omoare pe amândoi. În schimb, râsese imaginându-și cum avea să-i facă de râs dezvăluind adevărul despre nenorocoșii lui oaspeți.

Așa încât Gabriel transformase ghinionul în noroc. Profitase de avantajul apropierei lor silite pentru a-i dovedi că trupul ei încă era al lui. Acesta fusese motivul pentru care o masase, liniștind-o cu atingerea lui, aducând-o în preajma orgasmului iarăși și iarăși. Acesta fusese motivul pentru care strânsese din dinți și se oferise să-i dea diadema fără a o posedă pe deplin – și fusese pregătit să renunțe la trupul ei dacă ea ar fi acceptat. Madeline trebuia să-și dea seama că el era singurul bărbat pentru ea.

Când se retrase din trupul ei și mădularul îi alunecă dintre pluriile delicate, ea gemu în somn.

Și el simți nevoia să geamă. Ea avea raiul între picioare, un rai pe care el îl făcuse al lui. Oare ea avea să-și amintească de revendicarea lui a doua zi?

Nu. Firește că nu. Fugind pe Bătrânul Continent, iubita lui demonstrase cât de des și fără milă trebuia să i se aducă aminte că era a lui. Iar în noaptea aceea... Dumnezeu, când o văzuse furișându-se pe peluză spre casa văduvei, se înfuriase pe ea... și pe sine. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ea va încerca să scape de el furând diadema.

Dar ar fi trebuit să se gândească. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu se va supune, docilă, șantajului său. Madeline nu se supunea niciodată docilă – afurisită să fie!

Ridicându-se de pe pat, o înveli bine și se duse la ușă. Încă era încuiată, scaunul era proptit sub clanță, iar batista, îndesată în broască.

Trăgându-și pantalonii, analiză situația în care se găseau. Aveau să rămână aici până când Rumbelow se decidea să-i lase

să plece. Gabriel spera ca asta să se întâmple înainte ca restul oaspeților să înceapă să mișune, însă, fiind vorba de Rumbelow, sincronizarea trebuia să se potrivească cu planurile lui. A doua zi urma să înceapă Jocul Secolului.

Rumbelow făcuse tot posibilul pentru a se asigura că oaspeții lui erau relaxați, veseli, nebănuitori. Le arătase jucătorilor sala de joc, seiful și caseta de lemn în care se afla coroana. Scosese cheia din buzunar, o răsucise în broasca frumos sculptatei cutii și le arătase coroana cuibărită înăuntru. Gabriel luase în mâini diadema reginei și simțise greutatea aurului și a pietrelor prețioase. Erau capabile să distragă atenția unui bărbat de la lucruri esențiale. De la chestiuni de viață și de moarte.

Rumbelow îi invitase pe jucători să examineze mesele pentru a se convinge că erau făcute pentru jocuri corecte. După câteva proteste însoțite de râsete, toată lumea o făcuse, dar nimeni cu mai mult interes decât Gabriel. Totul părea în regulă, iar Rumbelow îi asigurase că li se va cere să verifice din nou înainte de fiecare mână.

A doua zi la prânz, toată lumea avea să pună avansul în seif. Aveau să joace pentru a câștiga diadema. Iar după o masă cu familiile, jocul urma să înceapă la ora 9 seara.

Deci, ce plănuia Rumbelow de data aceasta? Gabriel examină dormitorul văduvei cu mai multă atenție decât prima dată, când o făcuse în grabă. Rumbelow își dăduse osteneala pentru a face această încăpere să fie atrăgătoare. Cu siguranță, fusese mai mult decât dorința de a le oferi jucătorilor un loc unde să se odihnească dacă devenea necesar. Oare ce putea fi?

Poate că ascunsese ceva în mobilier. Ceva care să-l ajute să câștige jocul. Gabriel examină toate piesele, una câte una. Patul, șifonierul, biroul, noptiera... toate erau mobile frumoase, fără însemne neobișnuite sau sertare ascunse. Sub pat nu se afla nimic, cu excepția pistolului lui Madeline aflat în teaca lui de catifea neagră, făcută de mână, iar el zâmbi când îl puse alături de cuțitele lui, pe noptieră.

Privi din nou camera și încercă să gândească precum un escroc. Ridică covoarele și le privi dosul și dușumeaua de sub ele.

Nimic. Îi dădu ocol. Pereții păreau proaspăt zugrăviți, cu un efect marmorat care îți lua ochii. Rumbelow angajase un expert, și asta pentru o încăpere care nu era a lui, dintr-o casă care nu era clădirea principală. Numai o lady și poate domnul Darnel ar fi apreciat această măiestrie, dar nici o doamnă nu urma să vadă acești pereți. Doar dacă nu cumva și Rumbelow plănuia să seducă pe cineva. Poate că și el plănuia să câștige o soție în maniera în care o făcuse domnul Knight...

Gabriel clătină din cap. Nu. Rumbelow se mândrea cu originalitatea lui. Iar Gabriel spera că sentimentul tot mai intens de invulnerabilitate al lui Rumbelow va contribui la prăbușirea lui.

Gabriel dădu din nou roată încăperii, uitându-se la pereți, încercând să vadă... Iată! Se apropie de peretele care despărțea încăperea de cea alăturată. Sau... care ar fi trebuit să o separe de cea alăturată. Acolo, efectul marmorat avea o răsucire uniformă, care nu se mai regăsea nicăieri în cameră, iar biroul fusese așezat în fața celui loc. Luă un sfeșnic și îl apropie de perete. Zări o vagă umflătură lungă și îngustă. Pe deasupra fusese lipit tapet, iar efectul marmorat fusese creat pe el, dar – Gabriel își apăsă mâna pe acea linie – dedesubt se afla o ușă. O ușă care dădea... unde?

Cât de veche era casa? Circa 200 de ani? În perioada lui Cromwell se amenajaseră multe camere secrete, așa că poate nu era decât o ascunzătoare. Sau... poate că dădea spre un pasaj secret. Un pasaj secret care ducea departe de casă. La grajduri. Ori pe coastă. O cale de evadare.

Nu era de mirare că Rumbelow închiriasse acea monstruoziitate de casă. Era perfectă pentru planul lui, care era să... La naiba, Rumbelow nu avea să facă o escrocherie și să rămână în societate. Nu de data aceasta. Avea să aleagă o cale ușoară pentru el. Urma să fure. Să fure toate avansurile lor, să plece prin pasajul secret, să se imbarce pe o corabie și să fugă cu 100 000 de lire sterline garantate.

Îndrăzneala planului îi tăie respirația lui Gabriel. Desigur! Gabriel presupusese că dorea să rămână în Anglia, să organizeze și alte jocuri asemenea acestuia, savurându-și triumful până când nu avea să mai fie bine primit. Dar lui Rumbelow nu-i păsa dacă

pleca sau nu din Anglia. Cu 100 000 de lire sterline, putea să fugă oriunde în lume și să trăiască precum un rege ani întregi. Chiar pentru totdeauna, dacă era atent.

Atunci, de ce nu o făcuse deja? De ce nu luase banii cu forța și nu dispăruse? Pentru că voia să jubileze, să întărească legenda că el era Stăpânul!

Satisfăcut de această explicație în privința lui Rumbelow și a motivelor sale, Gabriel se apropie de pat și se uită la Madeline. Nu putea face nimic pentru ca ei doi să scape de-acolo. Avea mâinile legate.

Așa că... își dădu jos pantalonii și se vâri în pat, lângă ea. Înainte de a se termina toate astea între ei, avea s-o facă să se îndrăgostească atât de profund de el, încât va trebui să-l accepte – indiferent de provocarea la care o supusese. Indiferent cât de mult detesta ce făcuse el.

Indiferent de orice.

Chiar înainte de ivirea zorilor, Gabriel o trezi pe Madeline șoptindu-i la ureche:

– Încă o dată.

Ea era cuibărită lângă trupul lui gol, cu spatele lipit de pieptul lui. El era cald și puternic, și, în starea ei de somnolență lipsită de control strict, irezistibil. Bărbăția lui îi apăsa șezutul, iar ea își duse mâna la spate și îi mângâie mădularul. El o apucă de mână.

– Nu așa. Față în față.

Rostogolind-o pe spate, se aplecă spre ea.

Văzându-l la lumina lumânării, cu părul ciufulit și cu pleoapele coborâte pe jumătate de somn și de pasiune, simți că-i lasă gura apă. Chiar înainte de a o săruta, el spuse:

– Vreau să știi cui te dăruiești. Vreau să-mi vezi fața.

Legându-i lui Madeline panglicile bonetei sub bărbie, Gabriel zise:

– Au venit zorii. O să ne furișăm înapoi în casa principală, și nimeni nu va ști niciodată ce s-a întâmplat.

Iritată, îl măsură cu privirea – era complet îmbrăcat și încrezător.

– Cu excepția domnului Rumbelow.

– Nici cel mai mare efort de imaginație nu l-ar putea ajuta să-și închipuie ce s-a întâmplat cu adevărat. Gabriel își trecu degetul mare peste buza de jos a lui Madeline. Nu te încrunta, Maddie. N-o să spun niciodată ce mi-ai dăruit noaptea trecută.

– Domnul Rumbelow va ști.

Luându-și teaca de catifea neagră, legă panglicile lungi și o făcu să arate ca un săculeț.

– Rumbelow nu va fi o problemă. Nu e nimeni pe coridor. Putem pleca.

– Dar tu vei ști.

Iar Madeline se simțea groaznic știind asta.

– Voi ști. Ca întotdeauna, Gabriel se apropie prea mult și o privi drept în ochi, ținând-o captivă când ea nu-și dorea decât să fie cât mai departe de el. Nu sunt un împătimit incapabil să renunț la joc. O fac doar pentru o cauză în care cred și întotdeauna joc pentru a câștiga.

Ea se simțea nefericită și slăbită de epuizare. Dormise prea puțin și se întâmplaseră prea multe.

– Ce încerci să spui?

– Decide tu. Scoase din buzunarul hainei o mânășă de damă. Recunoști asta?

Șocată, o recunosc. Mototolită, îngălbenită de trecerea vremii, un simbol al unor momente deosebite.

– Este mânășă ta. Tu mi-ai dat-o. Ai zis că, până când îmi vei putea oferi mâna ta, să păstrez mânășă ca dovadă a iubirii tale. Cântări mânășă în palmă. De atunci, am păstrat-o.

Ea scânci de durere, în surdină. Gabriel îi amintea de o trădare de care ar fi preferat să uite. De un jurământ pe care și-l încălcase.

– În noaptea în care ți-am luat virginitatea, ți-am spus că nu voi mai veni din nou la tine, că tu trebuia să vii la mine.

Ce tot vorbea? Ce voia să zică?

- Noaptea asta... noaptea asta a fost o ocazie fericită. Nu contează dacă în favoarea sau împotriva noastră. Dar, din acest moment, te voi aștepta să vii la mine.

- Pentru a-mi plăti datoria?

- Nu te prefac că nu știi ce am spus noaptea asta. Nu există nici o datorie. Apăsându-i bărbia cu degetul, rosti: Vreau să vii la mine. Pentru că așa vrei. Pentru că așa simți nevoia. Pentru că mă iubești. Îi mângâie delicat obrazul, apoi se îndepărtă. Vino la mine!

Capitolul 21

În după-amiaza următoare, cu tava în mână, MacAllister se opri și o studie pe Madeline.

- Îmi dau seama de ce nu sunteți o jucătoare.

Ea se opri din mers.

- Nu știi ce vrei să spui.

Incapabilă să stea locului, începu din nou să se plimbe. Dintr-o parte în cealaltă a salonului, făcând potecă în covor, cu mîntea trecându-i de la ce se petrecea chiar atunci în sala de joc din casa văduvei... și ce se petrecuse noaptea trecută în dormitorul de-acolo.

- Nu aveți ceea ce noi numim o față de jucător, rosti MacAllister.

Murmurând pentru sine, disperată și nesigură... Privind tava din mâna lui, își dădu seama că farfuriile erau murdare și că tacămurile din argint fuseseră folosite. Se uită pe fereastră către casa văduvei, care se vedea clar.

- Ai fost acolo, nu-i așa? Ce face, câștigă?

- Nu știi. Nu a vorbit cu mine.

Se apropie cu pași mari de MacAllister. El se dădu repede îndărăt, ca un rac, dar era mai scund și mai bătrân, așa că ea îl încolți cu ușurință la perete.

- Știi cum se joacă pichet. Situația părea promițătoare?

El o privi pieziș.

– Da, părea.

Ducându-și mâna la inimă, răsufală ușurată.

– Slavă Domnului!

Firește că Gabriel avea să câștige. Ce spusese el? „Joc doar pentru o cauză în care cred și întotdeauna joc pentru a câștiga.“ Totuși, nu se referise la jocul de cărți. Ci la ea. „Vino la mine.“

MacAllister adăugă iritat:

– Totuși, nu pricep de ce își irosește norocul pe dumneavoastră și pe diadema dumneavoastră, deși va avea nevoie de el pentru jocul adevărat.

Ea se gândi că MacAllister probabil știa totul despre planul lui Gabriel de a-l discredita pe domnul Rumbelow. Prin viclenie sau forță, avea să-i smulgă aceste informații. Cu voce joasă, îl întrebă:

– Ce se va întâmpla dacă pierde la jocul adevărat?

Privirea lui se îndreptă spre un colț al camerei.

– Nu știu.

Convinsă că mințea, se apropie de el atât de mult, încât MacAllister începu să transpire.

– Ba da, știi. De ce a venit Gabriel aici? Nu înțeleg ce motiv a avut.

Se părea că atinsese un punct sensibil, pentru că MacAllister își îndreptă trupul, iar teama față de ea dispăru. Punând tava pe o măsută, se încruntă la ea.

– Nu știți? Nu, sigur că nu știți. Nu pricepeți nimic. Niciodată n-ați priceput.

Ea știa că el nu o plăcea, dar MacAllister nu îi dăduse niciodată de înțeles atât de clar adevărul.

– Spune-mi!

– Ce să vă spun? Cum se va răzbuna? Nu, Excelență, nici vorbă. Niciodată, n-aș avea încredere că o femeie își va ține gura.

Madeline izbucni:

– Se va răzbuna? Pentru ce se va răzbuna?

Mângâindu-și bărbia nebărbierită, MacAllister o studie.

- Mda, poate că ar trebui să vă zic asta. Nu planurile lui, dar meritați să știți ce i-ați făcut familiei lui Gabriel.

- Ce i-am făcut?

- Nu iubirea pentru dumneavoastră l-a făcut să se ducă să câștige o avere?

- Nu știu, așa a fost?

MacAllister îi ignoră replica tăioasă.

- Nu dumneavoastră l-ați abandonat, lăsându-l să se frământa și să jelească, în loc să vadă că fratele lui avea nevoie de îndrumare?

Ea dori să obiecteze și la asta, dar, după ce se gândi o clipă, își ținu gura. MacAllister era zgârcit cu informațiile, așa că era mai bine să-l lase să vorbească.

- Nu dumneavoastră erați plecată când pe Jerry l-a cuprins disperarea și s-a înrolat în marină, fiind ucis din cauza asta?

Vorbele lui îi atraseră atenția.

- L-a cuprins disperarea? Pe Jerry?

El fusese complet lipsit de griji, exact opusul energicului său frate.

- Da, l-a cuprins disperarea, rosti MacAllister cu înverșunare.

- Din ce cauză a ajuns Jerry să fie cuprins de disperare?

MacAllister abia păru s-o audă, atât de enervat era.

- De atunci, domnul se învinovățește și caută vinovatul, dar nu știu cine e de vină.

Îi aruncă o privire încruntată. Ea simți nevoia să-l înșface pe MacAllister de pieptul cămășii și să-l zgâlțâie până îi spunea adevărul.

- Ce-a făcut Jerry?

MacAllister ridică un deget chiar sub nasul ei.

- Dumneavoastră sunteți de vină, Excelența Voastră cea măreață, și ar trebui să vă fie rușine!

Apuându-i degetul, i-l aplecă spre spate. Când MacAllister începu să țopăie de durere, repetă:

- Ce-a făcut Jerry?

Când fu sigură că MacAllister devenise atent la ea, îi dădu drumul, dar rămase suficient de aproape pentru ca el să o perceapă

ca pe o amenințare. Spre surpriza ei, probabil că MacAllister chiar se simți amenințat, fiindcă încetă s-o critice.

- Sărmanul băiat! Știi că Jerry îl venera pe domnul.

- Da, știu.

Jerry o venerase și pe ea, iar acum, după ce aflase de sfârșitul lui prematur, Madeline se simțea la fel de vinovată ca și Gabriel - și era limpede că MacAllister considera că ea avea toate motivele.

- Jerry a vrut să fie ca fratele lui, iar când domnul a câștigat o avere, a văzut că a câștigat și respect odată cu ea. MacAllister îi studie expresia și rosti cu brutalitate: Da, în ciuda dumneavoastră și a faptului că l-ați părăsit, și a scenei la fel de groaznice pe care ați făcut-o, a câștigat respectul tuturor gentlemanilor, cu calmul și cu inteligența lui.

Cu trupul rigid din pricina indignării, ea spuse:

- N-am fost groaznică!

- N-ați fost? Ați fi putut să rupeți logodna printr-un bilet. Ați fi putut să-i ziceți în particular. Nu era nevoie să țipați ca o vânzătoare de pește în fața întregii înalte societăți. Dacă există puțină dreptate în jalnicul trup de femeie pe care-l aveți, veți recunoaște asta.

Ea trase aer în piept, pregătindu-se să se apere, dar renunță. Nu avea să recunoască față de MacAllister... dar era adevărat. Amintirea acelei scene o bântuise nu doar din cauza situației neplăcute, nu doar din cauza rezultatului, ci din cauza rușinii ei. Făcuse tot posibilul să-l distrugă pe Gabriel. Nu avea nici o scuză pentru asta - cu excepția propriului temperament violent. Știa însă că nu trebuia să-și lase temperamentul să se manifeste. Știa că niciodată nu ieșea nimic bun din asta.

Mișcându-se nervoasă de pe un picior pe celălalt, își aminti de noaptea aceea... și de noaptea trecută, și de toate nopțile chinuitoare, însingurate dintre ele. „Vino la mine!”

MacAllister o judecă privind-o amenințător:

- Da, și nici nu puteți pretinde că ați avut motive întemeiate. Să vă purtați astfel cu un om... cu un bărbat pe care ați spus că îl iubiți!

Îl iubise. Oare îl mai iubea încă?

– Bine. Bine! Cu un gest tăios al mâinii, rosti: Continuă povestea lui Jerry.

Mica ei ieșire tensionată probabil că îl satisfăcuse pe MacAllister, fiindcă, după ce îi aruncă o privire cercetătoare, continuă: Și Jerry s-a dus să câștige o avere, la fel ca fratele lui. Să obțină respectul tuturor, poate chiar să-l facă pe domnul să mai uite de faptul că v-a pierdut. Domnul n-a știut de planurile fratelui său. Era prea ocupat cu apărarea coastei.

– Cu siguranță, nu a fost o sarcină chiar atât de extenuantă.

– Nu chiar atât de extenuantă... MacAllister pufni indignat. A muncit zi și noapte, a pus santinele, iar când a terminat cu asta – își cobori vocea ca și cum cineva i-ar fi putut auzi, deși ceilalți oaspeți jucau șarade în bibliotecă –, a transportat cu iahtul său bărbați și femei peste Canal, și într-o direcție, și în cealaltă, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

– Vrei să zici că i-a ajutat pe emigranți să scape și că a dus spioni în Franța?

Asta explica mușchii pe care îi avea Gabriel – trebuise să manevreze pânzele și să tragă ancora cu ocazia acestor călătorii. O astfel de muncă putea spori în mod impresionant forța unui bărbat.

– Șșșt! MacAllister privi în jur. N-ar fi trebuit să vă spun asta. La naiba, sunteți o femeie dificilă!

– Mulțumesc. Mă străduiesc.

Se uită urât la ea.

– Vă e la fel de ușor precum vă e să respirați.

Ea cunoștea astfel de oameni. Oameni care nu puteau fi mulțumiți niciodată. Dar nu se gândise niciodată că și ea era astfel. Făcuse eforturi pentru a fi genul de ducesă ușor abordabilă de către membrii de jos ai societății și iubită de servitori. Își îngustă ochii și se uită la MacAllister.

– Ești un misogin.

– Nu-s! Se bătu cu pumnul în piept. Sunt prezbiterian.

– Nu. Vreau să spun... un misogin este un bărbat care le disprețuiește pe femei.

– A! Medită la asta, gura lui ridată mișcându-se în tăcere. Păi, mie îmi plac femeile. Întinse pe spate și cu gura închisă.

— Scuză-mă! Îmi dau seama de greșeala făcută. Sarcasmul fusese prezent în fiecare cuvânt. Acum, să revenim la Jerry... și la Gabriel.

MacAllister relua povestea.

— Gabriel a făcut toată treaba pe coastă și și-a făcut griji în legătură cu dumneavoastră, că erai în străinătate într-o perioadă atât de primejdioasă.

Ea își încrucișă brațele la piept.

— Continuă!

— Așa că un ticălos mizerabil și-a înfipt ghearele în Jerry. A jucat cu el. L-a momit ca pe un pește în cârlig. I-a luat totul.

Madeline simți o senzație de greață.

— Averele mamei lui?

— Pe care domnul s-a chinuit s-o păstreze intactă pentru el. Sărmanul băiat n-a mai putut să dea ochii cu fratele lui. A intrat în echipajul lui Nelson. După bătălia de la Trafalgar, l-au înmormântat în mare. Dumnezeu să-i odihnească sufletul!

Acel tânăr vesel, zâmbitor, murise fără să-l mai vadă pe Gabriel. Acoperindu-și gura cu palma, încercă fără succes să-și stăpânească lacrimile.

Cu pumnii în șolduri, MacAllister se ridică pe vârfuri pentru a o privi direct în ochi.

— Da, chiar că ar trebui să plângeți. I-au zis domnului că Jerry a murit ca un erou. Dar domnul tot mai are coșmaruri.

Ea își șterse obrazii umezi.

— Ticălosul a fost domnul Rumbelow.

— Ați ghicit! Ce inteligent din partea dumneavoastră. MacAllister îi studie durerea cu o satisfacție morbidă, apoi îi dădu o batistă albă și mare. Așa că acum știți. Plecați de-aici. Îi distrageți domnului atenția de la ce are de făcut. Îi datorează fratelui său să se răzbune pe Rumbelow pentru ce i-a făcut. S-ar putea ca Jerry să se odihnească în pace și fără asta, dar domnul nu va avea liniște până nu-l va face pe Rumbelow să plătească.

— Știu. Înțeleg.

„Vino la mine!”

– Tatăl dumneavoastră n-o să vină aici. Iar atâta vreme cât sunteți aici, domnul își va face griji în legătură cu siguranța dumneavoastră, în loc să se străduiască să descopere ce mârșăvie a pus la cale Rumbelow. O să vă aduc diadema în dormitor, de îndată de mi-o va da. Apoi, duceți-vă acasă cât de repede puteți. MacAllister luă tava și se uită la vasele murdare. Apoi o puse la loc și o privi pe Madeline în ochi. Pentru prima dată, îi vorbi cu o sinceritate înfiorătoare: Rumbelow este un nenorocit, Excelență, iar ce se întâmplă aici este o înșelătorie mișelească.

– L-aș putea ajuta pe Gabriel.

Nu avea de gând să plece și să-l lase să înfrunte singur primejdia.

– Nu!

– Știu că nu mă plăci, dar sunt inteligentă, puternică și trag bine cu arma.

– Nu-i vorba de asta. Sau nu atât de mult. Am o presimțire urâtă în privința asta. MacAllister îi atinse ușor brațul. Cineva o să moară.

Până să se sfârșească partida de cărți, toate doamnele de la Chalice Hall ajunseseră să privească spre casa văduvei, abia așteptând să vadă care dintre bărbați își îndeplinise promisiunea de a câștiga diadema. Stăteau pe terasă, la ferestre, ba chiar și în grădină. Lady Tabard nu-i spuse nimic lui Madeline, care continua să umble de colo-colo prin salon. Privea casa de parcă ar fi putut să vadă prin pereți, ca și cum concentrarea ei l-ar fi putut ajuta pe Gabriel să câștige.

În cele din urmă, la ora 4 după-amiază ușa casei se deschise, iar Madeline se uită la bărbații care ieșiră cu hainele pe braț și eșarfele strâmbe. Gabriel ieși ultimul, alături de domnul Rumbelow, și părea la fel de calm ca atunci când intrase.

Ținea în mână o casetă de lemn lustruit. Nu cutia simplă în care se aflase mereu diadema, ci o casetă sculptată, cu un elegant model argintiu și o încuietorie de argint.

Doamnele din jurul casei scoaseră un geamăt. Madeline se apropie impleticindu-se de un scaun și se prăbuși pe el.

Aplecându-și capul, rosti o rugăciune de mulțumire. Diadema reginei era în siguranță. Mama ei ar fi fost mulțumită. Iar Gabriel...

„Vino la mine!”

De la fereastră, Lady Tabard rosti:

– Cel puțin, Lord Campion a fost cel care a câștigat diadema. Știm cu toții cât de norocos este.

– Da, Doamne ferește să câștige Lord Achard ceva vreodată, bombăni Lady Achard morocănoasă. Având în vedere ghinionul cumplit pe care îl are, nici n-ar trebui să mai joace.

– Mama zice că, în curând, vom fi înglodați în datorii dacă nu încetează, mărturisi una dintre tinerele Lady Achard.

Femeia ei îi ceru să tacă, apoi le zâmbi nervoasă celor din încăpere.

– Știți cum este. Creditorii ne presează. S-ar putea să trebuiască să ne retragem la țară pentru o vreme.

Celelalte doamne dădură din cap. Și soții lor jucau. Știau cum era să te retragi la țară, să împrumuți bani pentru a trăi, să te ferești de creditorii.

– Dar, dacă Lord Campion e atât de norocos, asta nu prevestește nimic bun pentru jocul cel mare, rosti doamna Greene.

Înălțându-și capul, Madeline se pregăti să se ridice... și observă că Thomasin o studia. Pentru prima dată, Madeline își dădu seama că Thomasin o privea cu atenție și de ceva vreme. De ce? Ce văzuse de o făcuse curioasă? *Ce știa?*

Madeline trebuia să stea de vorbă cu ea, dar... nu acum. Acum, trebuia să plece și să țină în mâini diadema reginei. Să se uite în ochii lui Gabriel, să-i mulțumească și să-i spună... Ce să-i spună? Nu știa. Se simți deabusolată, plină de remușcări. Îl acuzase pe Gabriel că venise aici pentru a-și alimenta o obsesie frivolă, distructivă. În schimb, el venise pentru că suferea, pentru că simțea o nevoie întunecată de a-și răzbuna fratele.

Trebuia să spună ceva, să facă ceva. Trebuia să existe o cale de a îndrepta lucrurile față de Gabriel. Avea să găsească o cale.

„Vino la mine!”

Capitolul 22

Madeline strânse în mâini caseta de bijuterii făcută din lemn. Nu putea să deschidă încuietoarea, nu avea cheia, dar știa cum arăta diadema – din aur, delicată și strălucitoare. Mama ei o purtase când se prezentase la Curte și când pozase pentru portretul din galerie. Diadema era singura legătură a lui Madeline cu mama ei – iar Gabriel o câștigase pentru ea.

Acum, se gândi... se gândi că probabil își pierduse mințile. Îl plătitise pe Gabriel cu darul trupului ei pentru a-i aduce diadema. Desigur, el se oprise și o făcuse să-l accepte pentru el și pentru nevoia ei, așa că de fapt nu-i datora nimic. Nimic.

Dar el îi oferise la fel de multă plăcere câtă îi dăruise și ea lui. Ba chiar mai multă, pentru că el își pusese mintea s-o seducă și știa cum să-i aducă plăcere unei femei.

Ea nu fusese nimic altceva decât o femeie care se confruntase cu o sălbatică dezlănțuire a pasiunii pe care o sperase de mult dispărută. Iar acum, se simțea... recunoscătoare?

Nu. Surprinsă? Categorie. Nesigură? Ea era ducesa de Magnus și nu era *niciodată* nesigură.

Își înalță capul și se uită pe fereastră. Pentru prima dată după multe zile, știa exact ce voia. Strecurând diadema sub pat, se pregăti să se ducă la el.

Tăcut și sumbru, Gabriel scoase din mânecă pumnalul subțire și îl așeză pe lavoar. Își dădu jos pantofii și șosetele. Își scoase haina, eșarfa și cămașa.

La fel de tăcut, la fel de sumbru, MacAllister umplu ligheanul cu apă și puse alături o cârpă, un săpun de lămâie și un prosop.

Stropindu-se cu apă pe față, Gabriel reflectă la ce avea să se întâmple în continuare. Partida jucată pentru a câștiga diadema îi dăduse ocazia de a descifra strategia de joc a celorlalți bărbați. Lord Achard era impulsiv, sperând că va avea noroc chiar și când șansele erau împotriva lui. Domnul Greene era precis, analizând

cărțile, aranjându-le de la stânga la dreapta, de la cea mai mare la cea mai mică. Domnul Payborn era un jucător bun, dar cu mult ghinion, însă norocul i se putea schimba oricând. Trebuia să fie atent la domnul Payborn.

Iar Rumbelow... Rumbelow era bun. Rumbelow era cel mai bun dintre ei toți. Poate, pentru că nu-i păsa dacă va câștiga sau va pierde. Oricum, banii aveau să fie ai lui.

Gabriel muie cârpa în apă, o săpun și se spală pe gât, pe față, la subraț, apoi își frecă ușor pieptul.

100 000 de lire sterline. Venitul anual al lui Gabriel era a zecea parte din această sumă, iar el era un om bogat.

Gabriel clăti cârpa și șterse săpunul. Apa rece era plăcută, liniștitoare pe pielea lui încinsă, iar gândurile i se îndreptară inevitabil spre Madeline.

- MacAllister, i-ai dat diadema lui Maddie?

- Desigur. I-am dus-o în dormitorul pe care îl împarte cu fata aceea.

- Fata era acolo?

MacAllister luă ligheanul cu apă murdară, o aruncă pe fereastră, apoi îl umplu cu apă curată. După ce îl puse în fața lui Gabriel, rosti:

- Numai Excelența Sa. Doriți să vă bărbieriți?

Gabriel își trecu degetele peste barba aspră.

- Probabil că ar trebui. O să treacă mult timp până când voi avea o altă ocazie să mă bărbieresc.

- Presupun că doriți apă caldă?

Firește că dorea, dar MacAllister nu i-ar fi putut-o aduce la vreme de la bucătărie.

- Lasă apa. Ce a zis când i-ai dat diadema?

- A zis că vă mulțumește.

Gabriel dădu din cap și se întrebă în treacăt dacă ar putea găsi cheia de la camera lui Madeline, pentru a o închide acolo, ca să fie în siguranță. Dar nu. Ea era deșteaptă. Ar fi găsit o cale de scăpare.

MacAllister puse briciul lângă Gabriel și anunță:

- S-a maturizat puțin față de când ați cunoscut-o.

Uimit de o asemenea concesie din partea valetului său, Gabriel se răsuci spre el.

– Ai ajuns s-o accepți?

MacAllister se strâmbă, afișând o expresie extrem de iritată.

– N-am zis asta. Dar, pentru o femeie, e curajoasă. N-are multă minte, dar e curajoasă.

– Hm!

Noaptea trecută, Gabriel îi dăduse un ultimatum. Avea să vină la el sau va încerca să fugă, așa cum mai făcuse?

El n-avea să permită din nou o asemenea lașitate. Se va duce după ea și o va aduce înapoi târând-o de păr – jura asta, deși în felul acesta renunța la pretenția ca ea să vină la el. Afișă un zâmbet sălbatic. Blufase, desigur. Avea s-o aducă la el prin orice mijloace, dar, dacă ea renunța la falsa mândrie și la afurisita de independență pentru a veni la el, atunci putea fi sigur că va rămâne.

MacAllister întinse pe pat hainele lui Gabriel și puse cuțitul astfel încât să nu-l poată uita.

– Cu puțină pregătire și o disciplină fermă, Excelența Sa ar putea fi o soție acceptabilă.

Gabriel râse, iar răsul i se păru ciudat, pentru că el nu mai râdea.

– Ai fi un expert în asta, flăcău bătrân.

– La fel ca și dumneavoastră, tânăr netot.

Însă MacAllister părea vesel, sau cel puțin atât de vesel cât putea fi mohorâtul scoțian.

Răsucindu-se spre lighean, Gabriel se stropi din nou. Privindu-se în mica oglindă de deasupra lavoarului, își săpuni bărbia și luă briciul.

– Dacă Rumbelow ne încuie în casa văduvei, și bănuiesc că asta-i planul, o să-ți semnalizez cu oglinda, la momentul potrivit.

Scurta veselie a lui MacAllister dispăru.

– O să fiu atent.

– Ia calul meu. Întinzându-și pielea, Gabriel trecu briciul peste obraz și peste maxilar. Clătind săpunul și părul în apă, Gabriel adăugă: Sunt 30 de kilometri până la Renatehead, unde se află oamenii regelui.

– O să-i aduc și o să-i aduc și pe oamenii dumneavoastră.

Gabriel întâlni privirea lui MacAllister în oglindă.

– Aproape că s-a terminat, prietene. Aproape că am pus mâna pe el.

MacAllister rosti mohorât:

– „Aproape” este cel mai înfricoșător cuvânt.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Cei doi bărbați se uitară unul la altul cu priviri precaute. Ținând briciul ca pe o armă, Gabriel îi făcu semn lui MacAllister să se ducă la ușă. MacAllister o întredeschise.

– Al Dumneavoastră sunteți. O deschise mai larg. E fata, spuse el cu un dezgust evident.

Madeline intră. Gabriel puse briciul pe lavoar. Era ca și cum gândurile lui o aduseseră acolo.

– Mă duc să aduc apă fierbinte.

MacAllister ieși și trânti ușa în urma lui. Gabriel abia dacă observă plecarea lui. La naiba, Madeline era o femeie frumoasă! Înaltă, plină de curbe, cu brațe puternice și dezgolite, cu pielea bronzată de culoarea cafelei cu lapte. Părul îi era îngrijit pieptănat, dar, în ultimele două zile, îl văzuse adesea căzându-i pe umeri, iar noaptea trecută, arătase ca niște șuvițe de miez de noapte pe așternutul alb. Ochii ei mari și albaștri erau borțați cu același miez de noapte.

Chipul ei puternic, colțuros, nu putea fi numit frumos – era prea însuflețit, prea direct. Însă buzele ei făceau un bărbat să se gândească la multe lucruri, și mai ales la activități păcătoase și exuberante. Purta o rochie bleumarin care i se lipea de picioarele goale când mergea, mângâind-o precum degetele unui iubit. Sub mătasea subțire, putu zări îmbinarea coapselor și forma umflată dintre ele. Din satin bogat, mânușile ei lungi până la cot străluceau, dar cremul lor era banal în comparație cu cel al pielii de deasupra. În timp ce privirea ei rătăcea pe pieptul lui gol, el simți că i se înmoaie genunchii și i se întărește bărbăția. Două senzații foarte plăcute, pe care le simțea doar în prezența lui Madeline.

De ce venise? Pentru a-i mulțumi personal? Își imagina că exista o cale mai simplă să facă asta. Pentru a insista s-o lase să-l ajute

la distrugerea lui Rumbelow. În privința asta, nu va avea noroc. De parcă ar fi încercat să-i evite privirea, ea se uită prin cameră, iar el nu putu rezista provocării.

– Iată-te, rosti el. N-am crezut că o să vii la mine atât de curând.

Privirea ei se îndreptă spre el și păru oarecum vinovată. Nimic nu era ușor cu Madeline.

– Ai venit cumva ca să-mi spui că îmi ascuți sfatul și pleci?

– Nu! De ce așa face asta după ce tu ai fost atât de bun și ai câștigat diadema reginei pentru mine?

– Ca să fii în siguranță când gloanțele vor începe să zboare?

Vocea îi purtase pecetea rece a logicii, iar el se întoarse spre oglindă pentru a nu o zgâlțâi până pricepea motivul. Sprâncenele ei se ridicară a mirare, apoi se strânsură când se încruntă.

– Se va ajunge la asta?

El își săpuni cealaltă parte a feței și trecu briciul peste ea.

– Mă îndoiesc că Rumbelow va accepta supus să fie dus la închisoare și în fața judecătorului care îl va condamna la moarte prin spânzurare.

– Atunci, cu siguranță nu te pot părăsi.

De ce venise?

– Controlez foarte bine situația, spuse el.

– Atunci, nu contează dacă rămân, nu-i așa?

Ah! Ea avea o logică proprie. Înainte de a apuca să-i răspundă cu asprime, auzi scrâșnetul cheii în broască. Răsucindu-se, o văzu scoțând cheia și punând-o pe masa de toaletă. Încrămeni de mirare.

– Ne-ai încuiat aici?

– Câtă perspicacitate din partea ta! Te bărbierești.

– Câtă perspicacitate din partea ta!

Răsucindu-se înapoi, el o privi în oglindă și se întrebă din nou ce căuta ea acolo. Îi încuiase în cameră. De ce îi încuiase? Existau puține răspunsuri posibile. Fie avea să-l ucidă, fie avea să țipe la el... fie avea să facă dragoste cu el.

Desigur, cu Maddie, putea fi vorba și de vreun plan nebunesc, pe care mintea lui de bărbat nu-l putea pricepe – și probabil că așa era.

Ea se uită cu fascinație prefăcută cum el își rădea perciunii, iar după ce își șterse fața, întinse mâna spre el și își trecu degetele peste obrazul fin deja.

La naiba! O dorea din nou. Dorea ceva mai mult decât ca ea să-i atingă fața. Dorea să-i simtă mâna pe piept. Gura pe mădularul lui. Să-și frece trupul de al lui. Ea încuiase ușa, iar dacă avea să-l atingă din nou, urma s-o trântască pe spate și la naiba cu toate principiile lui. O întrebă cu o voce aspră:

– De ce ai venit?

– Ca să-ți spun... ca să-ți dau asta.

Fără grabă, își deschise primul nasture al mănușii până la cot. Fără a-i veni să creadă, el rămase nemișcat, cu prosopul strâns în pumni, privind cum fiecare năsturaș îmbrăcat în satin alb trecea prin butonieră. Oare asta însemna...? Chiar făcea asta?

Însă degetele ei tremurau suficient de tare pentru a-i îngreuna sarcina, iar buzele îi tremurau și ele. Se uita la el, apoi își cobora privirea ca și cum se temea de reacția lui, iar pieptul i se ridica și cobora cu o mișcare hipnotică.

Vreme de o clipă, el fu transportat în acea zi din urmă cu patru ani când ea își scosese mănușa cu un gest lent, erotic. Atunci, nu fusese nervoasă, ci îl tachinase, oferindu-i trupul și dorindu-și ca el să profite de oferta ei. Fusese pură, tânără, disciplinată în toate privințele – mai puțin când venea vorba de el. Dorința sălbatică dintre ei se aprinsese în timp ce ea își dezvăluia încheietura fină și degetele lungi.

În momentul acela, ea îl aduse înapoi în prezent, exclamând:

– *Merde!*

Se chinuise atât de tare cu un năsturaș, încât acesta se rupsesse și se rostogolise pe dușumea până la picioarele lui. Ceea ce puse capăt stării lui de paralizie, făcându-l să-și dea seama ce făcea ea. Care era semnificația acestui gest. Îl declarase învingător în războiul lor. Venise la el, exact cum îi ceruse.

Apropiindu-se de ea, îi îndepărtă mâna.

- Lasă-mă pe mine!

Câțiva năsturași se descheiară la încheietură. Ridicând-o spre buzele lui, îi sărută venele albastre care pulsau acolo. Un sărut lent, care zăbovi simțind gustul... gustul fricii, al îndrăznelii, al pasiunii de care îi aducea aminte și al speranței că va reveni.

- Câți nasturi să desfac? murmură el cu gura lipită de pielea ei, apoi o privi în ochi.

Parfumul ieșea din ea în valuri - de flori proaspete și de femeie caldă.

- Depinde dacă vrei ca mânușa să fie a ta.

- O, vreau.

- Atunci, ia-o - își ridică bărbia spre el -, dar eu mă aflu aici, după cum mi-ai cerut.

- Așa este?

- Am venit la tine.

O avea. O câștigase. Îi zâmbi, dar fără bunățate. Fără milă. Desfăcu restul de nasturi cu o eficiență necruțătoare. Dându-i-o jos, îi sărută din nou încheietura, apoi mușcă pielea fină.

- Am așteptat prea mult această clipă ca să fiu blând.

- Nu trebuie să fi nicicum. Punându-și palma goală pe pieptul lui, îl împinse. Așază-te. O să fac eu totul.

Capitolul 23

Gabriel se așeză de bunăvoie, fascinat de forța intenției lui Madeline, de hotărârea din privirea ei.

Cuprinzându-i talia cu un braț, ea îl trase în fața unui scaun scund. În treacăt, prea în treacăt, sânii ei se lipiră de pieptul lui. Ea nu păru să se bucure la fel de mult ca el de acea atingere, retrăgându-se fără să ezite. Dar el îi văzu genele fluturând și își dădu seama că îl tachina, lăsându-l să întrezărească viitoarele plăceri, apoi retrăgându-se.

- Crezi că o să accept asta? întrebă el printre dinți.

Genele ei flutură din nou, iar el zări privirea sfoasă din ochii ei.

- Da, cred că da.

Avea dreptate.

- Rămâi în picioare, continuă ea.

Mâna ei rătăci în jos pe abdomenul lui, spre prohab. Acolo, se jucă cu nasturii... sau poate că era la fel de nervoasă cum fusese când încercase să-și dea jos mânușa. Indiferent care era motivul, dosul degetelor ei îl mângâie în timp ce îi desfăcu pantalonii pe șolduri, iar fiecare atingere, indiferent cât de accidentală, îl umplu de o agonie plină de încântare. Îi trase pantalonii, iar mădularul lui se iți arogant. Ochii ei de albastrul celei mai fierbinți părți a focului se lărgiră când se uită la el. El simți nevoia să se înfoaie ca un păun - dar nu se putea mișca. Era captivat de ea la fel de mult precum era ea hotărâtă să-l seducă. Iar el dorea să fie sedus. Ieșind din pantaloni, rămase gol în fața ei.

- Îmi place la nebunie... - își trecu palma peste coapsa lui - abdomenul tău. Felul în care se profilează mușchii mă fascinează.

El îi savură atingerea.

- Abdomenul?

- Și... - își urcă mâna de pe șoldul lui - umerii. Sunt atât de largi, încât mereu mă simt protejată când ești deasupra mea.

- Umerii?

Ridicându-și privirea spre a lui, îl tachină cu falsă inocență.

- Și mâinile. Îi apucă mâna pe care o întinse spre ea și își împleti degetele cu ale lui. Ce altceva ar trebui să admir?

Tachinarea ei, admirația ei îl făcură să se excite atât de tare, încât mădularul îl duru de nevoia de a-l împănța în ea.

Privirea ei coborî.

- Desigur, mai e și asta.

El privi cu fascinație absolută cum ea îi cuprinse bărbăția cu degetele.

- Îmi place foarte mult asta. Vârful limbii îi atinse ușurel buza de jos. Pielea este atât de... fină, dar dedesubt e atât de fermă și de dură.

Cu un umor aspru, el rosti:

– Pielea ar trebui să fie plină de bătăături, de cât mi-am folosit bărbăția.

Surprinsă, ea încercă să-și îndepărteze mâna. O opri prinzând-o de încheietură și spuse:

– Dar bătăăturile sunt pe mâna mea.

Îi arată palma. Ea se uită confuză la pielea îngroșată de pe mâna lui, apărută mai degrabă din cauza muncii pe corabie decât fiindcă se satisfăcuse singur. Înțelegând, ochii i se luminară, iar ea chicoti.

Era un sunet pe care el nu-l mai auzise de patru ani – acea veselie lipsită de griji și plină de surprindere. Care îi dădu speranțe că putea să pună mâna pe Rumbelow, că răzburarea avea să-i aline durerea pricinuită de moartea fratelui său, că el și Madeline aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Ea îl mângâie cu blândețe pentru ultima oară, apoi, punându-și mâinile pe umerii lui, îl făcu să se așeze pe scaunul scund. Zâmbindu-i, îi ciufuli părul.

– Ești mult prea frumos pentru liniștea mea sufletească.

Lui îi făcu plăcere să audă asta.

– Ți-am stricat somnul?

– Și trezia. Vreme de patru ani, toată energia mea s-a concentrat asupra uitării tale... dar n-am izbutit cu nici un chip.

Asta îi plăcu și mai mult.

– Nici chiar sărutându-te cu acei bărbați?

– Mai ales sărutându-mă cu acei bărbați. Trecându-și buzele peste obrazul lui, murmură: Îmi place foarte mult cum se simte fața ta când e proaspăt bărbierită.

– O să mă bărbieresc de două ori pe zi.

– Dar îmi place și asta. Își trecu degetele prin părul de pe pieptul lui. Este castaniu și cărlionțat, iar când ești deasupra mea, îmi mângâie sfârcurile. Îmi place asta.

Pieptul ei era la nivelul feței lui, iar sfârcurile împungeau mătasea rochiei. Așa deci. Era excitată. De tachinările lor. De trupul lui. Mângâindu-le ușor cu degetele mari, el îi propuse:

– Aș putea fi deasupra ta și în tine, în două secunde.

– Dar atunci n-aș mai putea eu să fiu deasupra ta.

El încă nu era pregătit să-i îngăduie o astfel de poziție. Încă mai trebuia s-o domine, să-i arate cu forța că se afla în posesia lui.

Totuși, ea era o femeie puternică. Probabil că simțea aceeași nevoie. Se luptă cu sine, dorindu-și să facă așa cum era corect, să-i îngăduie să facă ce poftea cu el, dacă asta își dorea. Cu un suspin de anticipare, dar și de resemnare, se decise că trebuia să consimtă și s-o lase să se bucure de trupul lui. Doar în ziua aceea. Doar atunci.

Ea se lăsă în genunchi în fața lui, un gest de obediență care nu însemna nimic, dar care îl stimulează și mai mult. Era atât de excitat, încât se gândi că probabil i se bulbucaseră ochii în orbite. În orice caz, abia mai vedea ceva.

- Nu ți-ar plăcea să fiu deasupra ta? întrebă ea, zgâriindu-i ușurel abdomenul.

El șuieră printre dinți:

- Unde ai învățat asta? Că femeile pot fi deasupra și în genunchi, și să conducă ele.

Aplecându-se spre el, îl sărută pe coapsă.

- De la iubiții mei din Europa.

El știa că mințea, dar furia care urlă în el nu asculta de înțelepciune. Apucând-o de păr, îi înălță capul. Ea zâmbi, afișând un surâs care își bătea joc de tulburarea lui, și care îl excită și mai mult, și mărturisi:

- Când am fost în Turcia, am ajuns pentru scurt timp într-un harem.

El scoase un geamăt din pricina spaimii care îi cuprinse inima. Ea nu-l băgă în seamă.

- Femeile de-acolo ne-au dezvăluit cum să aducem un bărbat în culmea extazului.

Femeia asta îl excita și îl făcea să se zbuциume în egală măsură.

- Dumnezeule mare, Maddie, cum ați scăpat de-acolo?

- Chiar vrei să afli... acum?

Degetele ei trecură peste partea exterioară a coapsei lui, deschizând calea pentru buzele care îl sărutară din ce în ce mai sus pe coapsă până la... până la... la baza mădularului său. El fu incapabil

să vorbească și nu îndrăzni să se miște de teamă ca ea să nu se oprească.

– Chiar vrei?

Mai mult mârâi decât vorbi:

– Mai târziu.

Ea râse. Aerul stârnit îi mângâie zona intimă, și până și acea atingere ușoară aproape că fu prea mult. Se ridică pe jumătate de pe scaun. Punându-și mâna pe abdomenul lui, ea îl făcu să se așeze din nou.

– Eu și Eleanor am fost fascinate de lucrurile pe care ni le-au spus acele femei. Ziceau că unui bărbat îi place foarte mult să fie sărutat aici. Își lipi buzele de pielea din vârful membrului și o dădu la o parte. Genele ei negre flutură din nou, iar ochii albaștri îl tachinară. Este adevărat?

Sfâșiat între frustrare și încântare, el rosti:

– Nu știu. Încearcă din nou.

De data aceasta, buzele ei se întredeschiseră doar puțin, iar limba îl atinse. Umedă, caldă... El își dori să pună mâna pe gâtul ei și să-i arate exact ce să facă, dar, în același timp, voia ca ea să învețe, să experimenteze.

– Îmi place asta.

– Dar asta?

Buzele ei coborâră, cuprinzându-l cu totul. Îl gustă și își roti limba în jurul lui. Degetele de la picioare i se chirciră din pricina efortului de a rămâne nemișcat, de a nu-și pierde controlul.

– Ai milă, Maddie. Ai milă!

Ridicându-și capul, ea întrebă:

– Ce fel de milă vrei? Vrei să te gust așa?

Închizându-și ochii, el își încheștă mâinile pe marginile scaunului în vreme ce pete roșii și negre i se umflau în spatele pleoapelor.

– Ai vrea să te țin așa? Mâinile ei îi cuprinseră fesele. Vocea îi deveni o șoaptă răgușită, plină de vrajă feminină. Spune-mi ce vrei, și voi face.

Deschizând ochii, el își coborî privirea spre ea. Flirta, și totuși era serioasă. Când i se dăruie cu totul, fu irezistibilă, ca o nimfă a pădurii seducând un bărbat până la a-l aduce în pragul nebuniei.

- Te vreau, rosti el și abia dacă își recunosc propriu voce. Vreau să mă iei.

Ea se ridică în picioare cu o mișcare sinuoasă, care îi dezvăluie lent silueta. Inima lui își accelerează bătăile când ea își apucă fusta și o ridică, lăsând să i se vadă gleznelor în ciorapi albi, gambele puternice, jartiera neagră de la genunchi. Apoi, pielea albă a coapselor... Făcu o pauză și suspină încântată când el își trecu vârful degetelor peste pielea ei mătăsoasă, dezvăluind faptul că știa că era a lui. De data asta, era cu totul a lui.

Nerăbdător, împinse poalele fustei și căută locul dintre picioarele ei care îi oferea plăcere. Care îi oferea și ei plăcere. Mârâie anticipativ, iar fusta ei își reluu călătoria în sus. Întrezărind părul negru și cărlionțat care ascundea pliurile feminine, simți cum i se strânge stomacul. Cuprinzându-i șoldurile, o trase mai aproape, genunchi lângă genunchi.

- Pune-ți picioarele în jurul meu, o instrui el.

Ea ezită. Poate că un rest de sfială o reținea. Poate că îl tachina din nou. Lui nu-i păsa. O dorea, în clipa aceea! O îndrumă fără cruzime, dar fără a-i da posibilitatea să scape. Fesele ei se încordară în palma lui când el o trase aproape. Îi dădu fusta la o parte și îi sărută abdomenul, coastele. Ea gemu încetișor, iar el exultă având dovada că, în timp ce-l stârnea pe el, se excitase și ea.

Ea dădu drumul fustei, învăluindu-l în faldurile acesteia. Pe întineric, el se desfătă în acea lume specială formată dintr-o femeie, căldură și dorință. Măinile ei îi cuprinseseră capul, lipindu-l de ea într-un acces de afecțiune.

Coborându-și mâinile pe abdomenul ei, el își trecu degetele prin părul cărlionțat, amintindu-și cât de sensibilă era la cea mai ușoară atingere. Ea nu se mișcă, nu spuse nimic, dar el nu făcu greșeala de a crede că era indiferentă, pentru că, atunci când își vârî degetul între coapsele ei, descoperi că părul îi era umed de dorință. O atinse delicat, lăsând anticiparea să sporească, iar de data asta, ea icni ușor și scoase un geamăt slab. Pielea mătăsoasă,

umflătura sensibilă și, în cele din urmă, intrarea în trupul ei. Concentrat și lent, el o pătrunse cu degetul, îngăduindu-i să-și ajusteze poziția pentru a se simți mai bine, o simți că se relaxează... apoi că se încordează. Îi simți pulsul în interior, căldura, freacă-tul trupului și nu se putu gândi decât la cum avea să se simtă ea când îl va strânge înăuntrul ei.

Dorea asta. O dorea în clipa aceea. Își retrase degetul încet, savurându-și nerăbdarea, cunoașterea faptului că deja îi oferise plăcere.

Cu un ultim sărut pe abdomenul ei, el dădu fusta la o parte. Chipul ei era distant, concentrat asupra unei bucurii interioare care îl chema să i se alăture.

– Maddie, rosti el. Întoarce-te la mine!

Coborându-și privirea spre el, ea zâmbi. Aplecându-se, îl sărută strecurându-și limba printre buzele lui dormice. El i-o prinse, o gustă cu nesaț, încurajând-o în timp ce mâinile ei coborau pe trupul lui, cuprinzându-i din nou bărbăția. Cu mișcări atât de încete, încât așteptarea îl făcu să agonizeze, ea coborî pe el.

Cărlionții ei îl tachinară la început, apoi ea se mișcă cu mai multă atenție, absorbită de starea de minunare. Membrul lui îi atinse ușor pliurile, căutând intrarea. Lăsându-și capul pe spate, el o privi sfâșiat între încântarea pe care o simțea trupul lui și încântarea trezită de vederea ei.

Ochii ei se lărgiră în vreme ce se sprijini de el.

– Gabriel!

În vocea ei se deslușise o rugămintă să se oprească, de parcă ceea ce simțea era prea mult.

Și chiar era. Totuși, nu era suficient. El o ajută ridicându-și coapsele pentru a intra în ea în timp ce ea se lăsă în jos.

Dumnezeule! Înăuntru, era fierbinte și strămtă. Dori să se repeadă în sus, spre eliberare. Dar nu o făcu. Avea să-i îngăduie să aibă parte de momentul ei. Ea îl răsplăti cu o ușoară mișcare în sus, apoi se lăsă din nou în jos, cuprinzându-l și mai mult. El icni răgușit, încercând să respire.

Ea repetă mișcarea în sus și în jos, sus, jos, și, de fiecare dată, cobora puțin mai mult. În cele din urmă, în sfârșit, ajunse

pe șoldurile lui. Se ținu de umerii lui, degetele înfigându-i-se în piele, și se uită la el cu atâta adorație, încât el dori să fie învăluit de privirea ei pentru totdeauna. Dar cel mai mult, își dorea să se miște.

- Călărește-mă, îi ceru el.

- Nu călăresc bine, șopti ea.

- Tehnica ta este impecabilă. Cuprinzându-i coapsele în mâini, o ridică. Călărește-mă!

Ea o făcu, ridicându-se și lăsându-se în jos ca o femeie în șa. Picioarele ei îi strânseseră șoldurile, iar părul ei îi gădila pântecul. Ori de câte ori se lăsa pe el, pelvisul ei îl apăsa pe al lui, iar el văzu ce simțea ea la acel contact. De fiecare dată, expresia ei devenea tot mai aprigă. De fiecare dată, făcea o grimasă de plăcere, apoi o alunga pentru a continua.

Și el dorea să prelungească plăcerea. Dorea ca acest extaz să dureze pentru totdeauna. Dar, cu fiecare mișcare, momentul se apropia, iar el știa că nu se va mai putea abține.

Dar o făcea de fiecare dată. Trebuia să continue pentru ea, însă, cu fiecare mișcare, plăcerea lui căpăta forță. O peliculă de sudoare îi acoperi fruntea, pieptul.

Chiar în fața ochilor săi, sânii ei se ridicau și coborau acoperiți de mătase și superbi. Capul ei se lăsa pe spate și se ridica în vreme ce pasiunea o înălța spre culme.

În cele din urmă, când el crezu că nu va mai putea suporta, ea ajunsese la extaz. Se apăsă cu putere pe el, fremătând, țipând, cu capul dat pe spate, gâtul ei lung și subțire fiind încordat de ușurare. Înăuntru, eliberarea ei îl strânse puternic, tachinându-l, făcându-l să-și dorească să termine cum niciodată în viața lui nu-și mai dorise ceva.

O lăsă să-l lovească cu pumnii, să se legene pe el până când își pierdu mințile și răbdarea. O strânse cu putere, mișcându-o pe el. În sus și în jos, repede și cu forță, penetrând-o și mișcându-se până când sămânța lui izbucni din el, transformând în realitate posesia asupra ei.

De data aceasta... de data aceasta, ea făcuse o promisiune. De data aceasta, avea să-și respecte cuvântul. De data aceasta, nu avea să-l mai părăsească.

Gabriel o ținu la pieptul lui, așteptând să-și recapete suflul. Mâna lui trecu încet peste spinarea ei, mângâind-o admirativ. Nu-i plăcuse că o lăsase să preia conducerea, dar faptul că se abținuse făcuse răsplata și mai dulce.

O auzi – o simți – respirând îndelung pentru a-și reveni. Fără să-și ridice capul, îl sărută pe gât.

– Te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Ah! Exact asta dorise, asta avusese nevoie să audă. O îmbrățișă și mai strâns.

– Îți jur că sunt a ta. Indiferent ce se va întâmpla în viitor, voi fi întotdeauna a ta. Își deschise larg brațele. Eu sunt ducesa de Magnus. O ducesă de Magnus nu-și încalcă niciodată jurământul. Sunt a ta și voi face tot ce-mi ceri.

– Juri?

Punându-și mâna pe inima lui, ea rosti:

– Acesta este jurământul meu solemn.

Cumplita tensiune din el se relaxă puțin. Ea înțelesese cu adevărat. Pricepuse ce avea el nevoie. Ce aveau amândoi nevoie.

Ea îl întrebă:

– Te însori cu mine?

El încremeni. Îi ceruse să fie soțul ei. Nu era în regulă.

Apoi, își dădu seama că masculinitatea lui suferise un afront și chicoti constatând inversarea rolurilor. Data trecută, el o ceruse în căsătorie, așa că poate era drept ca ea să-l ceară acum. Ridicându-i capul, se uită în ochii ei.

– Aș fi onorat să-ți devin soț. Este un rol pe care, vreme de patru ani lungi, am așteptat să-l joc.

Probabil că văzuse în expresia lui ceva care o făcu să ezite.

– Nu putem da la o parte trecutul, nu-i așa?

– O s-o facem.

Trebuiau s-o facă. Cu o demnitate șovăitoare, ea se ridică, apoi se dădu îndărăt pentru ca și el să se poată ridica.

– O să fac totul pentru tine. Vei trăi ca un rege din vechime, cu servitori care să facă totul pentru tine, cu un castel sau două, primăvara la Londra, toamna la vânatoare...

El începu să fie neliniștit.

– Pare minunat. Tu ce-o să faci?

– O să mă bucur să fiu soția care te adoră și care îți îndeplinește toate dorințele.

– Pare cam sumbru. Se ridică și el și își trase pantalonii. Eu vreau să mă însor cu tine, Madeline, nu cu o străină care se află în trupul tău și care îmi îndeplinește toate dorințele.

Ea îi făcu o plecăciune cum probabil că îi făceau femeile din harem stăpânului.

– Uite. Vezi? Mi-ai spus ce vrei, iar eu te voi asculta. Nu-ți voi îndeplini toate dorințele.

– E mai bine, rosti el oarecum amuzat. Totuși, ceva tot nu era în regulă. Își puse cămașa și o privi cum se așează pe scaunul de pe care el se ridicase. Maddie!

Ea își sprijini capul de spătar și îi zâmbi ca o femeie care, după toate aparențele, era satisfăcută și fericită.

– Da, iubitul meu?

Cuprinzându-i obrazii în palme, se aplecă spre ea.

– Este imperios ca tu să pleci acum.

– Nu pot face asta. Ea zâmbi de parcă grijile lui n-ar fi fost importante. Ca și cum el exagera pericolul. Nu te pot lăsa să faci asta singur.

El fu din nou cuprins de acea neliniște.

– Îmi vei distrage atenția.

– Te voi ajuta. Sunt chiar formidabilă, mai ales dacă știi că ești în spatele meu.

El răspunse cu glas blând:

– Tu ești în spatele meu.

Ea își puse mâinile peste ale lui.

– Suntem unul în spatele celuilalt. După ce vom rezolva această situație, mă voi duce la Londra, o voi salva pe Eleanor și îi voi explica totul domnului Knight...

– Serios?

– Apoi, vom anunța căsătoria noastră în *Times*. Cred că pot aranja nunta în mai puțin de șase săptămâni.

Își dădu seama ce era în neregulă. Înțelese. Se însura cu Madeline, o femeie înflăcărată cu pasiuni ascunse... căreia îi păsa de tot

și de toți cei care erau ai ei pentru că nu avea încredere că altcineva era capabil s-o facă. Își îndreptă trupul.

- Am priceput corect? Tot ce-ți dorești este un bărbat care să vină atunci când spune că va veni, care să facă ce zice că va face, care să-și respecte jurământul cununiei până când moartea vă va despărți.

- Da.

De bucurie, ea abia putea respira.

- Un bărbat pe care să te poți baza.

- Da.

- Ai unul. Pe mine.

Ea își înclină capul, fără să-i înțeleagă tulburarea, fără să anticipeze ultimatumul.

- Dar te temi că, dacă te sprijini pe mine, eu mă voi da la o parte, iar tu vei cădea în nas. Asta s-a întâmplat mereu când te-ai bazat pe tatăl tău.

Auzind de tatăl ei, expresia de pe chip îi trecu de la satisfacție lipsită de griji la îngrijorare precaută.

- Nu, eu nu mă bazez pe tata.

- Totuși, încă mai ai cicatricile din situațiile când ai încercat s-o faci.

Ea se ridică, își aranjă rochia și netezi cutele cu palmele.

- Nu pricep ce spui.

El știa foarte bine că ea înțelesese. Doar că nu voia să accepte adevărul.

- Așa că ai fugit de mine, în loc să rămâi și să vezi dacă fac față pe termen lung, iar acum... Acum, spui că ești a mea, dar tot mai ai rezerve.

Ea îi răspunse prea repede:

- Nu-i adevărat!

El o presă, o încolți, deși ar fi fost mult mai ușor s-o lase baltă.

- Spune-mi, Madeline, ce sarcini îmi vei încredința pe domeniul tău?

- Ce vrei să spui?

- Voi prelua eu sarcina de a-i plăti pe servitori?

– Ei bine... nu, eu fac asta. Am pus la punct un sistem. Zâmbi tulburată, dar nu fu în stare să-i întâlnească privirea. Nu e nevoie să te ostenești tu.

El insistă și mai mult:

– Să cumpăr eu cadourile de sărbători pentru toată lumea? O să fac o listă și o să mă ocup de problemă.

– Eu am plănuit asta întotdeauna cu câteva luni în avans. Nu e nici un motiv ca tu să...

– Să mă ostenesc. Știu.

Ea se dădu îndărăt de parcă el era un lup, iar ea o mioară lipsită de apărare.

– Uită-te la tine, rosti el cu glas slab. Ai și ridicat pavăza. Ți-ai încrucișat brațele peste pântec, iar fruntea ți s-a încruntat. Fac pariu că te doare stomacul.

– Eu... doar...

El aproape că o crezuse. Pentru o fracțiune de secundă încântătoare, își imaginase că visul i se împlinise – iar dezamăgirea îl făcu să devină sălbatic. Îl făcu să fie sincer.

– Toată lumea crede că ești atât de puternică și de încrezătoare în sine, dar, în sufletul tău, nu ești decât o copilă înspăimântată, care se așteaptă să sufere din pricina trădării celor care ar trebui s-o iubească cel mai mult.

– Nu sunt așa!

– Eu vreau totul, Madeline. Îți vreau inima, sufletul, gândurile, visurile... vreau să te cunosc. Vreau să fiu cu tine. Vreau să ai încredere în mine. Apropiindu-se de ea, o sărută pe frunte: Întoarce-te când vei putea să-mi dăruiești nu doar mânușa, ci mâna ta.

Capitolul 24

Tot ce avu Madeline de făcut fu să se întoarcă în dormitorul ei. Punând un picior în fața celuilalt, făcu eforturi să nu se gândească la nimic.

Se întâlnește cu una dintre domnișoarele Greene – îi zâmbi și dădu din cap uitând că, fiind domnișoară de companie, ar fi trebuit să-i facă o plecăciune. Domnișoara Greene o privi fix, dar nu spuse nimic. Poate pentru că Madeline avea o expresie ciudată. Poate pentru că Madeline se clătina. Nu știa. Nu-i păsa.

Se întâlnește cu Lady Tabard, care îi spuse că Thomasin se dusesese în dormitorul ei după ce aflase vestea cea bună.

– Chiar în această după-amiază, înainte ca Lord Tabard să participe la joc, Lord Hurth l-a rugat să-l lase s-o ceară pe Thomasin în căsătorie. Poftim! Ce părere ai de asta?

Madeline o privi năucă pe Lady Tabard, apoi își dădu seama că era cazul s-o felicite. Înainte de a apuca să vorbească, Lady Tabard o întrerupse.

– Lord Tabard i-a zis asta, iar ea nu a reacționat deloc rău. Cred că va accepta. Chiar cred că o va face. Cu siguranță, își va da seama ce onoare i-a făcut el – iar Lord Tabard spune că este incredibil de bogat și că va deveni marchiz după ce tatăl lui va muri. Da, sunt sigură că asta va pune capăt idilei ei cu Jeffy. Asta este ce am vrut mereu pentru ea. Lady Tabard îi strânse mâna lui Madeline. Eu și Lord Tabard știm că îți suntem îndatorați, dragă domnișoară de Lacy. Datorită eforturilor dumitale a apărut această oportunitate minunată. I-am zis lui Lord Tabard că îți vom da o zi liberă în plus luna viitoare.

Madeline nu prea înțelegea de ce femeia jubila, abia amintindu-și de Hurth și de Thomasin, și de toată complicația de a-i găsi o pereche potrivită lui Thomasin.

Lady Tabard adăugă grăbită:

– Și o mărire de salariu, desigur. Nu vrem s-o pierdem pe noua însoțitoare a lui Thomasin!

Suspiniând, Madeline se dădu îndărăt.

– Scuzați-mă!

Intră în dormitor, închise ușa în urma ei și se prelinse pe lângă perete. Apoi auzi un hohot de plâns dinspre pat și încremeni. Fi-rește. Lady Tabard spusese că Thomasin se afla aici. Madeline se uită la trupul zguduit de suspine trântit de-a curmezișul patului. Se părea că Thomasin nu era încântată de cererea în căsătorie.

Sau poate că avea vreo altă problemă neghioabă pe care o au fetele de 18 ani.

Și probabil că se aștepta ca Madeline s-o compăttimească. Doar că ea nu se credea în stare.

Ridicându-și capul, Thomasin se uită la Madeline. Cu o voce răgușită de plâns, întrebă:

- Ce... s-a întâmplat?

Felul în care Thomasin, deși nefericită, își manifestă îngrijorarea în privința ei o luă pe Madeline prin surprindere. Compasiunea fetei o tulbură, așa că izbucni:

- Trebuie să plec de-aici. Lord Champion tocmai... tocmai...

- Ți-a făcut rău?

Madeline clătină din cap.

- A țipat la tine. Nu, nu ți-ar păsa de asta.

Adevărul începu să se întrezărească, iar Thomasin se ridică în șezut, cu ochii roșii și umflați, cu pumnii strânși pe lângă corp.

- Te-a respins?

Madeline încuviință.

- Ce nemernic! Cum îndrăznește?

Fragila stăpânire de sine a lui Madeline se frânse, iar ea izbucni în hohote. Niciodată în viața ei nu se auzise făcând atâta zgomot, nici măcar când avusese opt ani, iar tatăl ei o uitase la un han. Ducându-și pumnii la gură, încercă să oprească acea exprimare a disperării pure.

- Sărmana de tine! Thomasin sări de pe pat și se apropie repede de Madeline. Cuprinzând-o cu un braț de talie, spuse: Haide! E loc destul pe pat pentru amândouă.

Încă plângând amarnic, Madeline se ridică și, împleticindu-se, se aruncă pe pat. Pentru prima dată, acceptă adevărul. Gabriel n-o dorea. I se oferise cu toată ființa ei, dar el n-o dorea.

Încestându-și mâinile în cuvertură, plânse chircită de durere. Thomasin îi mângâie umărul.

- Bărbații sunt cu toții niște porci păduchioși, mizerabili și lipsiți de scrupule.

Madeline încuviință și plânse în continuare.

- Tu... tu ești ducesa adevărată, nu-i așa?

Cu răsuflarea tăiată, Madeline își înalță capul și se uită la Thomasin.

– Sau, mai degrabă... marchiza de Sheridan și viitoarea ducesă. Thomasin îi puse o batistă în mână. La început, am crezut că tu ai fost motivul pentru care Excelența Sa și Lord Campion s-au despărțit, dar, când am auzit zvonul că tu ești de fapt ducesa, mi-am dat seama că asta explica de ce erai o însoțitoare atât de nepricepută, însă te pricepeai atât de bine să controlezi... totul. Ochii lui Thomasin se umplură din nou cu lacrimi. Datorită ție, am avut succes. Un succes uriaș. Cu un vaiet de durere, se aruncă pe pat. Și îmi este atât de rușine!

Străduindu-se să se ridice în coate, Madeline mângâie la rândul ei umărul lui Thomasin.

– Nu are de ce să-ți fie rușine!

– Dar îmi este. Mă distrez, dansez și flirtez în vreme ce bietul Jeffy e singur și nefericit acasă.

Madeline rămase cu mâna în aer.

– O! Te simți vinovată.

– D...da. Thomasin suspină în pernă. Și Lord Hurth i-a cerut tatei mâna mea, iar eu m-am bu-bucurat de atenția acordată.

– Sigur că te-ai bucurat. Este bogat și, chiar dacă are gusturi vestimentare execrabile, nu a mai cerut pe nimeni în căsătorie. E un triumf.

– Dar Jeffy...

Răbdarea lui Madeline se evaporase din cauza propriei crize.

– Tu chiar crezi că Jeffy stă acasă jelind după tine? Sau o fi la vreo petrecere câmpenească, făcând curte altei femei frumoase?

Plânsul lui Thomasin se curmă brusc. Ridicându-se în șezut, se uită la ea cu ochii înroșiți.

– Ai vorbit cu femeia aia. Niciodată, n-a fost de acord cu Jeffy.

– Acesta este motivul pentru care te-ai îndrăgostit de el. Ca s-o faci nefericită pe mama ta vitregă?

Revolta lui Thomasin izbucni în valuri.

– Numai pentru că ești ducesă...

– Nu înseamnă că nu văd realitatea. Madeline căută o altă batistă, iar în cele din urmă, îi dădu lui Thomasin un colț de cearșaf.

Jeffy nu-i pentru tine. Știi asta. Dacă l-ai iubi cu adevărat, nu ți-ar păsa cine te cere în căsătorie. Ai dansa și te-ai distra sigură că ți-ai găsit iubirea adevărată – și că el te așteaptă să te întorci. Dar nu ai găsit-o încă pentru că Jeffy este doar un băiețandru cu care părinții tăi nu sunt de acord.

Cele două femei se uitară una la alta.

– Tu ți-ai găsit iubirea adevărată? întrebă Thomasin.

Buza de jos a lui Madeline tremură.

– Mi-am găsit-o.

– Ei bine, dacă asta-i iubirea adevărată, n-am nevoie de așa ceva, rosti Thomasin cu fermitate.

Madeline se lăsă din nou pe pernă. Lacrimi îi țâșniră din ochi, dar nu-i alină durerea.

– Ești înțeleaptă.

– Poate că nu sunt ducesă și poate că nu sunt prea înțeleaptă – Thomasin trase aer în piept –, dar, privind-vă împreună, aș fi putut jura că și el te iubește.

Madeline făcu un efort să răspundă fără să plângă amarnic.

– Spune că mă iubește, dar mai spune și că eu n-am încredere în el.

– Și ai?

– Da! Da!

Însă el fusese atât de sigur. Și nu păruse fericit s-o respingă. Mai degrabă, obosit și trist. Madeline își îngropă din nou capul în pernă.

– Nu știu. Cred că da, dar, când îmi cere să-l las să se ocupe de – Madeline își flutură o mână – orice, de angajat grădinari, nu-mi convine deloc.

Thomasin mai mângâie o dată umărul lui Madeline.

– Deci, Lord Champion nu te-a respins. Nu cu adevărat. Dar, pentru a trăi cu tine, pentru a se însura cu tine, insistă să i te dăruiești complet. Să ai încredere în el din inimă.

Auzind această clarificare inutilă și nesolicitată, Madeline hotărî din nou. Thomasin rosti pe un ton sfidător:

– Tu mi-ai spus adevărul. Eu de ce nu ți-l pot spune?

Ce întrebare stupidă!

- Pentru că eu nu... vreau... să-l aud.

- Ei bine, nici eu n-am vrut.

Cu ochii plini de lacrimi, Madeline se uită prin micul dormitor și se gândi la seara ce urma, pe care trebuia s-o petreacă în compania soțiilor, a fiilor și a fiicelor, în vreme ce bărbații aveau să joace cărți. Se gândi la ziua următoare, ce se anunța atât de plictisitoare. Se gândi la așteptare, la clipa când avea să-l vadă din nou pe Gabriel. Nu putu suporta.

- Ar trebui să plecăm.

Thomasin înghiți în sec.

- Poftim?

- Ar trebui să plecăm de-aici. Acum. În seara asta. Am obținut diadema reginei. Tata n-a venit. Tu nu vrei să rămâi. Și, cu toate că Madeline nu-i putea salva pe toți de planurile mârșave ale domnului Rumbelow, ajunsese să țină la Thomasin. Pe ea o putea salva. Voia s-o salveze. Hai să plecăm!

Thomasin se dădu jos din pat și se uită la Madeline cu un amestec de confuzie și speranță.

- Unde?

- La Londra, pentru a o elibera pe verișoara mea, Eleanor.

Auzindu-i numele, Thomasin tresări.

- Am cunoscut-o la han. Ea este adevărata însoțitoare.

- Da. Foarte bine. Madeline se dădu jos din pat pe partea cealaltă. O să lăsăm un bilețel în care o să le comunicăm părinților tăi cine sunt eu și unde să te găsească după ce pleacă de la această petrecere.

- Vor fi furioși pe tine.

- Până să se sfârșească petrecerea, or să-mi fie recunoscători. Madeline nu putea spune mai multe. O să te prezint celor mai bune gazde drept protejata mea specială. Lady Tabard o să fie încântată.

Cu mâinile pe piept, Thomasin privi în gol.

- Jeffy chiar nu mă iubește, nu-i așa?

- Nu știi, draga mea. Tu cunoști cel mai bine răspunsul.

Thomasin își lăsă capul în piept.

- Mai bine așa pleca.

Madeline adăugă cu amărăciune:

— Gabriel vrea să plec, așa că asta îl va face fericit.

Udându-și batista, Thomasin își șterse fața înlăcrimată.

— Crezi că de asta te-a respins? Ca să pleci?

Mai udă o batistă și i-o oferi lui Madeline. Inima acesteia tresări cu putere când ea îi lipi pânda rece de obraji fierbinți.

— Posibil. Se gândi la expresia îndurerată, intensă de pe chipul lui, iar speranța o părăsi. Nu. El nu mă vrea așa cum sunt, iar eu nu pot fi altfel.

Thomasin o studie pe Madeline cu o privire critică.

— Nu cred că vrea să fii altfel, cred că vrea să fii... mai bună.

— Sunt foarte bună așa cum sunt. Madeline își luă geanta și îndesă în ea un maldăr de haine. Fă-ți bagajele și hai să mergem!

— Nu știu cum să-mi fac bagajele, se răsti Thomasin.

— Nici eu. Ce nu poți vâri în valiză o să-ți trimită servitorii mai târziu.

Scoțând de sub pat caseta în care se afla diadema, Madeline o puse cu grijă printre haine. Deasupra, puse tocul din catifea neagră în care se afla pistolul, apoi închise geanta.

Thomasin îndesă atât de multe haine și bijuterii în valiză, încât Madeline trebui s-o ajute s-o închidă. Ridicără bagajele. Thomasin scoase un geamăt încet din cauza greutateii. Apoi, fără zgomot, cele două femei porniră pe coridor, coborâră scările și ieșiră pe ușa din față.

Se întâlniră cu servitori, dar cu nici un oaspete. Toți erau în camerele lor, pregătindu-se pentru seară.

Amurgul transformase peisajul într-un amestec neclar de copaci și pajiște, transformând monstruoasa casă din ceva de prost gust în ceva amenințător. Decizia fusese luată, iar Madeline dorea să plece în clipa aceea. MacAllister avea dreptate. Domnul Rumbelow era primejdios. Cineva avea să moară.

Madeline se temea că va fi o persoană inocentă, iar... lui Gabriel nu avea să-i fie distrasă atenția dacă ea nu-i stătea în cale. Era adevărat. Știa asta. Însă detesta să-l lase să înfrunte moartea de unul singur.

Oprindu-se în capul scârilor, Thomasin se uită în jur de parcă ar fi așteptat trăsura.

- Și acum, ce facem?

- Ne ducem la grajduri...

- La grajduri?

- Și îi cerem grăjdarului să pregătească una dintre trăsurile domnului Rumbelow pentru a ne duce la Londra.

Thomasin o privi cu îndoială pe Madeline.

- Să merg tocmai până la grajduri cărând valiza asta?

- Nu-ți face griji, o asigură Madeline. Ești mai puternică decât crezi, iar eu am călătorit pe tot continentul. Grăjdarii fac ce li se spune.

Dar se înșela. La grajduri, felinarele fuseseră aprinse, iar caii erau periați și stăteau în boxele lor, însă când Madeline anunță că dorea o trăsură, grăjdarul domnului Rumbelow clătină din cap.

- Nu se poate.

- Poftim? Madeline fu surprinsă de obrăznicia omului. Lăsându-și geanta la picioare, își masă brațul îndurerat. Lady Thomasin Charlford dorește să plece.

- Nu poate, rosti el.

Madeline vorbi pe un ton ferm, menit a o liniști pe Thomasin:

- Omule! Ești grăjdar, nu-i așa? Te ocupi de caii de-aici, nu-i așa? Pregătește imediat o trăsură!

Grăjdarul pocni din degete, iar când un rânđaș se apropie alergând, îi spuse:

- Dă fuga și adu-l pe stăpân!

Stăpânul?

- Pe domnul Rumbelow?

- Nu. Pe stăpânul meu.

Madeline avu o presimțire urâtă.

Thomasin își lăsă și ea valiza jos și se foi nervoasă alături de Madeline, uitându-se în jur de parcă nu mai văzuse niciodată un grajd - ceea ce era foarte posibil.

- O să vorbesc cu șeful tău, îi zise Madeline grăjdarului. Vom rezolva problema asta.

– Vrei să vorbești cu mine? Marele Bill ieși țăntoș din umbre. Ce vrei să-mi spui domnișoară Înfumurare?

Lui Madeline îi stătu inima în loc. În lumina slabă din grajd, fața lui slabă și prelungă părea cadaverică, având obrajii scofâlciți și ochii înfundați în orbite. Gura în formă de arc rânjea batjocoritor, țepi negri îi acopereau bărbia, iar duhoarea trupului dovedea că nu se îmbăiașe de când se întâlniseră ultima oară. Agățându-și degetele mari de bretele, scuipe o flegmă lungă suficient de aproape de Madeline, încât niște lichid maroniu să-i stropească fusta.

Cândva între plimbarea din ziua precedentă și escapada din noaptea trecută, Marele Bill părea că-și pierduse afecțiunea față de Madeline.

Thomasin păși în fața lui Madeline.

– Ai grijă ce faci... omule!

Marele Bill o măsură de sus până jos.

– Nu-i așa că ești arătoasă? Fuși de ai tăi, așa-i?

Thomasin se dădu îndărăt, șocată de insolența lui, dar rosti cu îndrăzneală:

– Ce fac eu nu este treaba ta. Nu-ți cunoști locul.

Madeline puse o mână pe brațul lui Thomasin pentru a o opri. La urma urmelor, Thomasin credea că el era un servitor obraznic. Dar Madeline știa că era un ucigaș.

– Eu sunt însoțitoarea lui Lady Thomasin. O însoțesc la Londra.

– Nu, n-o însoțești, pentru că nu plecați. Nici una dintre voi.

Asta chiar că era nesimțire.

– Nu tu ești responsabil cu călătoriile pe care le făc oaspeții, spuse Madeline.

El își pocni bretelele.

– Ba cred că sunt. Ordinele sunt că nimeni nu pleacă până nu dă Rumbelow dezlegare, iar el n-a dat dezlegare.

Era mai grav decât își imaginase Madeline. Grăjdarul privea cu ochi mari, iar în spatele lui era un grup de bandiți care așteptau ordinele Marelui Bill. Madeline zăbovisse prea mult pentru a mai putea scăpa. Sau poate că toți fuseseră prinși în capcană din clipa în care sosiseră.

– Asta-i absurd, spuse Thomasin. Domnul Rumbelow nu ne-ar ține aici împotriva voinței noastre.

– Oricum, nu vrei să pleci nicăieri cu bucățica asta. Privirea Marelui Bill o sfredeli pe Madeline. Nu este o companie potrivită pentru o fată inocentă ca dumneata. Se uită mai sus decât îi e rangul, și-o trage cu un lord când ar putea să aibă pe cineva ca mine.

În mod evident, Thomasin nu înțelese semnificația expresiei, altminteri ar fi fost îngrozită. Încercă să scape din strânsoarea lui Madeline.

– Nu știi ce vorbești. În realitate, este ducesă!

– Thomasin, nu!

O, nu! Țasta era ultimul lucru pe care Marele Bill trebuia să-l afle. Marele Bill... și domnul Rumbelow.

– Ducesă? Asta ți-a zis?

Marele Bill își lăsă capul pe spate și râse, iar toți ceilalți bărbați din jurul lor îi ținură isonul.

Thomasin se uită nervoasă de la Marele Bill la Madeline, la ceilalți, și din nou la Madeline.

– Este insolent, rosti ea. Este doar un servitor. Nu ne poate împiedica să plecăm. Asta ar însemna să ne țină prizoniere, ca un răufăcător.

Unul dintre ochii Marelui Bill se închise și tresări. Madeline, care îl privea cu atenție, zise domol:

– Într-adevăr.

– Sunt ordinele lui Rumbelow, repetă Marele Bill.

Încă nevenindu-i a crede, Thomasin spuse:

– Dar, Madeline, asta-i imposibil! Această persoană probabil că se înșeală. Pentru ca domnul Rumbelow să dea o astfel de poruncă, ar trebui să fie nebun.

– Sau să fie și el un răufăcător.

– Sau amândouă, adăugă Marele Bill îndatoritor.

– Dar... O!

Thomasin își acoperi gura cu mâna, iar ochii ei mari se uitară de la Marele Bill la Madeline și înapoi.

– Dați fuga înapoi în casă, iar tu – arată spre Madeline – ai grijă ca fetița să-și țină fleanca. Sau va trebui să vin după voi și n-o să vă placă asta.

Marele Bill scuipă din nou, iar de data asta, flegma aproape că ajunsese pe pantofii lui Madeline. Thomasin scânci și se trase repede îndărăt. Calmul obișnuit al lui Madeline dispăru. Se uită direct în ochii lui și nu se clinti. După ce dezgustătorul scuipat se așternu pe jos, ea se apropie de Marele Bill.

Spre amuzamentul tovarășilor săi, el rânji și scoase niște sunete ca și cum ar fi sărutat-o.

Cu un gest rapid, ea îl lovi sub bărbie cu latul palmei. El înghiți tot cocoloșul de tutun scârbos.

Ea se trase înapoi, în vreme ce el se apucă de burtă și se înecă.

Înșfăcând amândouă gențile, Madeline i-o dădu lui Thomasin pe a ei și rosti:

– Haide, draga mea! Să ne întoarcem în casă înainte să ne simtă cineva lipsa.

Capitolul 25

În timp ce oamenii râdeau de Bill, Madeline și Thomasin se grăbiră să iasă una lângă alta.

De îndată ce scăpară din grajd, Madeline rosti:

– *Merde!* N-ar fi trebuit să fac asta. Marele Bill va fi... rău. Și mai rău.

– Cum poți să regreti? Este un om îngrozitor. A vorbit urât despre tine și și-a imaginat că ar fi la nivelul tău, și... ce-a vrut să spună? Când a zis că o să vină după noi, la ce s-a referit? Thomasin se îndreptă cu pași apăsați spre casă. Trebuie să-i spun tatei în clipa asta!

– Nu. Madeline se uită în spate. Nu poți face asta. Ai strica totul.

– Ce-aș strica? Petrecerea domnului Rumbelow? Detest să-ți spun asta, dar deja e stricată pentru mine. Thomasin demonstra

maturitate. Ar trebui să dansez și să rîd în următoarele două zile știind că omul acela a declarat practic că nu pot pleca? Sunt o musafiră. Sunt o aristocrată. Nu poate face asta.

- Și totuși, se pare că o face.

Spre vest, cerul devenise de un cenușiu argintat, învăluind peisajul în umbre. Vântul bătea dinspre mare, iar geamătul copacilor ascundea orice sunet din spatele lor. Thomasin se împiedică de un smoc de iarbă, iar Madeline o apucă de braț și o ajută să-și recapete echilibrul, dar nu se opriă nici o clipă. Primejdia pândea în spatele lor.

- Și de ce ar trebui să ai grijă să-mi țin... fleanca? Thomasin respira anevoie din pricina indignării și a efortului. Tu ești șefa?

- A vrut să spună că, dacă tu sau eu dăm alarma, o să-mi facă rău.

- Nu poate face asta.

Exasperată, Madeline rosti:

- Thomasin, te-ai uitat în jur de când ai venit aici? Există foarte mulți bărbați cu foarte multe arme, și nici unul nu este vreun vânător care a pierdut vulpea. Așteptă până când fata înțelese. Suntem izolați. Jocul a început. Nici una dintre doamne sau dintre fii și fiice nu ne va crede dacă spunem ce s-a întâmplat. Cu toții vor dori să știe de ce încercăm să plecăm.

Thomasin fu năucită de logica lui Madeline.

- Dar nu-l putem pur și simplu lăsa pe domnul Rumbelow să ne țină aici. Probabil că pune la cale o mârșăvie. Își lovi o palmă cu pumnul. Niciodată n-am avut încredere în el!

Lui Madeline îi veni să rîdă, dar situația era mult prea gravă.

- Dacă ai încredere în mine, îi voi spune cuiva care va ști ce să facă.

Cel puțin, asta spera.

- Cui? Toți gentlemanii participă la jocul de cărți.

- Valetului lui Lord Campion. El mă va crede.

Chiar dacă va trebui să-l bată ca să priceapă. Urcară scările și deschiseră ușa din față.

- Între timp...

– Între timp, ne vom bucura de petrecerea pe care domnul Rumbelow a plănuțit-o pentru soții și copii.

Thomasin își coborî privirea spre rochia de zi șifonată, apoi se uită la Madeline.

– Înainte, întârziat că așa dădea bine. Se grăbiră să urce în dormitor și își ascuseră gențile sub pat. În seara asta, vom întârzia ca să dea foarte bine.

Înarmat doar cu o perie de haine cu dosul din argint, MacAllister se afla în dormitorul lui Gabriel și părea prost de veștile pe care i le dăduse Madeline.

– Cum naiba ați aflat asta?

– Am încercat să plec, după cum mi-a cerut Gabriel.

– Nu puteați încerca nițel mai devreme, înainte ca domnul să intre în casa văduvei? MacAllister își lovi palma cu peria. Sunteți sigură că asta au vrut să spună? Că Rumbelow nu lasă pe nimeni să plece fără permisiunea lui?

Madeline rosti limpede și cu exasperare în voce.

– Oamenii aveau arme.

– Ah, și eu am vrut să vă împușc o dată sau de două ori.

– Nu e un moment potrivit pentru glume.

– Nu-i o glumă. Aș vrea să-i pot zice domnului, dar jocul nu poate fi întrerupt.

– Îi poți duce un mesaj?

Dacă MacAllister nu făcea ceva, ea avea să facă.

– Rumbelow nu le dă voie servitorilor aristocrației să stea lângă ei. Zice că așa nu se va trișa, dar noi știm mai bine. MacAllister își mângâie bărbia. Cred că ar fi mai bine să pornesc spre satul unde așteaptă oamenii dumnealui.

– Are oameni care așteaptă să intervină? Pentru prima dată după câteva ore, Madeline se relaxă. Slavă Domnului!

– Doar n-ați crezut că va încerca să pună mâna de unul singur pe un ticălos ca ăsta, nu-i așa? Un ticălos care are propria armată. MacAllister pufni. Domnul nu-i atât de prost.

– Asta-i o chestiune de opinie, rosti Madeline pe un ton tăios.

- Da, domnișorică, nu-i deloc fericit din cauza dumneavoastră.
Ce i-ați mai făcut acum?

Șocată din pricina nedreptății, Madeline replică:

- Nu vrea să se însoare cu mine.

- Nț, asta nu-i adevărat.

- Te asigur că este foarte adevărat.

- După ce patru ani v-a jelit, iar eu i-am dat binecuvântarea mea chiar azi... și acum nu vă mai vrea? MacAllister făcu o față lungă și neîncrezătoare. Probabil că ați făcut dumneavoastră ceva.

- Se pare că am făcut multe lucruri, inclusiv...

Brusc, durerea o cuprinse din nou. Vreme de câteva momente, când se grăbise să-l informeze pe MacAllister despre ce aflate, uitase că Gabriel o respinsese. Acum, amintirea o copleși, iar ea își întoarse capul.

- Gata, haideti! Doar n-o să plângeți, nu?

MacAllister se duse în jurul ei pentru a vedea dacă era adevărat. Ea îl privi sfidătoare și își șterse obrazii.

- Mi-au dat puțin lacrimile.

- Deci, în sfârșit, aveți o inimă de femeie.

- Dar ce-ai crezut? se răsti ea. Că am o inimă de câine?

- Nu, câinii sunt credincioși. Mai degrabă, am crezut că aveți o inimă de viezure.

Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească lui Madeline în felul acesta - cu excepția lui MacAllister. Bătrânul era incorigibil, băgăreț, arțăgos - iar în clipa aceea, singura speranță a tuturor celor aflați la acea petrecere. El o studie de parcă era o ciupercă dintr-o specie neobișnuită, iar el, un botanist.

- Mă întreb ce soi de nebunie a pus stăpânire acum pe domnul.

- Nu știu, dar nu discut chestiunea asta cu valetul lui. Îl pusese cu fermitate pe MacAllister la locul lui, dar el nu păru să bage de seamă. Ai cu ce să te aperi dacă te întâlnești cu vreunul dintre oamenii domnului Rumbelow?

- Am cuțitele mele.

- Și Gabriel are cuțite.

– Cine credeți că l-a învățat cum să le folosească? MacAllister clătină din cap. Femeie netoată. Nu știți nimic.

Cinci mese lipite. Zece scaune cu spătar. Patru lachei de cea mai joasă speță.

Perete de culoare bordo. Draperii de culoarea verde a sticlei trase bine peste ferestrele înalte. Rafturi de cărți pe care nu se afla nimic.

Zece gentlemen, jucători cu toții, care nu observau nici izolarea, nici faptul că lacheii care stăteau în fața ușilor arătau mai mult a temniciperi.

Un covor turcesc cu model verde și negru. Fumul care se ridică din câte un trabuc. În sala de joc era liniște, iar aerul, nemișcat. Ceasul bătu miezul nopții.

Gabriel auzi vântul bătând în rafale afară, în vreme ce furtuna se apropia dinspre mare.

În sala de joc, gentlemenii ședeau aplecați peste cărțile lor, concentrați de parcă viețile lor ar fi depins de asta. Doar câte o înjurătură sau o exclamație de triumf ocazională întrerupea tăcerea.

Până și Rumbelow era total concentrat asupra cărților, stând absolut nemișcat, tăcând mălc.

Așa că vorbi Gabriel. Trebuie s-o facă. Juca pentru a câștiga, iar ca să câștige, avea o strategie. Nu doar o strategie a jocului, ci și o strategie care presupunea întreruperea concentrării celorlalți bărbați.

De fapt, era chiar amuzant să-i enerveze. Era o întrerupere necesară pentru a câștiga jocul. Iar el trebuia să iasă învingător. Sau nu. Avea să decidă asta după ce miza și circumstanțele deveneau clare.

După ce își jucă mâna cu domnul Payborn – Gabriel câștigă, firește, și ar fi fost surprins dacă Payborn nu pierdea totul până dimineață –, rosti:

– Ar trebui să deschidem o fereastră. Vântul o să mai aerisească încăperea.

Nimeni nu răspunse. Câțiva bărbați își aranjară cărțile în mâini. Lord Tabard trase din trabuc.

– Rumbelow, este în regulă dacă deschid un geam? insistă Gabriel.

Așezat la o masă alăturată, Rumbelow își flutură nepăsător o mână.

– Da, da, fă cum vrei.

Aha! Lui Rumbelow nu-i plăcea să fie întrerupt când juca.

– Am ezitat să-i poruncesc unui servitor de-al tău. Pot s-o fac? întrebă Gabriel.

– Da! Pentru Dumnezeu, fă ce vrei!

Ridicându-și capul, Rumbelow se uită urât la el. Gabriel îl studie – coloritul intens, buzele strânse, nările fremătând, toate dovedeau că Rumbelow putea fi făcut să-și dezvăluie sentimentele și, posibil, cărțile.

Rumbelow se stăpâni. Relaxându-se, zâmbi cu tot farmecul de care era în stare.

– Ești viclean, Campion, dar n-o să mă las provocat de tine din nou.

Aflați la masa de alături, Lord Tabard și monsieur Vavasieur ignorară schimbul de replici, trântind cărțile, vădit dezgustați de întrerupere.

– Da. O voi face.

Gabriel îl provocă pe Rumbelow din priviri și se întrebă iarăși: Ce îl făcea pe Rumbelow să joace aceste mâini dacă avea de gând să fugă cu avansul? Îi plăcea provocarea? Îi păcălise mereu pe cei mai deștepți oameni ai legii din Anglia. Dorea să se laude că îi păcălise și pe cei mai buni jucători din Anglia? Devenise arogant?

Rumbelow își privi cărțile, apoi se uită din nou la Gabriel.

– Nimeni nu-l bate pe Thurston Rumbelow.

Dacă Rumbelow dorea o provocare, Gabriel era dispus să-i facă pe plac. Gabriel amestecă pachetul de cărți cu o mână – un mic spectacol, dar care servea scopului său.

– Până acum.

Rumbelow observă precizia expertă cu care Gabriel mânuia cărțile. Îi văzu pe ceilalți bărbați uitându-se la el și la Gabriel.

— Vorbele nu fac doi bani, spuse el. Când vom juca, vom vedea cine va bate pe cine — dacă nu cumva vei fi eliminat de unul dintre acești jucători grozavi înainte de a avea ocazia să joc cu tine.

Cu un gest indolent, Gabriel își puse o cizmă pe genunchi și își privi mâna care amesteca din nou cărțile.

— Sau dacă nu renunți la joc și nu fugi pentru a scăpa de umilință.

Fusese o provocare. Una pe care se gândi că Rumbelow o va accepta.

— Poate că există o modalitate să facem lucrurile mai interesante, rosti Rumbelow. Un pariu separat, între noi doi.

Privirea lui Gabriel se îndreptă spre seiful metalic negru, greu și încuiat cu un lacăt.

— Un pariu separat. Dar încă n-am văzut dovada că avansul tău există.

— Poftim? se răsti Rumbelow. Mă faci trișor? Vrei să zici că n-am pus și partea mea de 10 000 de lire în seif, alături de ale voastre?

— Aș vrea să văd banii. Cred că mă voi concentra cu mai multă râvnă asupra jocului dacă voi fi sigur că voi și căpăta ce câștig.

Gabriel savură roșeața și mai intensă din oșrajii lui Rumbelow. Deși hoț și escroc, era sensibil la insulte. Fascinant!

Toată lumea îi privea deja cu interes, iar câțiva bărbați avură suficient de puțin tact pentru a da din cap. Rumbelow își puse cărțile pe masă cu un gest precis, iritat. Ridicându-se iute, se îndreptă spre seif. Le arătă cheia care îi atârna la curea.

— Mai există o cheie, dar se află la Londra, la banca mea.

Îngenunche lângă seif, îl deschise, iar Gabriel văzu înăuntru nouă pachete, fiecare legat cu un șnur. Rumbelow scoase unul și le arătă cele 10 000 de lire.

— Ești satisfăcut? îl întrebă pe Gabriel.

Să fi fost bani falși? Sau poate că pusese câte o bancnotă pe fiecare parte a teancului, iar în interior erau foi albe tăiate la dimensiune?

– Sunt satisfăcut. Dacă oamenii lui erau acolo și dacă pe Rumbelow îl aștepta o corabie cu care să fugă, era bine să-l provoace. Un pariu separat este o idee excelentă. Dădu din cap spre pachetul de bancnote. Îmi place cum arată. Deci... mai punem 10 000 în plus.

– Asta vrei tu. Eu vreau altceva. Privirea lui Rumbelow vorbi cu prea multă elocvență. Ceva ce... posezi tu.

Gabriel n-ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Ceva ce posedă el? O! Știa ce dorea Rumbelow. Totuși, nu ezită.

– Orice vrei îți aparține. Îți voi ceda ce-mi aparține, indiferent cât de mult m-ar durea o astfel de pierdere improbabilă.

Trebuia să se gândească la acest aspect nou. Avea să-i ofere un avantaj? Sau nu?

Zâmbetul lui Rumbelow deveni strălucitor și... cumplit de crud.

– Rămâne stabilit. Toată lumea care se află aici e martoră. Dacă eu și Campion jucăm partida finală, miza mea este 10 000 de lire, iar a lui Campion e bunul pe care mi-l doresc.

– Un pariu al naibii de stupid, Campion, spuse domnul Greene. Ar putea să-ți ia Campion Court.

– Mai întâi, trebuie să câștige. Gabriel se uită la ceilalți jucători. Care om se poate lăuda că m-a bătut la cărți? Pocnind din degete către unul dintre lacheii neciopliți ai lui Rumbelow, îi porunci: Deschide fereastra. Să intre niște aer aici.

– Stăm la taclale sau jucăm cărți?

Lord Achard se uită încruntat la Gabriel.

– Așa e, hai să jucăm cărți.

Gabriel împărți cărțile.

Capitolul 26

Trecuse de miezul nopții când domnișoarele Vavasseau terminară de cântat, făcură o plecăciune și fură aplaudate.

Lady Tabard îi vorbi lent și apăsător lui madame Vavasieur, sigură că, în ciuda dovezilor care confirmau contrariul, aceasta nu înțelegea engleza vorbită altfel.

– Cât de incredibil de talentate sunt ficele dumneavoastră!

Ochii lui madame Vavasieur licăriră fericiți, iar ea replică într-o engleză cu accent, dar excelentă:

– Mulțumesc, doamnă. Și fiica dumneavoastră, fermecătoarea Lady Thomasin, cântă extraordinar la pian.

– Într-adevăr, Lady Thomasin este dăruită cu multe talente și să știți că... – Lady Tabard se aplecă spre madame Vavasieur, dar Madeline auzi limpede fiecare cuvânt – astăzi, Lord Hurth a cerut-o în căsătorie.

Madeline simți nevoia să gemă profund. Privind prin salo-nul de muzică plin de lume, văzu că mai multe persoane auziseră anunțul făcut de Lady Tabard. Nu că n-ar fi dorit ca societatea să știe că Thomasin făcuse o cucerire atât de importantă, dar această chestiune trebuia abordată cu subtilitate, și mai ales după ce Thomasin avea să-l respingă – lucru care, în ciuda speranțelor lui Lady Tabard, Madeline știa că era inevitabil să se întâmple. Însă Lady Tabard nu cunoștea semnificația cuvântului „subtil”.

Lady Achard bătu din palmele înmănușate pentru a atrage atenția tuturor.

– Pe care dintre fete o vom asculta în continuare?

– Josephine, tu cânti minunat la harpă, rosti doamna Greene. Delectează-ne cu o melodie.

Lady Achard se îmbujoră cuviincios, protestă cu modestie, apoi, fiind rugată să cânte, își scoase mănușile și le ceru servitorilor să pună harpa în fața uriașului șemineu din marmură neagră.

Madeline își mușcă buza de jos și ascultă vântul care făcea ferestrele să zornăie. Cât de curând avea să se întoarcă MacAllister cu oamenii lui Gabriel? Deși Madeline suferea din cauză că el o respinsese, îi era teamă pentru el – singur în casa văduvei, să-i înfrunte pe domnul Rumbelow și pe ceilalți jucători. De fapt, avea domnul Rumbelow să îngăduie jocul? Oare nu cumva, chiar în clipa aceea, îi jefuia pe bărbați, îi bătea... îi ucidea?

Dar nu. Nu avea sens. Ar fi putut face asta oricând în ultimele câteva zile. Planul lui era mai laborios, iar Madeline considera că Gabriel era mai mult decât pe măsura lui... dar avea nevoie de întăriri.

Totuși, oriincotro privea Madeline, dezgustătorii lachei ai domnului Rumbelow erau prezenți în salonul de muzică, îmbrăcați în livrele elegante, dar grosolani și nelalocul lor. Nimeni altcineva nu remarcă, cu excepția lui Thomasin, iar după felul în care îl privea pe banditul de la ușă, Madeline se temu că se va apuca să spună povestea fugii lor și a modului vulgar în care Marele Bill se purtase cu ele. Madeline se gândi că singurul lucru care o oprise până atunci fusese seara de veselie lipsită de griji aranjată de domnul Rumbelow pentru ca tinerele doamne să-și poată etala talentele muzicale.

Totuși, oaspeții păreau preocupați în ciuda veseliei generale. Cu toții așteptau vești în privința jocului.

În vreme ce Thomasin se îndepărtă de pian, fu oprită la fiecare câțiva pași pentru a fi felicitată și lăudată în șoaptă pentru talentul ei. Ea era o tânără bine-crescută, așa că afișă modestie și se îmbujoră, dar Madeline văzu panica din ochii ei și porni spre ea, cu vorbele Marelui Bill răsunându-i în urechi.

Hurth ajunsese însă primul la ea. Strălucitor într-o vestă de mătase matlasată de culoarea lavandei și cu o haină din catifea bleu, făcu o plecăciune, zâmbi și spuse că ar dori să discute ceva în particular.

Ea clătină din cap, dar Lady Tabard bubui:

– Du-te cu el, fato! Ai permisiunea mea.

Le aruncă un zâmbet viclean celorlalte doamne. În vreme ce Lady Achard se așeză să cânte, Hurth îi oferi brațul lui Thomasin și o conduse pe coridor. Ea îi aruncă o privire chinuită lui Madeline, care se grăbi să iasă în urma lor și se strecură în bibliotecă înainte ca el să închidă ușa. În vreme ce Hurth se încrunță, ea făcu o plecăciune și se așeză într-un colț întunecat. Avea dreptul și datoria de a se afla acolo. La urma urmelor, era însoțitoarea.

Cu o mișcare a capului acoperit cu păr cârlionțat și bine coafat, Hurth arătă spre o canapea joasă.

— Vă rog, Lady Thomasin, luați loc.

— Aș prefera să rămân în picioare, mulțumesc, rosti Thomasin pe un ton dur.

Pătruns de propria importanță, Hurth nu remarcă asprimea ei, și nici felul cum se uita la el, de parcă el era un dentist, iar ea o pacientă pe care o durea o măsea.

— Vă rog, insist.

Arătă din nou spre canapea. Suspinând zgomotos, Thomasin se așează cu o mișcare bruscă. Madeline își mușcă buza pentru a-și reține zâmbetul. Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată din pricina lui Gabriel, a lui MacAllister, a morții și a dezastrului, această scenă ar fi fost una dintre cele mai comice din viața ei.

Cu un scârțâit al corsetului, Hurth se lăsă într-un genunchi. Își aranșă pantalonii pe genunchi, apoi încercă încă o dată să ia una dintre mâinile lui Thomasin. Ea stătea pe ele. Netulburat, Hurth începu discursul:

— În primul rând, vreau să vă asigur că am vorbit cu tatăl dumneavoastră astăzi, și că am permisiunea dumnealui pentru aceste vorbe care altminteri ar fi putut să vă pară o mare obrăznicie.

Thomasin se grăbi să intervină:

— Lord Hurth, mi s-a spus care este intenția dumneavoastră, iar eu doresc să evit pentru amândoi durerea și:..

El continuă ca și cum ea n-ar fi zis nimic:

— În ciuda faptului că mama dumneavoastră vitregă nu reprezintă o legătură dezirabilă, mă simt atras de dumneavoastră.

Thomasin încremeni. Madeline se întrebă cum de un bărbat putea fi atât de nepriceput la a face curte. Era ca și cum luase lecții pentru a înfuria sau a dezgusta o femeie.

— Atențiile pe care vi le-am acordat, dovezi ale respectului, fără îndoială că v-au flatat și v-au făcut să vă dați seama de profunda mea afecțiune.

— Să mă fleteze? Lord Hurth, eu nu sunt...

— Aș vrea să deveniți soția mea.

Clipi rapid și așteptă exclamațiile entuziasmuate ale lui Thomasin. Ea însă tăcea mălc. Abia părea să respire. Madeline bănuî

că scrâșnea din dinți. În cele din urmă, când Lord Hurth începu să dea semne de stânjeneală, Thomasin izbuti să rostească:

– Atențiile dumneavoastră sunt într-adevăr flatante, domnule, și regret profund că trebuie să refuz măgulitoarea dumneavoastră cerere în căsătorie.

Hurth clătină ușor din cap de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Lady Thomasin, poate că sunteți copleșită de șansa de a intra prin căsătorie în familia mea, dar vă asigur că manierele vă sunt impecabile – ei bine, exceptând poate ocazionalele exuberanțe pe care prezența zilnică a mamei mele le va vindeca – și că aveți o descendență foarte bună. Pe scurt, sunteți demnă să dați naștere următorului moștenitor Hurth.

– Doriți să-mi verificați starea dinților? întrebă Thomasin pe un ton rece ca gheața.

Madeline pufni. Două perechi de ochi se îndreptară spre ea – unii plini de reproș, ceilalți, dezaprobatori –, astfel că își scoase batista și își ascunse fața în ea. Să rădă într-un moment atât de importat era probabil nepotrivit. Încruntându-se, Hurth rosti:

– De asemenea, Lady Thomasin, suferiți ocazional de accese de frivolitate. Din pricina acestora, mama a pus la îndoială justetea alegerii mele, dar am asigurat-o că aveți o inteligență superioară și că veți învăța cu ușurință care vă este locul.

Thomasin se ridică.

– Cu alte cuvinte, voi putea fi ținută cu ușurință în frâu?

Referirea la cai fu prea mult pentru Madeline, așa că trebui să-și înăbușe chicotelile cu ajutorul batistei.

Și Hurth se ridică, dar scoase un geamăt ușor când își îndreptă genunchiul.

– Bănuiesc că apelați din nou la umorul dumneavoastră pentru a face față unei decizii cruciale. Amintindu-vă că tatăl dumneavoastră și-a dat binecuvântarea și că, poate chiar mai important, părinții mei au fost și ei de acord că ați fi acceptabilă, veți fi soția mea?

– Lord Hurth, v-am răspuns deja, se răsti Thomasin. Nu, mulțumesc. Nu voi fi soția dumneavoastră.

Indignarea îi împetriță obrajii lui Hurth.

– Nu merit totuși o explicație, și nu un simplu refuz?

Ochii lui Thomasin se îngustară, pumnii i se încheștară și se ridicară. Thomasin era pe cale să-și piardă stăpânirea de sine. Ridicându-se repede, Madeline rosti:

– Lady Thomasin!

Aruncându-i o privire lui Madeline, Thomasin se controlează și se uită din nou la Hurth.

– Nu ne potrivim, domnule. Nu avem nimic în comun.

El făcu o față lungă.

– Nu trebuie să avem ceva în comun. Ce idee vulgară! Ne vom căsători!

Madeline își duse din nou batista la gură. De data asta, și Thomasin zâmbi amuzată.

– Nu vă iubesc, zise ea tranșant.

– Mama dumneavoastră vitregă este de vină pentru astfel de idei, spuse Hurth. Iubirea e pentru țărani!

– Atunci, sunt țărăncă, fiindcă voi fi îndrăgostită atunci când mă voi căsători sau nu mă voi căsători deloc, replică Thomasin.

„Mulțumește-i“, mimă Madeline.

Thomasin dădu din cap, apoi se uită la Hurth.

– Vă rog să ne scuzați, dar eu și însoțitoarea mea ne vom retrage în camera de odihnă a doamnelor, unde voi încerca să mă împac cu faptul că am făcut ce trebuia să fac. Ducându-și dosul palmei la frunte, Thomasin spuse pe un ton dramatic: Într-o zi, domnule, când vă veți însura cu doamna potrivită, îmi veți mulțumi pentru asta.

Buzele lui rujate se subțiară de iritare.

– Ce prostie!

De parcă ar fi zis „am încercat“, Thomasin ridică puțin din umeri spre Madeline și se îndreptă spre ușă.

Făcându-i o altă plecăciune rapidă colericului Hurth, Madeline se grăbi pe urmele ei. Intrară în camera de odihnă, se uitară una la alta și izbucniră în râs.

După ce Thomasin își recăpătă controlul, se așeză în fața oglinzii și își ascunse chipul în palme.

- A fost atât de îngrozitor! Iar femeia aia o să fie lividă de furie că l-am refuzat.

Amintindu-și modul cum Lady Tabard își dezvăluise afecțiunea pentru Thomasin, Madeline spuse:

- O, Lady Tabard nu este atât de cumplită cum îți imaginezi.

Capul lui Thomasin se ridică.

- Este fiică de negustor.

- Dar are o inimă bună.

- Și un comportament lipsit de maniere.

- Există lucruri și mai rele. Am văzut mame vitrege care le puneau pe fete la corvezi, care le băteau cu bățul și le dădeau doar pâine și apă... care încercau să le silească să se mărite cu primul bărbat care le cerea.

- Invenezi toate astea. Thomasin râse pe jumătate. Sunt basme.

- Te asigur că nu sunt, zise Madeline. Lady Tabard este preocupată de ce-i mai bine pentru tine. Dar pur și simplu nu se exprimă așa cum trebuie.

- Chiar că nu.

- Cred că, dacă încerci, vei descoperi că poți vorbi cu ea. Are o personalitate puternică. Te va ajuta să obții ce-ți dorești.

Thomasin o privi gânditoare pe Madeline.

- Este puternică.

O senzație de neliniște o cuprinse pe Madeline. Oare la ce se gândea Thomasin?

- De ce fetelor le place să fie cerute în căsătorie? întrebă fata.

- Majoritatea cererilor în căsătorie nu sunt atât de îngrozitoare. Madeline se așeză lângă Thomasin și îi mângâie mâna. În general, gentlemanii vorbesc despre cât de mult te adoră, nu că ar trebui să te simți privilegiată că te lasă să-i adori.

- Așa a fost cererea în căsătorie făcută de Lord Campion?

Madeline încercă să-și amintească prima cerere în căsătorie, pe care i-o făcuse cu patru ani în urmă, dar evenimentele din ziua aceea o tot împiedicau. Ea îl ceruse pe el, iar el o refuzase. O refuzase, iar acum, ea simțea o durere profundă, care nu voise să treacă. Nici când răsese, nici când se concentrase asupra lui Thomasin, nici când o ascultase pe Lady Tabard. Deloc. Oare durerea avea s-o părăsească vreodată?

- Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți amintesc.

Umezind un prosop, Thomasin i-l dădu lui Madeline.

- Ești atât de nefericită. Chiar nu te poți schimba pentru a fi cum vrea el? Mi se pare că vrea atât de puțin. O șansă de a face eforturi pentru tine. O soție despre care să știe că i se va încredința cu totul.

Lipsită de orice speranță, Madeline își tamponă fața.

- N-ar trebui să se aștepte ca eu să mă schimb.

- Dar tu te aștepti ca el să se schimbe.

- Da, bine, dar... dar să se schimbe în bine. Vreau să renunț la jocul de cărți.

Thomasin continuă, netulburată de slabul protest al lui Madeline.

- Te aștepti ca el să nu aibă niciodată vreo responsabilitate pe domeniile tale, dar el este un bărbat care își ia foarte în serios responsabilitățile. Se uită cu asprime la Madeline. Nu-i așa?

- Da, dar...

Thomasin așteptă ca Madeline să isprăvească, însă, de data aceasta, ea nici măcar nu se putu gândi la un răspuns.

- Poate că te-ai putea schimba pentru el fiindcă știi că te poți încrede cu adevărat în el, insistă Thomasin.

- Este prea dificil.

Și totuși, cât de ușor avusese încredere că Gabriel îi va face dreptate lui Jerry, că va pune mâna pe domnul Rumbelow și că va avea grijă ca oaspeții să fie în siguranță.

- La fel e și să fii însoțitoare, dar te-ai descurcat de minune, rosti Thomasin cu viclenie.

Madeline o privi chiorăș.

- E adevărat. M-am descurcat de minune, nu-i așa?

- Ai făcut minuni cu mine.

- Poate că...

Dar, înainte ca Madeline să-și termine gândul, Lady Tabard năvăli în încăpere ca un mare poștalion înzorzonat. Ațintindu-și privirea asupra lui Thomasin, spuse:

- Iată-te, domnișoară!

Thomasin se ridică în picioare.

– Mamă, trebuie să-ți spun ceva. Aruncându-i o privire sfidătoare lui Madeline, adăugă: Ceva ce s-a întâmplat astăzi, puțin mai devreme.

Ce-i spusese Madeline lui Thomasin? „Lady Tabard are o personalitate puternică. Te va ajuta să obții ce-ți dorești.”

Thomasin avea de gând să-i zică despre Marele Bill. Ridicându-se în picioare, Madeline rosti:

– Thomasin, nu!

Thomasin o ignoră.

– Mamă, mai devreme, eu și Madeline ne-am dus afară...

– Atunci când te-ai decis să-l refuzi pe Lord Hurth? Lady Tabard își flutură mâinile spre Thomasin de parcă n-o interesa ce avea de zis. Sunt extrem de îndurerată din pricina ta, Thomasin. Extrem de îndurerată. Oricare altă tânără ar fi profitat de șansa de a deveni o mare doamnă.

– Mamă, nu asta-i important acum. Important este că...

– Nu e important? Ce altceva e important dacă nu șansa de a te mărita cu un bărbat bogat, care are un titlu și se mai și îmbracă bine? Dar nu, nu pentru tine. Tu îl iubești pe Jeffy. Lady Tabard îi roști numele cu un asemenea dispreț, încât până și Madeline se crispă și își dori să fi fost altundeva. Jeffy. Cel mai neisprăvit, prost și necredincios tânăr pe care l-ai fi putut găsi! Pentru el, ai renunțat la un bărbat care, într-o zi, o să fie marchiz.

Toate intențiile lui Thomasin se stinseră sub potopul dezaprobarii lui Lady Tabard, iar furia le luă locul.

– N-am renunțat la Lord Hurth pentru Jeffy. Am renunțat la el pentru că nu-l plac și nu mă voi mărita cu un bărbat pe care nu-l plac.

Lady Tabard clocoti nerăbdătoare:

– De ce nu, fato?

– Pentru că mama a făcut-o, iar ea și tata au fost nefericiți în fiecare zi a vieții lor împreună. Thomasin o privi pe Lady Tabard în ochi. Acesta este motivul pentru care tata te-a făcut amanta lui, iar după ce mama a murit, te-a luat de soție. Nu-i așa?

Madeline urmări fascinată cum Lady Tabard se transformă într-o femeie de vârstă mijlocie albă la față, fără nimic deosebit de atrăgător și rușinată.

– Domnișoară, acesta nu-i o chestiune pe care tu... s-o... Trăgând anevoie aer în piept, Lady Tabard își căută și își regăsi demnitatea. Lady Thomasin, ce doreai să-mi spui?

Fără nici o expresie pe chip, Thomasin rosti:

– Nimic, doamnă. Absolut nimic.

Ușurată, Madeline se prăbuși pe scaun și privi cum Lady Tabard ieși din camera de odihnă. În tăcerea care zbârnâia de furia lui Thomasin, spuse:

– Ai fost foarte dură cu ea.

– O merită. Pieptul lui Thomasin se ridică. I-a luat locul mamei, iar eu trebuia să mă prefac că nu știu.

– Și tatăl tău este la fel de vinovat.

Masându-și fruntea, Thomasin rosti:

– Știu. Știu. Dar el nu mă bate prea mult la cap.

– Deci, nu-l poți răni pentru că nu este suficient de aproape ca să-l rănești.

Madeline înțelegea asta. Propriul tată era la fel – și unde se afla el acum? Nu dorise ca el să participe la joc, dar acum era îngrijorată pentru că îngăduise ca jocul să înceapă fără el. Unde se afla?

– Femeia aia e o proastă, spuse Thomasin.

– Da, este. Iar Madeline fu recunoscătoare fiindcă acum Thomasin nu avea să-i mai zică mamei ei vitrege ce se petrecuse la grajduri. Ne întoarcem la petrecere?

Thomasin se burzului cu ostilitate:

– Trebuie?

Madeline se gândi s-o convingă pe Thomasin făcând apel la mândria ei, dar tânăra avusese parte de suficiente provocări în ziua aceea.

– Te rog să vii cu mine! Domnul Rumbelow a promis că ne va da vești despre joc, iar eu aș vrea să știu ce se petrece acolo.

– Adică... dacă Lord Campion câștigă.

– Da. Asta am vrut să spun.

Dând din cap, Thomasin porni înapoi către salonul de muzică.

Era foarte târziu. Petrecerea era pe cale să se încheie. Toată lumea aștepta un singur lucru – același lucru pe care Madeline dorea să-l audă. Vești despre joc.

În cele din urmă, Marele Bill intră în salonul de muzică, afișând un aer plin de importanță. Dregându-și glasul, așteptă până când conversațiile se stinseră. Într-o manieră formală, contrastând puternic cu accentul de mahala și fața de bătauș, rosti:

– Domnul Rumbelow vă transmite respectele sale și vești despre prima noapte de joc. Domnul Payborn a pierdut prima partidă. Lord Achard a pierdut. Domnul Rumbelow a câștigat. Lord Champion a câștigat. Domnul Greene a câștigat. Domnul Darnel a câștigat. Monsieur Vavasseur a pierdut.

În cameră se lăsă o liniște de moarte în vreme ce el recită numele și situația fiecăruia. În cele din urmă, rânji arătându-și dinții maronii, care îi amintiră în silă lui Madeline de ziua precedentă și de seara aceea.

– Domnul Rumbelow mi-a cerut să vă comunic că el și Lord Champion au pus un pariu separat. Dacă Lord Champion câștigă ultima mână, domnul Rumbelow îi va plăti încă 10 000 de lire. Dacă domnul Rumbelow câștigă, Lord Champion va trebui să-i dea un bun de-al lui pe care domnul Rumbelow și-l dorește.

În încăpere se iscă o rumoare surprinsă. Marele Bill ridică o mână.

– Încă un lucru. Plimbarea în sat de mâine a fost anulată din cauza faptului că domnul Rumbelow crede că e posibil să se strice vremea, și nu dorește ca vreunul dintre oaspeții lui să moară din cauza răcelii. Așa că, până la noi dispoziții ale domnului Rumbelow, nu trebuie să încercați să părăsiți Chalice Hall. Nimeni dintre dumneavoastră. La urma urmelor – ochii lui ca niște mărgele negre se îngustară privind-o pe Madeline –, nu vrem să vă îmbolnăviți. Și să muriți.

Capitolul 27

– În opinia mea, Lord Champion a depășit orice limită a încrederii în sine cu acest pariu nerușinat, anunță Lady Tabard, pufnind în vreme ce se îndrepta spre casa văduvei.

Ceilalți oaspeți – toți ceilalți oaspeți – mergeau alături de ea, și cei mai mulți dădură din cap.

– 10 000 de lire contra unui lucru pe care îl posedă. Nu-mi pot imagina ce-i în mintea lui.

Madeline se gândi că ea știa. Gabriel dorea ca Rumbelow să-și piardă echilibrul, să-și dorească cu disperare să câștige... și să rămână acolo. Pentru că MacAllister încă nu sosise cu întâriri, deși plecase cu peste 36 de ore în urmă. 36 de ore de vânt care bătea în rafale, de ploaie intermitentă... și de îngrijorare constantă. Madeline ascultase bârfele servitorilor, sperând să afle dacă nu cumva MacAllister fusese capturat, dar nimeni nu vorbea de el. Nimeni nu-i remarcase plecarea.

În ziua precedentă, cu toții se lamentaseră că nu se puteau duce în sat ca să mănânce la ceainăria Doi Prieteni. Câțiva dintre gentlemanii mai tineri încercaseră să plece în ciuda vremii, dar fuseseră descurajați cu grosolănie de lachei. Iar această situație crease o tensiune în grup, pe care n-o înțeleseseră, dar care aruncase o umbră asupra întregii case.

Domnul Rumbelow aranjase ca o trupă itinerantă să joace *Regele Lear*, o idee neinspirată în materie de distracție, după părerea lui Madeline. Una peste alta, noaptea trecută se încheiase, iar după ce Marele Bill anunțase situația jocului, toată lumea se dusesese la culcare.

– Tata chiar a fost eliminat din joc? întrebă cu glas plângăreț una dintre domnișoarele Achard. Pentru că, dacă da, atunci nu înțeleg de ce nu putem pleca. Nu-mi mai place aici.

Aruncându-i o privire lui Thomasin, Madeline o surprinse pe tânără uitându-se la ea. Dădu încurajator din cap, iar Thomasin, fără să zâmbească, îi răspunse la fel. Thomasin se maturizase în ultimele câteva zile. Madeline se întrebă dacă se putea spune același lucru și despre ea.

– Presupun că tatăl tău vrea să urmărească jocul până la capăt, ca să putem povesti apoi despre Jocul Secolului.

Însă Lady Achard se încruntă nedumerită, în vreme ce își strânse mai tare șalul pe cap pentru a se feri de vânt. Madeline se pomeni dorindu-și să o ia la fugă spre casa văduvei pentru

a vedea dacă Gabriel era în viață și teafăr. Un gând o rodea. Cum de-și imaginase că l-ar putea lăsa acolo singur, având de înfruntat o armată de bandiți? Doar pentru că el o respinsese...

Însă Thomasin spusese că n-o făcuse. Thomasin sugerase că Madeline se putea schimba și putea deveni ce-și dorea el – o femeie care să fie cu totul a lui.

– Dar de ce trebuie să ne ducem cu toții? se vaită mademoiselle Vavasseur. Și atât de devreme. Aș fi putut să mai dorm două ore.

Era adevărat. Solicitarea de a se duce la casa văduvei venise la 9 dimineța, oră la care majoritatea oaspeților încă nu se treziseră. Solicitarea de a merge acolo fusese foarte imperioasă și foarte clară. Toate familiile trebuiau să vină pentru a asista la sfârșitul jocului.

– Deci, au rămas doar domnul Rumbelow și Lord Campion? Hurth își trase nasul, folosindu-și batista pentru a-l șterge. Domnul Rumbelow n-are nici o șansă în fața lui Lord Campion. Toată lumea știe că Lord Campion are un noroc diabolic și o pricepere pe măsură. Nu știu de ce nu-i dăm pur și simplu banii și nu uităm de acest joc.

– Vorbiți ca un om căruia nu-i pasă deloc de jocul de cărți, observă Thomasin.

Hurth o privi de parcă remarca ei ascundea ceva rău, dar el nu rata niciodată ocazia de a vorbi.

– De cărți nu-mi pasă, firește că nu.

Își trase din nou nasul, iar mama lui rosti cu trufie:

– În ceea ce mă privește, nimic nu se compară cu pariatul pe un cal de curse bun.

– Desigur, încuviință Thomasin cu glas slab.

Trăgând adânc în piept aerul aspru, Madeline se asigură că a avea încredere în Gabriel nu era o chestiune de dependență, ci de curaj. Al ei. Gabriel o acuzase de lașitate. Poate că fusese așa, dar nu mai era. El i se dăruise cu generozitate, iar ea trebuia să învețe să facă același lucru. Poate că nu era cinstit ca numai el să riște în această relație de iubire.

– Am ajuns. Lady Tabard intră în holul mare din casa văduvei și își dădu jos șalul de pe cap. Uitându-se în jur, spuse surprinsă:

E un loc foarte plăcut, după toate decorațiunile acelea apăsătoare de la Chalice House.

Apoi se uită pieziș la Madeline, de parcă se aștepta ca aceasta să remarce că, atunci când sosiseră la Chalice House, femeia declarase că era o casă grandioasă.

Madeline însă era prea ocupată să-și dea jos pelerina căptușită și să i-o înmâneze unuia dintre lacheii cei grosolani. Dorea să-l vadă pe Gabriel. Dorea să-l vadă în clipa aceea.

Un alt lacheu deschise o ușă și le făcu semn spre sala de joc. Madeline nu recunoscuse nimic – data trecută când intrase acolo fusese întuneric. Venise pe ușa din spate. Iar când plecase, devreme în zori, fusese amețită de rămășițele pasiunii.

– Domnule Rumbelow, familiile au sosit, anunță unul dintre cei mai înalți lachei.

– Mulțumesc, Lorne, se auzi răspunsul.

Doamnele și copiii lor umplură încăperea, remarcând chipurile cenușii și obosite ale jucătorilor.

Madeline bănuia că majoritatea nu dormiseră deloc în tot acest timp, supraviețuind cu brandy și mult entuziasm până fuseseră eliminați. Acum, ședea în fotolii așezate pe marginea camerei, privind în tăcere spre centrul acesteia, unde rămăsese o singură masă.

Acolo, în centrul atenției, Gabriel și domnul Rumbelow stăteau unul în fața celuilalt, cu cărțile în mâini.

Madeline îl sorbi din ochi pe Gabriel, remarcându-i atitudinea relaxată, expresia calmă, mâna fermă. Probabil că luase o pauză la un moment dat, deoarece eșarfa albă îi era apretată, iar haina neagră, călcată. Purta un singur inel, cel cu sigiliu, iar asta îi atrase atenția spre mâinile lui, cu degetele lungi, precise și sigure. Juca pentru 10 000 de lire în aceeași manieră în care juca pentru 10 șilingi: calm, fără vreun semn vizibil de încordare.

El nu se uită la ea. Nu se uită la nimeni. Însă ea știa că era conștient de prezența ei, a tuturor celor care intraseră în cameră. Faptul că se uita la el, că se afla în aceeași încăpere cu el, îi stârni un val de iubire atât de puternic, încât abia se putu abține să nu se ducă la el, să nu-l îmbrățișeze și să nu declare că era al ei.

O duzină de lachei îi urmărea pe oaspeți înăuntru și se postară în jurul camerei precum gardienii de la închisoarea Newgate.

Neliniștea lui Madeline deveni și mai puternică. Acest moment, acest final era motivul pentru care domnul Rumbelow insistase ca nimeni să nu părăsească domeniul... dar oare ce plănuse? Un simplu jaf? Sau o crimă sinistră?

În sala de joc, draperiile și covoarele estompau toate zgomotele. Cei care jucau erau tăcuți. Cei care jucaseră erau tăcuți. În timp ce familiile se îndreptară spre bărbați, se lăsă o tăcere profundă.

Soțiile se aplecară, își sărutară soții și murmurară prefăcute că nu conta că pierduseră venitul pe un an sau mai mult la un singur joc. Odraslele se adunară discrete în jurul scaunelor, și toți ochii se îndreptară spre jucători.

Atmosfera din sala de joc vibra din pricina tensiunii. Privitorii se aplecau în față la fiecare carte jucată, privind, socotind. Madeline văzu că mâinile celorlalți jucători tresăreau de fiecare dată când o carte era aruncată, iar buzele li se mișcau ori de câte ori mai adăugau un punct.

Ea detesta când tatăl ei juca, abandonând lumea reală pentru un loc unde gloria și averile pluteau amăgitoare, fără a putea fi atinse. Magnus nu se afla acolo, însă ea observă aceleași lăcomie și disperare la fiecare dintre bărbații prezenți, și știa, știa că primejdia pândea chiar sub nasul lor, dar ei erau prea absorbiți de joc pentru a remarca. Prea absorbiți pentru a le păsa.

Madeline se gândi că... se părea că... era posibil să nu aibă altă variantă decât să-i acorde lui Gabriel încrederea ei, pentru că nu știa dacă putea trăi fără el. Ceea ce suna dramatic, dar deja încercase alternativa. Și descoperise că nu asta era viața, ci abia dacă se putea numi supraviețuire.

Așteptă de la Gabriel un semn care să-i indice că ar trebui să se apropie de el. Dar nu se uită deloc în direcția ei, ci rămase relaxat pe scaunul lui, de parcă prezența ei îi era indiferentă.

În schimb, prezența ei nu-i era indiferentă Marelui Bill. Intra-se în urma mulțimii, închisese ușa și se postase acolo cu brațele încrucișate, păzind intrarea. O privea cu o ostilitate care o făcu să simtă nevoia să pună mâna pe pistol – dar pistolul ei era în geantă.

Îl încurajase când se plimbaseră, apoi îl respinsese în cel mai evident mod posibil, alegându-și un alt iubit. Îl lovise sub centură și îl făcuse de răs în fața tovarășilor săi. Lucru care o satisfăcuse, dar care, în mod categoric, nu fusese înțelept. În privirea lui ostilă, văzu ce soartă o aștepta dacă reușea să pună mâna pe ea. Avea să-i facă rău. Și avea să se bucure din plin.

– Madeline! Thomasin o chemă cu voce joasă, încordată. Vino și stai cu noi!

Madeline se supuse, iar Thomasin o trase intenționat în spațiile siluetei ample a lui Lady Tabard, ascunzând-o de privirea Marelui Bill.

Uitându-se în jur, Madeline își dădu seama că nu era singura membră a personalului unei familii care se afla în sala de joc. Nu se gândise nici o clipă că n-ar trebui să vină, nu se gândise nici o clipă că i-ar interzice cineva. Dar de ce se afla acolo valetul domnului Darnel? Tânărul bărbat părea îngrijorat și nelalocul lui, și i se adresă domnului Darnel cu voce joasă, insistentă. Domnul Darnel se uită cu ochii îngustați la domnul Rumbelow, de parcă ar fi fost nemulțumit.

Domnul Rumbelow nu observă. De ce ar fi făcut-o? Nimeni nu-l putea atinge acolo.

Zgomotul ritmic al cărților conțeni. Spre deosebire de Gabriel, domnul Rumbelow părea obosit de jocul prelungit. Părul blond îi era umed pe frunte. O peliculă fină de sudoare cenușie îi acoperea chipul. La subrațul hainei albastre se vedeau cercuri umede.

Madeline se bucură. Spera că suferea din pricina fiecărui punct pierdut. Spera că agoniza la fiecare carte jucată. Spera... Se uită în jur, spre lachei. Spre Lorne, cel mătăhălos și amenințător. La Marele Bill, care se dăduse într-o parte pentru a se uita la ea. Realitatea o plesni peste față.

Nu conta ce spera ea. Nu conta dacă domnul Rumbelow pierdea. Cumva, el plănuise să câștige totul, iar ea se temea să-și imagineze cum. Și Gabriel avea un plan, dar acel plan includea un grup de oameni aflat sub comanda lui MacAllister care să dea

năvală și să-i ia prizonieri pe bandiți. Ce avea să facă Gabriel fără ei? Ce putea să facă ea pentru a-l ajuta?

Gabriel își etală cărțile. Domnul Rumbelow făcu la fel. Domnul Greene socoti scorul, apoi făcu totalul. Cu vocea tremurând de entuziasm, anunță:

- Mai e o singură mână de jucat, iar scorul este egal!
- Incredibil!
- Neobișnuit!
- Uimitor!

Șoaptele se răspândiră prin încăpere.

- Absolut imposibil! murmură Lord Tabard. Campion a câștigat fiecare mână. Fie i s-a schimbat norocul, fie...

Madeline nu știa ce însemna ultimul „fie“, dar un aer de așteptare încordată se răspândi în camera îmbâcsită. Jucătorii se aplecară în față, urmărindu-l cu atenție pe Gabriel în vreme ce acesta amestecă pachetul de cărți.

- Acum joacă pentru pariul separat? îl întrebă Thomasin pe tatăl ei.

El încuviință.

- Fie 10 000 în plus din partea lui Rumbelow, fie un bun de-al lui Campion.

Gabriel puse cărțile pe masă, le ridică, apoi le lăsă să cadă rapid una câte una, formând din nou pachetul perfect. Vocea lui râse de încordarea care se citea pe chipul domnului Rumbelow, de intensitatea concentrării sale.

- E vremea să declari ce vei dori dacă o să câștigi.

Domnul Rumbelow îl privi fix pe Gabriel, iar pentru o fracțiune de secundă, Madeline văzu lupul vorace de sub exteriorul civilizat. Apoi zâmbetul lui fermecător își făcu din nou apariția. Era surâsul care o păcălise la sosirea acolo, și pe care îl adresase tuturor doamnelor din încăpere.

Dar n-o mai păcălea. Toate doamnele se crispară de parcă ar fi simțit murdăria de sub cordialitatea lui. În cele din urmă, privirea lui ajunse la Madeline și se opri.

- Ah, Campion, știi ce vreau.

– Sigur că știi. La cele 10 000 de lire ale tale, plusez cu o ducasă. În vreme ce Madeline privea fără a-i veni să creadă, Gabriel scoase mănua ei din buzunarul hainei. O trânti pe masă între el și domnul Rumbelow. Dacă o câștigi, e a ta.

Capitolul 28

Madeline simți că i se înmoaie genunchii. Se agăță de brațul lui Thomasin pentru susținere.

Exact ca tatăl eil Gabriel era exact ca tatăl ei, punând-o drept miză la un joc de parcă nu era cu nimic mai importantă decât o monedă sau o bijuterie.

Când el îi refuzase cererea în căsătorie, când îi criticase caracterul – nu cu răutate, ci cu tristețe –, ea crezuse că va muri de durere. Dar acea durere era nimic în comparație cu ce simțea acum. Era cel mai cumplit lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată. Iubitul ei o trădase. Thomasin o cuprinse cu un braț.

– Ce este? șopti ea. Nu înțeleg.

Nimeni de acolo nu înțelegea. Un murmur de confuzie se răspândi prin încăpere. La masa de joc, Gabriel aștepta cu spatele drept, cu o expresie dezinteresată pe chip. O aștepta pe ea.

Dar Gabriel spusese că nu era ca tatăl ei. Îi ceruse să aibă încredere în el. Iar ea îi promisese că era a lui, că putea să facă tot ce dorea cu ea. Oare avea încredere în el? Avea să-și onoreze promisiunea?

Cum ar fi putut să n-o facă. Indiferent dacă el o dorea cu adevărat sau nu, ea era ducesa de Magnus. Își dăduse cuvântul. Și nu și-l putea încălca din nou. Nu avea s-o facă.

– Este mănua mea. Madeline abia reuși să rostească acele cuvinte, iar Thomasin trebui să se aplece spre ea pentru a o auzi. Cu o voce mai puternică, Madeline repetă: Este mănua mea. Lord Champion m-a pus drept miză contra a 10 000 de lire.

Un murmur de surpriză se înalță în cameră.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lady Tabard. Domnișoară de Lacy, asta-i absurd. De ce ar fi interesat oricare dintre ei de *dumneata*?

Thomasin îl străfulgeră pe Gabriel cu o privire revoltată.

– Nu poate face asta!

– Poate, dacă îl las.

Madeline făcu apel la toată forța ei pentru a rămâne calmă, dar mâinile îi tremurau, și la fel și vocea. Privirea domnului Rumbelow zăbovi asupra ei, iar acel zâmbet copleșitor o făcu pe Madeline să simtă furnicături pe pielea capului. Cu glasul unui magician, el anunță:

– Am știut de mult că avem o impostoare printre noi și am urmărit cu mult amuzament cum încerca să se prefacă a fi însoțitoarea lui Lady Thomasin. Da, prieteni, e adevărat. Domnișoara de Lacy *este* o de Lacy, dar, în plus, este marchiză de Sheridan și viitoarea ducesă de Magnus.

Toții ochii din încăpere se întoarseră spre Madeline. Se iscară șoapte, sunete șuierate pe care le recunoștea de prima oară când stârnise un scandal. De data aceasta era mai rău. De data aceasta, nu simțea furia care să împiedice stânjeneala. Pielea i se încinse, luă foc, iar ea simți cum obrazii i se îmbujorară.

– Știam eu! Monsieur Vavas seur se răsuci spre soția lui. Nu ți-am spus că ea este ducesa de Magnus?

Madame Vavas seur murmură aprobator. Madeline nu-și putea îndepărta privirea de la profilul lui Gabriel. Aproape că îi putu auzi vocea cerându-i: „Vino la mine!“ Lady Tabard se răsuci pentru a se uita la Madeline.

– Nu este! E verișoara...

Apoi, brusc, își dădu seama: evenimentele din ultimele câteva zile, comportamentul lui Madeline, nemișcarea absolută a lui Gabriel. Ochii lui Lady Tabard ieșiră din orbite când femeia pricepu pe cine abuzase fără menajamente.

Oare Madeline avea încredere în Gabriel să aibă grijă de ea, să-i fie iubit, să-i fie soț... să-i fie partener în toate? Pentru că, dacă da, trebuia să aibă încredere că el avea în minte un scop

mai important decât să-i facă rău. Trebuia să aibă încredere că aceasta nu era o răzbunare sau, mai rău, un gest nechibzuit, ci o strategie bine gândită. Dar încrederea trebuia să existe fără motiv, fără logică.

Marele Bill se îndepărtă de ușă.

-Ce faci, Thurston? Joacă pentru 10 000, nu pentru ea. Nu este ducesă.

Doamnele și domnii se holbară la servitorul care îndrăznește să-și certe stăpânul, iar Madeline văzu cum îngrijorarea se răspândi în valuri.

Oare avea încredere în Gabriel? Pentru că, dacă nu avea încredere acum, știa că nu va mai avea o altă șansă. Domnul Rumbelow își ridică mâinile asemenea unui preot care binecuvânta mulțimea.

-Vă asigur că este ducesa de Magnus. Am recunoscut-o imediat. Dacă și ea m-ar fi recunoscut, ar fi scăpat pe toată lumea aflată aici de multă suferință.

Famiile murmurară și se strânsură mai aproape, privind-o pe Madeline cu suspiciune sau milă... sau oroare. Domnul Darnel vorbi:

-Uitați ce este. Dacă e cu adevărat ducesa de Magnus, nu o puteți pune ca miză de parcă ar fi o... o guinee.

-De ce nu? Întrebă domnul Rumbelow. Tatăl ei asta a făcut.

Un alt junghi de durere - aproape la fel de puternic precum cel care o străfulgerase în clipa în care își dăduse seama că Gabriel o pusese drept miză... dar dispăru rapid. Numai Gabriel conta acum. *Oare avea încredere în el?*

-Da, asta-i o altă problemă. A fost promisă în căsătorie acelui american. Domnul Payborn era indignat cum numai un jucător adevărat putea fi. Dacă suntem cu toții de acord, Excelența Sa aparține cuiva. Nu lui Champion... ci lui Knight. Iar dacă el renunță la ea, atunci îi aparține din nou tatălui ei.

-Ea se află acum aici, iar Champion a luat-o în posesie cu două nopți în urmă, în dormitorul în care unii dintre dumneavoastră v-ați spălat și v-ați schimbat.

Domnul Rumbelow îi zâmbi lui Madeline cu tot farmecul unui colecționar care vede o tabacheră deosebit de elegantă. Dinții lui Madeline se înclăștară. Ce drăguț din partea domnului Rumbelow că spusese *asta* tuturor!

Domnișoarele Vavasseau începură să chicotească și nu se putură opri nici când mama lor încercă să le potolească. Lady Tabard se răsti:

– Sper că nu este adevărat, Excelență, pentru că trebuia să aveți grijă de fiica mea!

Lord și Lady Achard își șopteau furioși ceva, iar murmure revoltate se răspândiră prin încăpere. În cele din urmă, Gabriel își întoarse capul pentru a se uita la Madeline. Chipul îi era încă indiferent, iar pleoapele, pe jumătate coborâte. Fără nici cea mai vagă inflexiune a tonului, rosti:

– Madeline, vino la mine!

„Vino la mine!“

Madeline își simți picioarele grele ca niște nicovale când le ridică pe rând, făcând primii pași spre el. Pe măsură ce mergea, deveniră mai ușoare. Respiră mai ușor. Roșeața îi dispăru din obraji.

Ea era ducesa de Magnus. Își alesese partenerul. Acum, va avea încredere în el, iar zarurile aveau să cadă după cum le era voia.

Descheie nasturii mănușii și și-o scoase. Când ajunse lângă Gabriel, încet, cu un gest foarte ceremonios, îi oferii mâna goală. El se uită la degetele îndoite, la palma albă, la încheietura unde venele albastre se intersectau. Își ridică privirea, iar în ochii lui, ea văzu licărind triumful și o sfârșeală dulce-amară care o zgudui până în măduva oaselor.

– Gabriel? șopti ea.

Îi dăduse ce-și dorise. De ce părea atât de trist? Cuprinzându-i mâna, el o ridică la buze și o sărută chiar în centrul palmei.

Puritatea gestului îi alungă temerile și îi întări încrederea. Poate că se folosea de ea, însă doar pentru a-i face dreptate fratelui său. Nu avea s-o sacrifice și pe ea. N-o va face. El îi așeză mâna pe umărul lui, apoi se uită la domnul Rumbelow.

– Foarte bine. Hai să jucăm ultima mână!

Gabriel împărți cărțile, câte douăsprezece fiecare, apoi le puse pe celelalte în mijlocul mesei.

Domnul Rumbelow decartă primul, apoi, în timp ce Gabriel făcea același lucru, zise:

– Spuneți-mi, Excelență, ce intenționați să faceți după ce vă câștig?

Ea îl privi cu un asemenea dispreț, încât el se înroși.

– În locul dumneavoastră, m-ar preocupa mai mult de unde să scot 10 000 de lire.

– Îți este atât de loială, Campion, se minună domnul Rumbelow. Punct din cinci.

– Nu e bine, replică Gabriel.

– Trei ași. Atât de puțini bărbați se pot lăuda că dețin și sufletul femeii, nu doar trupul său. Îmi va face o mare plăcere să ți-o iau.

Gabriel răspunse doar la ce era legat de jocul de cărți:

– Bine.

– Trei. Domnul Rumbelow merse cu regele de cupă. Patru.

Madeline se uită la peretele îndepărtat, umilită cum nu mai fusese în viața ei de comentariile domnului Rumbelow... și de indiferența lui Gabriel. Totuși, avea să treacă peste asta. Gabriel avea s-o câștige. Se va căsători cu ea. Iar ea avea să-și petreacă restul vieții aducându-i aminte ce-i datora.

Își aminti că umilința era temporară. Iar dreptatea avea să fie dulce. Dreptate pentru Jerry. Dreptate pentru toți cei de-acolo, care fuseseră atât de păcăliți de escrocul care își spunea domnul Rumbelow.

Jocul continuă. Încet, cercul de doamne și domni se strânse în jurul jucătorilor, suspansul rezultatului ținându-i încheștați în gheara sa. Încercă să se încreadă cu totul în priceperea lui Gabriel. Dar cum să nu-i vadă fiecare mișcare când stătea chiar lângă umărul lui? Cum să nu-și dea seama... că lucrurile nu decurgeau bine pentru Gabriel?

După ce ultima carte fu aruncată, o tăcere cumplită se lăsă în încăpere. Domnul Rumbelow câștigase ultima mână. Gabriel pierduse ultima partidă, jocul... și pe ea.

Capitolul 29

- Am câștigat. Am câștigat!

Lăsându-și capul pe spate, domnul Rumbelow râse de bucurie. Madeline trebui să facă eforturi pentru a respira. Pentru a crede.

- Chiar am câștigat cât se poate de cinstit. Cine ar fi crezut? Am obținut suta de mii fără s-o fur.

Domnul Rumbelow hohoti din nou, iar acel răs de om nebun atrase atenția tuturor.

- S-o furi? Lord Achard se ridică în picioare. De ce s-o furi? Dumneata ai organizat jocul.

Gura domnului Greene se căscă într-un mod neatrăgător.

- Doar nu vrei să spui că ai pus la cale un jaf dezgustător?

Palma lui Madeline rămăsese pe umărul lui Gabriel. Îi simțea căldura, calmul sub palma ei. Și nu-i venea să creadă că făcuse asta.

El îi luă mâna. O duse la buze. Îi sărută din nou palma. Tandreeța gestului făcu ca trădarea lui să pară o iluzie. Apoi îi oferii mâna ei domnului Rumbelow.

- Este a ta.

Lumea o luase razna. Gabriel înnebunise.

- Nu poate să plece cu el, declară Lady Tabard pe tonul ei imperios. Nu știm cine sunt oamenii lui.

Madeline se uită fix la domnul Rumbelow și se cutremură, fără să-și creadă ochilor. Scârbită. Încercă să-și retragă mâna, dar Gabriel o ținu cu fermitate de încheietură.

- Este viitoarea ducesă de Magnus, nu vreun cal de curse, rosti Hurth.

Cum de se întâmplase așa ceva? Madeline nu putea înțelege. Gabriel nu pierduse niciodată, niciodată, dar pierduse cel mai important joc al vieții lui. Al vieții ei.

- E revoltător! Monsieur Vavasseur își mângâie mustața luxuriantă. Inimaginabil.

Thomasin veni chiar lângă masă și spuse cu sălbăticie:

- Nu puteți face asta, voi... voi, bărbaților...

Gabriel se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul.

- Am pierdut. Se aplecă peste masă către domnul Rumbelow. Am pierdut-o, așa că ar fi cazul să ai grijă de ea.

Oare avea Madeline încredere în Gabriel? Fie avea, fie nu avea. Luase hotărârea să se lase în mâinile lui. Nimic nu se schimbase față de acum câteva momente. Dacă Gabriel o pierduse, probabil că avea un plan. Dacă Gabriel făcuse asta, avea nevoie de ajutorul ei.

- O, voi avea! Domnul Rumbelow se întinse peste masă pentru a-i lua mâna. Crede-mă, voi avea.

Cum putea Madeline să-l ajute pe Gabriel? Calmă, luă mânușa de pe masă și i-o întinse domnului Rumbelow. Nu mâna, ci mânușa.

El înțelese că ea acceptase că era a lui, dar și că îl insultase în același timp, iar ea văzu creatura sălbatică de sub masca de om civilizată. Aplecându-se din nou, Gabriel îl ascunse privirii ei.

- O vei lăsa să-și facă bagajul.

Pe un ton mândru, în contradicție cu ochii roșii de furie, domnul Rumbelow spuse:

- Desigur. Nu sunt un om necivilizat.

- Lady Thomasin. Gabriel o apucă pe Thomasin de braț. Pregătește-i geanta lui Madeline. Ai grijă să aibă tot ce-i trebuie pentru o călătorie lungă. Tot ce îi este necesar unei lady pentru o călătorie primejdioasă.

În clipa aceea, în mintea lui Madeline se făcu lumină. Își dădu seama ce dorea Gabriel. Înțelese - cel puțin în parte - ce plănuse. Ochii lui Thomasin îl străfulgerară plini de furie.

- În nici un caz! N-o să fac asta!

Haosul izbucni, și toată lumea începu să vorbească deodată.

- Nu poți să...

- Ea nu poate să...

- E șocant!

- Deplorabil!

Madeline îi opri cu un gest.

- Valiza mea este deja pregătită. Eu și Thomasin am încercat să plecăm alaltăieri, dar oamenii domnului Rumbelow ne-au interzis.

Vocile izbucniră din nou, înalte și joase, masculine și feminine, unele adresându-i-se domnului Rumbelow, altele, lui Madeline, iar unele, lui Gabriel. Madeline îi vorbi lent și pe un ton serios lui Thomasin:

- Te rog, adu-mi geanta pe care mi-am pregătit-o.

Thomasin se uită la ea de parcă Madeline înnebunise.

- Doar nu vrei să spui că o să accepți asta?!

Vacarmul se stinse, și toată lumea făcu eforturi să audă ce vorbeau ele.

- Am fost de acord să fiu pusă drept miză. Voi face ce am de făcut. Punându-și mâna pe umărul lui Thomasin, Madeline i-l strânse cu fermitate. Acum, draga mea prietenă, trebuie să-mi aduci geanta.

Thomasin rămase cu gura căscată de uimire.

- Te rog, Madeline, nu poți să... el este... Se uită la domnul Rumbelow. E oribil. Întotdeauna, a fost oribil, dar acum este... Pur și simplu nu poți!

Cu sinceritatea disperării, Madeline rosti:

- Thomasin, dacă îmi ești prietenă, te rog, fă ce îți cer.

Thomasin dădu din cap în silă și fugi spre ușă. Unul dintre lachei se așeză în calea ei.

- Las-o să plece, îi ceru domnul Rumbelow. Și... Lady Thomasin?

Ea se răsuci spre el.

- Servitorii sunt ai mei. Dacă încerci ceva, îți voi ucide părinții.

Ochii lui Thomasin se lărgiră, iar ea își duse pumnii la gură.

- Cum adică îi vei ucide?

Roșeața din obrajii lui Lord Tabard deveni alarmant de intensă.

- Te rog, Thomasin, grăbește-te, o imploră Madeline.

Thomasin ieși în fugă din cameră.

- Suntem prizonieri? întrebă domnul Payborn cu vocea sa tunătoare.

- Ce-a vrut să spună Excelența Sa când a zis că n-au putut să plece alaltăieri? vru domnul Darnel să știe.

Lady Tabard se întoarse spre Madeline.

- De ce ați încercat să plecați? Împreună cu fiica mea.

- Da, Rumbelow, și ce rost au toți oamenii ăștia? întrebă Lord Achard.

Madeline se gândi dezgustată că abia acum îi observau pe acei oameni, precum și primejdia în care se găseau. De ce nu băgaseră de seamă atunci când domnul Rumbelow îi mânăse pe toți ca pe niște vite la abator?

Vârând mâna sub masă, domnul Rumbelow scoase un pistol și îl aținti asupra domnului Payborn.

- Prizonieri? Mai rău. Dacă nu faceți ce vi se spune, veți fi executați.

Una dintre domnișoarele Achard țipă.

- Tati! exclamă domnișoara Payborn și se lipi de părintele ei.

Pistolul domnului Rumbelow se îndreptă spre ea.

- Payborn, dacă vrei ca fiica ta să trăiască, spune-i să-mi dea perlele alea pe care le poartă la gâtul ei sfrijit.

Domnul Payborn și fiica lui părură să fi încremenit, privind ca hipnotizați spre ochiul negru și urât al țevii pistolului. Lady Tabard interveni, cu pieptul tremurând când trase aer în plămâni:

- Domnule... Rumbelow! Pentru ce îndrepti un pistol spre tânăra aceea?

De parcă ar fi fost posedat de un demon, buzele domnului Rumbelow se traseră înapoi, iar ochii i se îngustară.

- Dă-mi-le acum!

Domnișoara Payborn icni și își duse mâinile la gât pentru a desprinde bijuteria. Domnul Payborn o împinse în spatele lui.

- Uite ce e, Rumbelow, nu știu ce crezi că faci, dar...

Domnul Rumbelow îndreptă pistolul spre el.

- Inelele. Tabachera. Acum!

- Pardon? Bărbia dublă a domnului Payborn se clătină de indignare. Chiar că ar trebui să-ți ceri scuze.

Domnul Rumbelow dădu din cap spre oamenii lui, iar în mâinile lor apărură o duzină de pistoale. Monsieur Vavasseur își

îmbrățișă familia de parcă ar fi putut să-i protejeze pe toți cu trupul lui firav.

– Numai un bandit face așa ceva.

– Da. Sunt un hoț și un impostor, iar voi nu v-ați dat seama. Disprețul lui Rumbelow se revărsă, arzându-i pe toți precum un acid. Șleahță de idioți...

Lady Tabard încă mai avu tăria de a se arăta oripilată.

– Doamnă Rumbelow, ai grijă cum vorbești!

– Tacă-ți fleanca, grăsană bătrână și proastă! Pistolul descrie un arc de cerc, ațintindu-se, pe rând, spre toți cei din jurul său. Proștilor, ați crezut că sunt grozav. Exact ca voi. Acum, o să plătiți. Cu un zâmbet, le arată oamenilor înarmați mulțimea. Luați-le tot, băieți! E cât se poate de simplu.

Lacheii se apropiară mărâind și le cerură toate bijuteriile. Tinerele doamne plângeau. Hurth ridică pumnul pentru a-și proteja mama. Pentru asta, primi o lovitură de pistol în cap. Se prăbuși inconștient. Îngenunchind lângă el, Lady Margerison începu să se vaite în timp ce își scoase inelele, iar Lord Margerison încercă să-l mituiască pe lacheu ca să-i lase în pace. Lacheul luă banii, dar nu se îndepărtă. În fiecare colț al camerei, lacheii cereau bijuteriile, iar aristocrații le ofereau.

În mijlocul urâtei scene, Gabriel veni aproape în spatele lui Madeline.

– MacAllister? șopti el la urechea ei.

Întorcându-și capul, ea spuse:

– A plecat alaltăieri-noapte. Nu mai știu nimic de el.

– La naiba!

Thomasin se întoarse găfâind, cu geanta lui Madeline lovindu-i-se de genunchi. Se opri în pragul ușii, pietrificată la vederea unei asemenea violențe, până când domnul Rumbelow îi făcu semn.

– Lasă-mă să văd ce-i înăuntru, îi porunci el.

Thomasin se apropie încet de el și îi dădu geanta. Madeline trase lent și îndelung aer în piept și urmări cum o pune pe masă. Întrebă cu voce batjocoritoare:

– Îți vei da acordul privind ciorapii mei, doamnă Rumbelow?

-Dacă am chef. Deschizând geanta, se uită înăuntru. Ah! Scotoci și scoase caseta în care se afla diadema reginei. Deci, Campion ți-a dat-o. Foarte bine.

O puse pe masă și scoase o cheie.

-La tine a fost tot timpul! rosti Madeline.

-Da, așa este.

Vări cheia în broască și îndepărtă capacul. Ea privi fix incredibila creație din aur și diamante, rubine și smaralde. O coroană grea. O coroană regală. Care nu îi era cunoscută.

-Ce-i asta? zise ea cu glas răgușit.

Reacționând cu întârziere, Gabriel se uită la ea. Degetele lungi ale domnului Rumbelow mângâiară pietrele prețioase.

-Este coroana lui Reynard.

Șocul lui Madeline fu la fel de mare ca toate celelalte din acea seară.

-Asta nu-i diadema mea!

-Pentru numele lui Dumnezeu! murmură Gabriel.

Domnul Rumbelow râse din nou, scoțând unul dintre acele râsete care începeau lent și creșteau în intensitate.

-Ai crezut că-i a ta? Ai crezut că a trimis-o tatăl tău? De asta ai venit aici, sub acea deghizare lamentabilă? Prințul de Reynard a trimis-o, dar presupun că blocada engleză l-a împiedicat să sosească.

Madeline știa că domnul Rumbelow era primejdios. Știa că era crud, fără principii și probabil nebun. Dar nimeni nu râdea de ducesa de Magnus. Își ridică pumnii pentru a-l lovi. Gabriel o prinse de încheieturi. Ea își răsuci capul și se uită urât la el.

-Dă-mi drumul! îi ceru ea.

-Am nevoie de tine în viață, murmură el suficient de tare pentru a se face auzit dincolo de hărmălaia creată de femeile care plângeau și de bărbații care țipau.

Sigur că avea nevoie de ea. Totuși, furia nu i se potoli, iar ea se luptă să scape din strânsoarea lui Gabriel.

-Dă-i drumul! Domnul Rumbelow îl desprinse pe Gabriel de ea. E a mea!

În clipa aceea, Madeline văzu chipul lui Gabriel schimono-sindu-se, îi văzu trupul încordându-se și se gândi că va trebui să împiedice un atac la adresa domnului Rumbelow. Însă Gabriel se dădu îndărăt.

- Ți-am spus că e a ta.

Domnul Rumbelow cuprinse umerii lui Madeline cu un braț.

- Să nu te mai atingi de ea.

Gabriel încuviință.

- Lord Campion! Thomasin tremura de indignare. Cum de poți tolera așa ceva?

Madeline înghiți în sec. Una era să-și pună toată încrederea în Gabriel, și cu totul alta să-i îngăduie domnului Rumbelow s-o atingă. Era mai rău decât atunci când ceilalți bărbați o sărutaseră. Putea simți răutatea, disperarea, dorința de izbândă care îl mânau pe ticălos. Ea pricinuisse atâta moarte și atât dezastru. Se temea de el aproape la fel de mult pe cât îl disprețuia.

Gabriel arată spre geanta ei.

- Aveți destule aici, Excelență? Presupun că veți părăsi țara.

Domnul Rumbelow îndesă coroana înapoi în geantă.

- Pe o corabie franceză. Ce aventură pentru tine, draga mea ducasă!

- Hm. Da.

Scotocind prin geantă, Madeline căută tocul din catifea neagră în care se afla pistolul. Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că dispăruse, iar inima îi bătuse atât de tare, încât crezu că domnul Rumbelow o va auzi. Apoi, mâna ei dădu de catifeaua neagră, iar ea răsufală ușurată.

- Ce-ai acolo? întrebă domnul Rumbelow suspicios.

- Săculețul meu. Îl ridică și i-l arată. Presupun că n-ai nimic împotriva. Întrebarea îi ridiculiză îngrijorarea. Sau ai crezut că aş putea avea înăuntru ceva cu care să-ți fac rău?

El nu-i răspunse, dar ea simți un slab miros de sudoare și teamă emanând din el. Acum, că ajunsese atât de departe, el dorea să scape înainte ca asta să devină o capcană... pentru sine însuși.

- Pentru ce-ți trebuie un săculeț? întrebă el.

Ea îl privi drept în ochi.

- Sunt femeie. O dată pe lună...

- În regulă! Domnul Rumbelow se albi la față. În regulă!
Păstrează-l!

Uneori - doar că prea rar - era avantajos să fii femeie.

- Excelență, ați fost puțin prea sinceră, obiectă Lady Tabard, deși slab, în timp ce renunță la diamantele ei.

Madeline își prinse tocul de încheietură, ținându-l ca o femeie care își folosea săculețul doar pentru o batistă și câteva mone-de. Dar greutatea pistolului o liniști și, indiferent ce se întâmpla acum cu geanta ei, arma era la ea.

Se uită la Gabriel, care dădu vag din cap. O singură dată. Încurajator.

Aflându-se în fața dezastrului și, posibil, a morții, ea își dădu seama că... nu încurajare dorea. Nu voia ca el să se simtă vinovat pentru modul în care o trădase. Dorea un singur lucru de la Gabriel - iubirea lui. Și nu știa sigur dacă o avea.

- Stai puțin! Lorne îndreptă pistolul spre domnul Rumbelow. Coroana urma să fie împărțită cu noi.

Cu un gest vulgar și expresiv, domnul Rumbelow spuse:

- În primul rând, o s-o duc pe ducesă în dormitor, pentru o tăvăleală rapidă.

Madeline se uită disperată la Gabriel, care avu tupeul să pară ușurat.

- Nu te uita la el! Domnul Rumbelow îi zgâlțâi brațul. Nu te poate salva.

„Atunci, va trebui să mă salvez singură.“

Capitolul 30

Asta era întrebarea pe care Madeline trebuia să și-o pună. Oare Gabriel o iubea?

Lorne încă își ținea arma ațintită spre domnul Rumbelow.

- Vreau partea mea din coroană.

– Crezi că o pot face bucăți cu mâinile goale? Fă ce-ar trebui să faci și îndreaptă chestia aia spre unul dintre ei. Domnul Rumbelow arată cu degetul mare spre aristocrații disperăți. Nu e ca și cum aş putea să ies din dormitor fără să fiu văzut. Mă întorc repede. Poftim! Îi dădu geanta lui Madeline și îi spuse lui Lorne: În caz că-ți vine ideea să fugi cu prada.

– N-o poți lua! obiectă Lorne.

Marele Bill se duse în spatele lui Lorne și-l lovi peste ceafă. Lorne se răsuci spre el, dar Marele Bill îi dădu un pumn în față, iar după ce acesta se prăbuși ca un bolovan, îi lovi pistolul cu piciorul, trimițându-l departe de el.

– Rumbelow o să se ducă să se distreze. Se uită urât la Madeline. Apoi o să o tăvălim cu toții.

Madeline își duse mâna la gât.

Ștergându-și nasul însângerat, Lorne murmură:

– Eu nu vreau s-o tăvălesc. Eu îmi vreau banii.

– O să mă întorc curând, apoi voi deschide seiful și voi împărți banii. Tonul domnului Rumbelow deveni din informativ sarcastic. Puteți pune un paznic la ușă, dacă doriți.

În timp ce Gabriel privea, Rumbelow o conduse pe Madeline spre ușă. Mersul ei era relaxat. Se mișca așa cum o făcea întotdeauna, plină de senzualitate și cu încrederea unei femei bogate și privilegiate. Părea să nu conștientizeze – sau să nu o preocupe – primejdia în care se afla.

Totuși, Gabriel o cunoștea. Știa că înțelegea pericolul pe care Rumbelow îl reprezenta pentru ea. Pentru toți. Și avea să facă tot ce era necesar pentru a salva vieți și a-l aduce pe Rumbelow în fața justiției.

Era cea mai curajoasă femeie – cea mai curajoasă persoană – pe care o întâlnise vreodată. Privind-o dispărând pe ușă, își dori să se ducă după ea, s-o scape de Rumbelow și să-l ucidă pe individ pentru că îndrăznise să pună mâna pe femeia lui. Singurul lucru care îl opri pe Gabriel fu o combinație între dorința profundă de a-l răzbuna pe Jerry, dorința de a captura corabia franceză care umbla nestingherită după pradă pe țărmurile lor și cunoașterea faptului că Maddie avea să-i tragă o mamă de bătaie dacă șovăia.

Gabriel îi ceruse să aibă încredere în el. Acum, el trebuia să aibă încredere în ea că își va juca rolul în capturarea lui Rumbelow. Ea era singurul ajutor de care se putea bucura.

Sala de joc era un amestec de doamne care plâneau, domni indignați și hoți care jubilau. Gabriel observă că o brută o înghe-suse pe una dintre înlăcrimatele domnișoare Greene într-un colț, în timp ce o deposeda de bijuterii într-un mod plin de vulgaritate. Măinile lui rătăceau pe trupul ei cu o libertate care o făcea să se crispeze și să suspine. Era prea mult pentru Gabriel. Să vadă asta, să știe că același lucru era posibil să i se întâmple și lui Madeline, să se întrebe dacă va auzi o împușcătură... să se întrebe dacă ea va fi cea care va trage sau cea care va fi împușcată.

Gabriel știa că trebuia să-i ofere lui Rumbelow timp suficient pentru a fugi prin tunel. Dar nu prea mult. Doar suficient pentru a căpăta un avans, conducându-l astfel la corabia franceză. Până atunci însă, Gabriel nu mai putu suporta. Scoțându-și discret pumnalul din mâneca hainei, se duse în spatele lacheului și i-l puse la gât.

- Las-o în pace, murmură el, și dă-mi arma!

Bărbatul solid izbucni în râs.

- Pe cine încerci să sperii cu cuțitașul ăla?

- Pe nimeni.

Gabriel îl lovi zdravăn cu pumnul în mărul lui Adam, iar când individul se îndoi sufocându-se, Gabriel înșfăcă o măsuță și îl lovi cu ea în cap. Pistolul zbură din mâna banditului care căzu cu fața în jos pe podeaua tare. Gabriel auzi când i se sparse năsul și văzu sângele țâșnind.

Unul dintre ceilalți lachei văzu scena violentă și făcu un pas spre Gabriel. Acesta îl înfruntă în poziție de luptă.

- Haide! îl îndemnă Gabriel. Abia aștept să mă bat.

Lacheul se retrase. Să le jefuiască pe femei era mai ușor. Îi plăcea doar prada ușoară. Culegând pistolul, Gabriel și-l puse la brâu și porni spre ușă.

Trecu pe lângă Marele Bill care, cu pistolul armat, privea acțiunea din sala de joc și supraveghea ușa dormitorului. Ceea

ce însemna că încrederea acestuia în stăpânul său începea să pălească. Marele Bill putea fi folosit. Putea fi valoros.

- Haide, îi spuse Gabriel.

Marele Bill se urni din loc, apoi îndreptă pistolul spre Gabriel.

- Hei, unde te duci? Treci înapoi înăuntru. Vă jefuim.

- Rumbelow nu este cu adevărat acolo.

Gabriel căpătă toată atenția Marelui Bill.

- Ba da, este.

- Nu, nu este.

Gabriel se îndepărtă cu spatele pe coridor, privindu-l pe Marele Bill ca pe un compatriot.

Cu gura căscată, bărbatul se gândi la cele auzite, apoi ieși în coridor și-l urmă pe Gabriel.

- De ce dracu' să te ascult? Mi-ai furat femeia.

- Este ducesă. Gabriel privea precaut spre pistol. N-a fost niciodată femeia ta.

Marele Bill rânji arătându-și dinții stricați.

- Știi ce vrea o femeie, iar ea m-a vrut pe mine.

Lipindu-și urechea de ușă, Gabriel nu auzi nimic. Nici cel mai slab sunet. Nici un țipăt.

- De cât timp sunt plecați? întrebă el.

- Nu... nu știu, se bâlbâi Marele Bill. De zece minute.

- Pare în regulă.

În zece minute, Rumbelow se folosise de cuțitul său pentru a îndepărta tapetul și a deschide pasajul. Madeline nu-i făcea probleme, așa că, în funcție de starea tunelului pe sub pământ, probabil că se mișcau repede. Aveau să iasă la grajduri, unde li se vor aduce caii, după care vor porni spre corabie.

Îndreptându-și trupul, Gabriel îl întrebă pe Marele Bill:

- Auzi ceva?

Uitându-se la Gabriel de parcă acesta o luase razna, Marele Bill își lipi urechea de ușă.

- Nu.

- Când își oferă plăceri, Rumbelow este mereu atât de tăcut?

Bărbatul își înălță capul.

- Nu, de obicei se aud țipete și plânsese, dar acum nu e nimic.

- Au plecat. Gabriel urmări cum surprinderea și suspiciunea se luptau să pună stăpânire pe Marele Bill. Au fugit prin pasaj.

- Prin pasaj? Nu e nici un...

Ochii injectați ai Marelui Bill se lărgiră.

- Rumbelow a găsit o metodă ca toată lumea să fie ocupată în timp ce el a fugit.

Marele Bill aruncă un scuipat lung și plin de tutun pe dușumeaua de lemn lustruit.

- N-ar fi lăsat 10 000 de lire. Baniii ăștia încă sunt în seif.

- Serios? rosti cu glas târăgănat Gabriel. Așa crezi?

Marele Bill avusese încredere în cine nu trebuia, dar nu era prost. Aținti pistolul spre mâner.

Gabriel își acoperi urechile în timp ce Marele Bill trase și distruge broasca. Bubuitul răsună pe coridor. Deschizând ușa, Marele Bill se grăbi să inspecteze interiorul. Se opri brusc. Icnii.

O gaură mare, cât un stat de om, se căsca în perete, dând către adâncurile întunecate ale unui coridor subteran.

Madeline dispăruse. Plecase fiind luată prizonieră de un bandit nelegiuit. Exact cum plănuiise Gabriel. Vina, îngrijorarea și teama goneau prin venele lui. Oare greșise? Merita ca Madeline să-și piardă viața pentru răzbunarea lui Jerry?

Totuși, cum putea Gabriel să șovăie când Rumbelow făcuse atâta rău și merita atât de mult să fie înlăturat din această lume?

Înjurând cu sălbăticie, Marele Bill se năpusti înapoi către sala de joc. Gabriel îl urmă îndeaproape. Scena se schimbase de la plecarea lor. Lord Achard îi tăiasă pe doi dintre lacheii cu sabia ascunsă în baston, iar aceștia sângerău urlând ca din gură de șarpe. Lady Tabard o ascunsese pe Thomasin în spatele trupului ei voinic, și, șfichiuit de limba ei, atacatorul se retrăsese cu lașitate și făcea temenele. Valetul domnului Darnel zăcea sângerând pe dușumea, doborât de o lovitură în față. Domnul Darnel stătea în picioare lângă el, protejându-l cu niște mișcări pugilistice mai potrivite într-un ring de box.

Pe un ton furios, Marele Bill declară:

— I-am zis lui Rumbelow că treaba asta n-o să țină. I-am zis că aștia o să riposteze dacă le sunt atacate familiile.

Văzând că unul dintre lachei ridică pistolul pentru a trage în Lord Achard, Marele Bill înșfăcă o armă de la altul dintre tovarăși și îl împușcă pe individ în spate. Lacheul căzu în față, zbatându-se în agonia morții. Explozia fu urmată de o liniște șocantă. Fumul pistolului se ridică în aer, în jurul Marelui Bill, care privea încruntat.

— Nu trageți în nobili, tâmpiților! O să vă vâneze și o să vă spânzure pentru asta.

Bandiții se foiră și își lăsară capetele în jos. Satisfăcut că fuse-seră intimidati așa cum se cuvenea, Marele Bill se apropie grăbit de seif și îngenunche lângă el. Scoase o cheie din buzunar — iar Rumbelow pretinsese că existau doar două chei! Deschise ușa. Trase teancurile de bani pe podea, rupse șnururile... și găsi doar hârtii albe.

Toată lumea din încăpere se uita lung.

— Unde-s banii? întrebă domnul Payborn.

Unul dintre lachei făcu un pas în față.

— Și eu aș vrea să știu. Unde-s afurisiții de bani?

— Ticălosul! murmură Marele Bill.

— Banii au dispărut. De mult. Privindu-i pe toți cu o răceală amenințătoare precum lațul călăului, Gabriel rosti: Poate că și voi ați vrea să fi fost de mult plecați.

Unul dintre lachei scăpă bijuteriile pe care le ținea în mână.

— Știam eu! A fost prea ușor.

Deschise fereastra și sări afară. Apoi bătaia dintre gentlemenii și bandiți începu din nou, însă balanța se înclina acum în favoarea primilor. Gentlemenii știau că lacheii nu vor îndrăzni să-i împuște. Bandiții știau că erau depășiți numeric.

— Ticălosul! rosti Marele Bill din nou.

Aruncă o privire dezgustată în jur și se îndreptă spre ușă. Gabriel îl urmă îndeaproape. Marele Bill știa unde să se ducă. Măcar... dacă reușeau să ajungă la timp.

Capitolul 31

Oare Gabriel o iubea?

Madeline și Rumbelow ieșiră din tunelul întunecat, plin de praf și de pânze de păianjen. Madeline tuși când inhală prima gură de aer proaspăt, dar domnul Rumbelow nu-i dădu răgaz să se scuture de praf. O trase după el, îndreptându-se cu pași repezi spre grajduri.

Gabriel avea să vină după ea, nu se îndoia de asta. Era un bărbat onorabil, care îi ceruse să aibă încredere în el, după ce-și câștigase acest drept. Era sigură că va veni după ea, dar de ce? Pentru că așa îi cerea onoarea? Pentru că dorea să-l prindă pe domnul Rumbelow și să-l răzbune pe Jerry? Sau pentru că n-ar fi suportat s-o lase în mâinile domnului Rumbelow?

Oare Gabriel o iubea? Avea să afle vreodată? Pentru că era posibil ca unul din ei să moară.

Geanta grea i se lovea de fluierul piciorului. O ploaie rară cădea din norii cenușii și joși, iar cerul mohorât se potrivea cu starea ei de spirit.

Știa tot ce dorea Gabriel, la fel de clar ca și gum i-ar fi spus el. Voia ca ea să se ducă cu domnul Rumbelow la locul întâlnirii pentru ca oamenii lui Gabriel să-l poată captura pe Rumbelow, să-l dea pe mâna justiției și să pună mâna pe corabia care îl aștepta. Înțelegea toate astea, dar, dacă avea să meargă ceva prost – și ea își amintea că mult prea multe lucruri deja merse-seră prost –, iar ea avea să fie ucisă, oare Gabriel va plânge? Își va aminti cu drag de ea sau și-o va aminti drept cea mai mare nenorocire din viața lui?

Dorea, trebuia să fie sigură că această dorință mistuitoare de a fi lângă el, acest dor, această nevoie erau reciproce. Că tot ce-i cerea el dorea și ea de la el.

Când ajunseră la grajduri, domnul Rumbelow îl trezi pe grăjdar.

- Hei! Pregătește cabrioleta. Pune-i perechea de cai suri a lui Campion. Acum!

Grăjdarul se uită la ploaia de-afară, apoi îl privi pe domnul Rumbelow de parcă era nebun. Dar se ridică anevoie.

- Da, domnule Rumbelow. Cum ziceți.

În timp ce grăjdarul aducea caii din boxele lor, domnul Rumbelow se sprijini de perete și îi zâmbi lui Madeline.

- Sunt deștept, nu? Te-am recunoscut din clipa în care te-am văzut.

Madeline lăsă jos geanta cea grea și își frecă brațul îndurerat.

- Foarte deștept.

- Am știut că mă pot folosi de tine cumva, dar nu mi-am imaginat nici o clipă că o să te câștig. Se aplecă spre ea atât de brusc, încât Madeline tresări. Sărută-mă!

Pe tonul aspru pe care îl folosea pentru a-și convinge tatăl să renunțe la planurile sale nebunești, ea rosti:

- Mai întâi, hai să pornim la drum! Gabriel nu e prost. Va veni după noi în curând.

- Va trebui să spargă ușa dormitorului, dar nu va face asta mult timp de-acum încolo. Lacheii mei îl vor ține ocupat.

Apăsându-și mâna pe pieptul domnului Rumbelow, ea se uită la el cu admirație tacită.

- Cred că ai plănuit totul foarte bine. Aș numi-o o lovitură de geniu.

- De geniu?

El își frecă nasul de gâtul ei.

- Să-i distragi pe lacheii cu promisiunea bijuteriilor luate de la familiile jucătorilor de la care ai furat tu însuți. Trebuie să se abțină să nu-l lovească sub bărbie așa cum îl lovise pe Marele Bill. În loc de asta, continuă să vorbească: Jucătorii sunt atât de preocupați de siguranța familiilor lor, încât nu vor îndrăzni să riposteze, iar lacheii se distrează atât de bine jefuind niște oameni care n-au nici o scăpare, încât nu știu că ai furat avansul.

Ridicându-și capul, domnul Rumbelow se sprijini de perete, un zâmbet de om flatat jucându-i pe buze.

- Și tu ești deșteaptă. De unde știi că am luat avansul?

Nu știuse, dar el îi confirmase suspiciunile.

– Ești deștept. N-ai intenționat nici o clipă să-l lași acolo.

Grăjdarul veni de după colț.

– Cabrioleta dumneavoastră este gata, domnule, dar, chiar și cu acoperișul ridicat, o să vă udați. Își înalță capul pentru a privi cerul. După cum cunosc eu vremea, o să fie mai mult decât o stropeală.

– Nu contează. Să mergem!

Domnul Rumbelow o luă pe Madeline de braț și o împinse spre ușa. Ea se opuse.

– Geanta mea. Am coroana în ea.

– Ia-o!

Ea înșfăcă geanta – la urma urmelor, poate se va folosi de o eșarfă ca să-l lege, dacă va avea ocazia – și se grăbi alături de el spre cabrioletă. Domnul Rumbelow o ajută să urce.

– O să mânați dumneavoastră caii, domnule? întrebă grăjdarul.

– Desigur.

Domnul Rumbelow se urcă și el și, rămas în picioare, apucă frâiele. Plesni rapid din bici și porniră.

Înaintară repede pe drum, improșcând apa din băltoacele prin care treceau. În timp ce lăsau Chalice Hall în urmă, domnul Rumbelow se uită spre casa văduvei de parcă se temea să nu fie văzuți.

Era bine. Își făcea griji să nu-i urmărească cineva, iar mânând caii, mâinile îi erau ocupate.

– Unde mergem?

Madeline ignoră stropii rari de ploaie care zburau pe sub acoperișul de piele și se uită în interiorul cabrioletei.

– La Adrian's Cove. Corabia mea așteaptă în larg, iar barca e la țarm. Până la căderea nopții, o să fim în Franța.

El avea un pistol la brâu și o pușcă într-o husă lungă și îngustă, protejată de ploaie, aflată lângă mâna dreaptă. Pe un ton deosebit de neplăcut, spuse:

– Săculețul tău nu e prea elegant. Poate, dacă îmi vei face pe plac, îți voi cumpăra o garderobă nouă la Paris.

La Paris? Nu la Paris!

- La Paris or să mă vâre la închisoare.

Domnul Rumbelow își șterse o lacrimă inexistentă.

- În viața fiecăruia trebuie să plouă puțin.

Deci, plănuise să se folosească de ea și apoi să se descoto-ro-sească de ea în câteva zile. Oare intenționa s-o vândă autorităților franceze? Probabil că ar plăti bine pentru o ducesă din Anglia, pe care, la rândul lor, ar putea-o ceda, în schimbul unei răscumpărări, tatălui ei - care o promisese domnului Knight.

- Ai plănuit asta foarte bine.

Nu avea alte arme la vedere. Deci putea trage două gloanțe. Ea avea numai unul. Dar el nu bănuia că avea un pistol. După părerea ei, acest lucru reprezenta un avantaj, dar un avantaj care cu greu conta având în vedere dimensiunile lui și brutalitatea deprinsă pe străzi.

Indiferent ce plan avea Gabriel în minte, era bine să-l ducă repede la îndeplinire.

- Nu înțeleg de ce n-ai furat avansul în prima noapte. De ce te-ai străduit atât de mult să te prefaci?

- Mi-a făcut plăcere. Să-i farmec pe toți, să-i fac să creadă că îmi plac, că am organizat un joc cinstit. Domnul Rumbelow mănuia frâiele cu un soi de mulțumire elegantă, de parcă era încântat de propriul talent. A fost amuzant.

- Îmi dau seama că asta te-a distrat. Dar să aștepti până în ultima clipă pentru a pleca... Asta pare... riscant.

Luară o curbă, iar roțile se afundară în noroi. Cabrioleta se înclină. Ea se încordă, pregătită să sară dacă se răsturnau.

Biciuind caii fără milă, domnul Rumbelow strigă:

- Mișcați-vă, leneșilor!

Madeline tresări, dorindu-și să-i smulgă biciul din mână. Cu o smucitură, caii eliberară trăsurica.

- Mai bine, le zise el. Apoi, pe un ton calm, îi dezvălui: Nu a fost deloc riscant. Marele Bill este singurul dintre oamenii mei care mă cunoaște suficient de bine pentru a suspecta o înșelătorie, dar prostul mă consideră fratele lui.

Briza cu miros de sare îi atinse chipul lui Madeline.

- Nu l-ai mai trădat niciodată.

– Niciodată. Dar, când a început să te curteze, mi-am dat seama că a început să aibă fumuri.

– Iar tu ești singurul căruia îi este îngăduit așa ceva.

Văzu furia domnului Rumbelow și, pentru o clipă, se temu, dar acel moment fu urmat de unul de triumf. Dorea ca domnul Rumbelow să adopte o atitudine defensivă. Dorea să se concentreze asupra altui lucru decât urmărirea și capturarea.

Alungându-și furia, el îi adresă unul dintre zâmbetele lui orbitoare.

– Da, eu sunt singurul căruia îi este îngăduit să-și dea aere. Îi mângâie obrazul. Nu-ți face griji, micuța mea ducesă. Vei ajunge să mă plăci.

Vanitatea lui luase proporții înfricoșătoare. Întorcându-și capul, ea privi copacii răvășiți de vânt, se uită la tufișuri sperând să-i întrezărească pe MacAllister și pe oamenii lui. Unde erau? Ce se întâmplase cu valetul?

Se apropiaseră de coastă deja. În curând, aveau să ajungă la Adrian's Cove. Ea nu se putea urca pe acea corabie franceză. Trebuia să-l provoace pe domnul Rumbelow să vorbească până... până la sosirea lui Gabriel. „Grăbește-te, Gabriel. Grăbește-te!”

– Ai ținut să termini jocul doar pentru a dovedi că poți să ieși învingător, nu-i așa?

Domnul Rumbelow râse, scoțând din nou acel chicotit de om nebun. Iar sunetul i se păru lui Madeline la fel de înfricoșător ca înainte.

– Mai ales pe Champion. L-am bătut pe iubitul tău, cel mai bun jucător din Anglia, și i-am luat femeia. Domnul Rumbelow puse mâna pe umărul ei. I-l mângâie. Voi fi o legendă. A fost plăcut să câștig și va fi aproape la fel de plăcut să te am. O ducesă doar pentru mine.

Ea simți cum o apucă amețeala, dar nu avea de gând să cedeze în fața slăbiciunii.

– Și nu ești hidoasă! rosti el.

– Complimentele tale mă fac să roșesc. Trebuia să schimbe subiectul. Unde sunt banii?

- I-am luat din seif aproape imediat după ce au fost puși acolo. Făcu un semn în spate. Sunt încuiați în lada pentru bagaje.

Ea se răsuci, dar nu văzu nimic, cu excepția acoperișului din piele neagră.

- Nu-i de mirare că n-ai permis nimănui să plece. Ar fi putut lua cabrioleta, stricându-ți toate planurile.

- Exact. Pe un ton batjocoritor, spuse: Ești foarte deșteaptă pentru o aristocrată.

Tonul și cuvintele folosite o infuriară. Îi zâmbi cu toată răceala justificată de familia, noblețea și descendența ei.

- Ești foarte impertinent pentru un bandit.

El încercă s-o lovească peste față.

Ea pară lovitura blocând-o ferm cu brațul. Căii dansară într-o parte, smucind trăsurica înainte și înapoi. Săculețul din catifea neagră se smuci și îl lovi în cot cu toată greutatea compactă a pistolului din interior.

- Atenție la cai! strigă ea, dar prea târziu.

Nimic nu-l mai putea distra. Smuci caii cu cruzime, făcându-i să se oprească și înfășură frâiele pe capră.

- Ce-i în ăla? Dădu să înșface săculețul. Dă-mi-l!

Legănând cu toată forța tocul, avu satisfacția să simtă cum pistolul greu lovi zdravăn în coastele lui. Bărbatul căzu la loc, cu o bufnitură sonoră. Simțindu-și inima în gât, ea se repezi spre scară. El o apucă de fuste.

Șireturile din talie i se rupseră și, dezechilibrându-se, nu mai nimeri scara și căzu din cabrioletă. Întinse mâinile pentru a amortiza impactul, dar căzu rău, pe burtă. Noroiul atenuă puțin izbitura, dar ea icni încercând să respire.

Aproape, mult prea aproape, caii tropăiau, copitele lor stropind-o cu noroi. Roțile se învârteau înainte și înapoi. Apoi auzi în minte ropotul altor copite. Sau poate că lovitura îi afectase creierul. Se întoarse pe spate și se ridică în picioare. Căută săculețul și vârî mâna înăuntru pentru a scoate pistolul. Domnul Rumbelow era în picioare în trăsură, luptându-se să scoată pușca.

Vântul îndoia copacii, iar ploaia cădea fără milă pe fața ei.

- Las-o jos! îi porunci ea. Ridică mâinile!

Încă nu eliberase pistolul din tocul său elegant. El se uită la ea. Izbucni în râs.

- Ce-o să faci, o să mă împuști cu săculețul?

Cu o mișcare fermă, duse pușca la umăr. Dumnezeu mare, va trebui să-l omoare. Trăgând cocoșul, ochi pe deasupra mâinii și îi ținti inima.

Iar de după curbă apăru Marele Bill călare pe un murg uriaș.

- Ticălosule! urlă el la domnul Rumbelow, fluturând un pistol. Ticălos nenorocit și hoț!

Pușca se roti rapid. Domnul Rumbelow îl împușcă pe Marele Bill în burtă. Sângele țâșni de sub coastele bărbatului, care scoase un strigăt incoerent de durere și de furie amestecate. Își desfăcu larg brațele, parcă pentru a îmbrățișa moartea, și se prăbuși de pe cal în iarba de la marginea drumului.

Armăsarul se dădu înapoi, sări peste trupul lui și porni în galop direct spre Madeline. Repezindu-se într-un tufiș, ea se feri din calea lui. Calul trecu în goană pe lângă ea, atât de aproape, încât căldura corpului său îi atinse fața.

Se împletici. Apoi își recăpătă echilibrul. Pierduse pistolul.

Domnul Rumbelow râse din nou, dar, de data asta, nu se mai opri. Cumplitul sunet al hohotelor sale continuă la nesfârșit, până când ea simți nevoia să-și acopere urechile. Iaș el își scoase pistolul de la brâu.

Ea căută disperată. Văzu catifeaua neagră prinsă în tufiș. Și pistolul ieșit din toc. Se repezi spre el, dar știu... știu că era prea târziu. Totuși, domnul Rumbelow râdea. Îndreptă pistolul spre ea și râse în continuare. Avea să moară. „Gabriel!“

Se auzi o împușcătură. Dar ea nu simți nimic. Nici o durere pătrunzătoare, paralizantă. Râsul lui Rumbelow se opri. Îl auzi înjurând. Înșfăcându-și pistolul, Madeline îl armă, îl ridică și ținti... și îl văzu pe domnul Rumbelow căzând cu o rană în piept și cu o expresie surprinsă pe chipul frumos.

Nu înțelegea. Apoi Gabriel apăru în galop pe mijlocul drumului, iar ea pricepu. Cu pieptul tresăltându-i, el își aruncă arma fumegândă și rămase pe spinarea goală a armăsarului sur.

Îl ucisese pe domnul Rumbelow. Îl ucisese și îi salvase viața. Iar acum, se uita la ea de parcă reprezenta întruparea tuturor visurilor sale.

– Gabriel! Mușchii încordați o durură când lăsă pistolul în jos. Se împletici spre el. Gabriel!

El coborî de pe cal și porni spre ea. Se întâlniră în mijlocul drumului plin de noroi. Vântul șuiera în jurul lor, ploaia cădea cu găleata, dar ei nu observară. Îl răzbunaseră pe Jerry. Scăpaseră lumea de un ticălos fără inimă. Trăiau. Și se aveau unul pe celălalt.

Gabriel o cuprinse în brațe, strângând-o atât de tare, încât ea abia mai putea respira. Dar nu avea nevoie să respire. Avea nevoie doar de Gabriel.

Lăsându-și capul pe spate, îl sărută cu frenezie pe linia maxilarului. Apoi el își lipi buzele de ale ei și o sărută de parcă ea era inima lui, sufletul lui, de parcă n-ar fi putut trăi fără ea.

Ea ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună ce simțea. În loc de asta, savură gustul lui Gabriel, mirosul lui Gabriel, minunata căldură a lui Gabriel și apropierea de el.

În cele din urmă, el își coborî privirea spre ea.

– Aș fi mai fericit dacă ai lăsa jos pistolul.

– Poftim? O! Ea se uită la arma încă încleștată între degetele care aveau încheieturile albe din pricina strânsorii. Abia dacă-i venea să creadă că se terminase. Mi-a fost frică să renunț la el.

Cu o voce joasă și pătrunzătoare, el rosti:

– Maddie, nu-mi pasă cât de bine tragi cu arma, nu-mi pasă că ești ducesă și cea mai capabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, dar data viitoare când vei mai avea de-a face cu un bandit vreau să țipi și să leșini.

Ea chicoti. El nu zâmbea. Nu glumea.

– În felul acesta, măcar o să știu unde te afli. Măcar voi ști că te pot proteja.

Devenind serioasă, ea îi mângâie obrazul ud.

– Ai fost îngrijorat?

– Îngrijorat? Râse răgușit. Îți dai seama că am pierdut jocul intenționat?

– Am bănuț. Eram în spatele tău, mai știi? Clătină din cap. N-o să știi niciodată cât de greu mi-a fost să nu țip la tine că jucai atât de prost.

– Îmi imaginez. Nu zâmbea. Am pierdut jocul știind că îți vei respecta cuvântul dat și că te vei duce cu el.

Trupul ei deveni rigid, orice urmă de amuzament dispărând.

– Ai fost chiar atât de sigur?

– Ai jurat că ești a mea și că vei face ce-ți cer. Ai jurat asta acum patru ani. Ai jurat asta în ultima noastră noapte. Și ești ducesa de Magnus. Gabriel își mută privirea de la ea de parcă nu putea suporta ce vedea pe chipul ei. Am știut că nu-ți vei încălca jurământul.

Cu blândețe, îi întoarse din nou fața spre ea.

– După cum și eu știam că ai un plan.

– Un plan! Presupun că poate fi numit astfel. Aveam nevoie de ajutor, iar fiindcă MacAllister a dispărut, tu erai singura mea speranță.

– Singura ta speranță? Zâmbi. Îmi place asta.

– Mie nu mi-a plăcut. Să depind de o femeie, s-o pun în pericol pentru că știam că are un pistol și că știe să-l folosească.

Clătină din cap, pe chip oglindindu-i-se oroarea și disperarea din suflet.

– Serios? Nu m-a deranjat. Acum, că se terminase, și se terminase cu bine, descoperi că nu o deranja. Ai vrut să mă duc cu Rumbelow pe corabia franceză și să-i rețin până când tu și oamenii tăi ajungeați acolo. Aș fi putut face asta.

– Slavă Domnului că n-a trebuit s-o faci!

– Gabriel, sincer, știam că nu m-ai pierde la cărți decât dacă era necesar pentru a-l opri pe domnul Rumbelow. Am avut încredere în tine.

– Când te-am pierdut, ai avut îndoieli.

Ea ezită să-i răspundă, dar onestitatea o obligă s-o facă.

– Mi-ai spus că nu ești ca tata. Și nu ești. Ești complet diferit. Pe tine mă pot baza, și ești tot ce-am visat.

El se uită la ea, apoi încuviință brusc, acceptându-i afirmația.

- Te poți baza pe mine, dar știi cât de înspăimântat am fost? Să călăresc un cal neînșeuat, ca un cavaler sărac care dă fuga să salveze o domniță? Întrebându-mă dacă voi ajunge la timp? Dacă nu cumva te voi găsi rănită sau moartă? Îi luă mâna și îi sărută degetele. Întrebându-mă dacă mă vei ierta că te-am pus drept miză, că te-am pierdut, că te-am pus în primejdie înarmată doar cu micul tău pistol? Dumnezeuule, Maddie, cum aș putea să-ți spun vreodată...

Un zgomot slab se auzi din spatele lor. Gabriel se încordă și se uită peste umăr.

- Ce...?

Se uită și ea. Marele Bill se rostogolise, se târâse, se ridicase... iar acum avea pistolul îndreptat direct spre Madeline.

- Cățea! șopti el.

Ridicându-și pistolul, ea apăsă trăgaciul. La fel făcu și banditul. Gabriel se aruncă în fața ei.

Armele bubuiră la unison. Trupul lui Gabriel zvâcni și se lipi de al ei. Prinzându-l în brațe, ea se lăsă încet în genunchi, trasă de greutatea lui. Fusese rănit. Dumnezeuule mare, Gabriel fusese rănit.

Capitolul 32

- Gabriell! Madeline se lăsă în jos și îl ținu în poală, făcând eforturi pentru a nu-l lăsa să cadă în noroi. Gabriell!

Își puse mâna pe pieptul lui și îl simți ridicându-se și coborând. Trăia. Dar... pipăindu-i spinarea, găsi rana sus pe umărul lui drept, mică și îngrozitoare. Sângele îi înroși mâna, dar fu repede spălat de ploaie.

- Te rog, Gabriell!

Buzele lui se mișcă.

Aplecându-se spre el, își apropie urechea de buzele lui.

- Ce-i? Spune-mi.

El rosti încet:

- Nu... mai... țipa! Sunt... teafăr.
Ea își îndreptă trupul.
- Eu nu țip. Iar tu nu ești teafăr.
- Putea fi mai rău. Deschizând ochii, se uită la cerul cenușiu de pe fundalul furtunii. Putea să plouă.
Desfăcându-i eșarfa, i-o trase cu blândețe de la gât.
- Nu ești amuzant.
- Dar măcar vorbea. Avea să trăiască – dacă reușea să-i oprească sângerarea.
- N-ai simțul umorului. Trase anevoie aer în piept. Spune-mi, l-ai omorât?
- Ea nici măcar nu trebui să se uite la cadavrul prăbușit în tufe.
- O, da.
- Sunt mândru de tine! O altă respirație dureroasă îl făcu pe Gabriel să se cutremure. Și eu aș ucide pentru tine.
- Ai făcut-o.
- Aș muri pentru tine.
- Să... nu... îndrăznești! Înfășură eșarfa în jurul rănii și o legă strâns. Să nu îndrăznești!
- Se uită în jur. Avea nevoie de ajutor. Dar nu era nimeni.
- La naiba cu MacAllister! De ce nu poate fi în preajmă singura dată când vreau să fie?
- Gabriel râse șuierat.
- Dacă te ajut, pot să urci în trăsură?
- Dacă mă ajuți. Ochii lui erau îngustați de durere. Rămâi cu mine.
- Sigur că rămân cu tine.
- Pentru totdeauna.
- Pentru totdeauna. Lacrimi îi umplură ochii. Iar pentru totdeauna înseamnă al naibii de mult timp, așa că ar fi bine să supraviețuiești ca să vezi ce-o să fie.
- Iubita mea! Zâmbi și ridică încet mâna stângă pentru a-i îndepărta părul ud de pe față. Deci, mă ierți că te-am jucat la cărți? Și că te-am pierdut?
- Am înțeles ce făceai.

Ce prostie să-și facă griji pentru asta acum, când amândoi tocmai înfruntaseră moartea, iar el zăcea în noroiul de pe drum cu o gaură de glonț în umăr!

- Nu dau doi bani pe înțelegere. Vreau iertare.

- Te iert!

Trăgând-o de păr, el îi apropie capul și o privi în ochi.

- Maddie, te iubesc.

Ea văzu sângele roșu și strălucitor trecând prin țesătura albă și blestemă. El deschise larg ochii.

- Asta înseamnă că nu mă iubești?

- Te ador! Te iubesc! Își scoase eșarfa și o legă peste a lui. Voi fi încântată și entuziasmată că și tu mă iubești... dar când tu vei fi într-un pat, iar un doctor îți va scoate glonțul din umăr.

- Deci, mă iubești.

Ea dori să-i spună lui Gabriel să tacă, să nu mai facă eforturi, dar, în clipa aceea, existau lucruri care trebuiau rostite.

- Te-am iubit întotdeauna. Crezi că aș fi făcut acele lucruri... cu tine... dacă nu te iubeam?

El vorbi puțin neclar, dar zâmbea din nou:

- La care lucruri te referi?

- O să-ți arăt când te vei simți mai bine.

- Eu mă vindec repede.

- Ar fi cazul. Pentru că nu mai putea rezista, se aplecă și își lipi buzele de ale lui. Și Gabriel, și Madeline erau uzi și plini de noroi. Iar buzele lui erau calde și generoase... și însuflețite. Te iubesc! murmură ea. Te iubesc! Te iubesc!

- Te măriți cu mine?

- Da.

Dar ea mai acceptase o dată, însă nu o făcuse. Așteptă să vadă dacă el făcea vreo remarcă, dacă se îndoia de ea... În loc de asta, el zâmbi.

- Astăzi.

Se părea că plănuise să trăiască suficient pentru a ajunge la biserică, iar puțin din tensiunea ei se risipi. Dacă Gabriel decisese că avea să trăiască, atunci așa va fi.

- Vor trebui să facă anunțul căsătoriei. Asta va dura cel puțin patru săptămâni.

El o privi cu acea intensitate profundă care îi tăia răsufierea.

- Am o licență specială.

- O licență specială? Îl privi cu ochi goi. Când ai luat-o?

- Acum patru ani, și am avut-o mereu la mine, așteptând ziua când aveai să te întorci acasă, la mine. Probabil că rana îl durea, dar părea să se gândească la asta în timp ce o privea, cu o expresie serioasă în frumoșii lui ochi cu gene negre. Mărită-te cu mine astăzi!

Ea dori să-i spună multe lucruri. Dori să-l acuze că avea o încredere exagerată în sine. Dori să-i spună că nu venise acasă la el. Dori să-și salveze mândria pe care el i-o distrusese cu pariul lui arogant. Dar Madeline își strecură degetele înfrigurate în mâna lui.

- Astăzi.

Deasupra uriașei Chalice Hall, tuna și fulgera. Vântul șuiera în jurul garguielor și trimitea fumul înapoi pe hornuri, iar ploaia cădea cu furie, făcând pâraiele să dea pe dinafară și transformând drumurile în mlaștini.

Pe coridor, ceasul bătu miezul nopții. Madeline ședea pe un scaun aflat lângă pat, răsucindu-și pe deget inelul cu sigiliu al lui Gabriel și privindu-și soțul dormind. Flacăra lumânării tremura, aruncând o umbră pe chipul lui tras. Îl durea și avea să sufere multe zile, dar - îi atinse fruntea rece - nu erau semne de infecție.

Fără să-și ia privirea de la el, se așeză din nou. Trăgându-și picioarele sub ea, strânse cămașa albă de noapte în jurul său și își puse pe umeri șalul de cașmir.

Era bucuroasă că se afla înăuntru într-o astfel de noapte. Avusesse din plin parte de ploaie și de vânt mai devreme în ziua aceea, când îl ținuse pe Gabriel în poală, și își făgăduiseră iubire eternă. Apoi fuseseră întrerupți cu brutalitate de MacAllister, care șchio-păta din pricina unui accident care îl făcuse să întârzie atât de mult. Arțăgos ca de obicei, se plânsese întruna cât îl ajutase pe Gabriel să se ridice și să urce în trăsură. Se părea că îi căutase

peste tot. Oamenii regelui capturaseră corabia franceză. Cu excepția câtorva cadavre ale bandiților și a câtorva femei isterice, totul era în regulă la Chalice Hall. Îndemnând caii s-o ia din loc, bombănise:

– Dar, în mod evident, pe voi doi nu vă pot lăsa singuri fără să dați de necaz.

Extragerea glonțului fusese relativ ușoară. Cu odihnă strictă la pat vreme de două săptămâni, cu supă de vită din belșug și cu mult vin roșu, doctorul promisese că Gabriel se va reface complet.

Bătrânul preot nu fusese deloc încântat să officieze o căsătorie pe baza unui document învechit, datat cu patru ani în urmă, dar o donație substanțială pentru orfelinatul lui îl convinsese să accepte. MacAllister fusese cavalerul de onoare al lui Gabriel. Thomasin fusese domnișoara de onoare a lui Madeline. Și toți oaspeții șocați și plini de vânătași care reușiseră să încapă în dormitor serviseră drept martori.

Imediat după furtună, cu toții aveau să plece, cu bani în buzunar, și să răspândească povestea minunatului joc și a modului cum Lord Campion pierduse un joc de cărți pentru a pune mâna pe un bandit, pentru a captura o corabie franceză... și pentru a se însura, în cele din urmă, cu ducesa de Magnus.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Madeline. Era căsătorită. Cu Gabriel. Acel ridicol pariu făcut de tatăl ei era acum nul și neavenit. Domnul Knight avea să fie furios, desigur, dar ea urma să-i explice și... Nu. Gabriel avea să insiste că era treaba lui să-i explice domnului Knight cum stăteau lucrurile, iar Madeline avea să accepte cu dragă inimă ca el să-și asume acea responsabilitate. Avea încredere că va rezolva dificila situație.

Larma iscată pe coridor o făcu să se încrunte. Oare nu știa toată lumea că Gabriel avea nevoie de odihnă? Pentru că zgomotul se auzea mai aproape, ea își puse halatul și se grăbi spre ușă pentru a potoli larma. MacAllister se apropie șchiopătând și îi întinse un bilet cu sigiliu.

– Excelență, tocmai ați primit acest mesaj, adus de grăjdarul dumneavoastră, Dickie. E ud până la piele și n-a vrut să asculte

când i-am zis că dormiți. A mers pe jos, prin noroi, cea mai mare parte a drumului și a zis că nu pleacă până nu citiți asta.

Madeline recunoscuse scrisul de mână de pe hârtie.

– Eleanor.

Oare era bolnavă? Moartă? Îi făcuse rău domnul Knight? Groaza o cuprinse pe Madeline în timp ce desfăcu hârtia. După ce citi cele câteva cuvinte, își înălță capul și văzu că Gabriel era treaz și se uita îngrijorat la ea.

– Ce este, iubito? întrebă el.

– Eleanor. Spune că, dacă nu vin imediat, mâine la prânz se va mărita cu domnul Knight.